

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မြင့်မြင့်နီ (မြ-၀၄၅၀၆)
ဈေးစာပေ၊ အမှတ်-၅၂၀(က)၊ အင်းဝ(၄)လမ်း
တောင်ဥက္ကလာပတိုက်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- အတွင်းနှင့်အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်သူ - ဦးကျော်စွာ (မြ-၁၀၀၇၈)
(ရွှေမြသေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်-၁၇၉၊ ၃၁လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်
ပန်းဘဲတန်းတိုက်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၁၅ ခုံနှိပ်၊ ဖတ်လမ်း
- အုပ်ချုပ်သူ - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်
- မြန်မာ့စာပေ - စိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ်-၂၂၃၊ ၃၅၅၊ ၃၁-လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းတိုက်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ရန် - ၀၉ ၅၁၆၃၇၆၄၊ ၀၉-၅၀၈၉၉၅၅

၀၉၅-၀၃

သင်ဖြတ်နိုး
ရင်ခုန်သံကျောတစ်ဝင်းစာ/သင်ဖြတ်နိုး၊ ရန်ကင်း
ဈေးစာပေ၊ ၂၁၅
(၂၂၄)စာ၊ ၁၂ စင်တီမီတာ x ၁၇.၇ စင်တီမီတာ
(၁) ရင်ခုန်သံကျောတစ်ဝင်းစာ

ခန်း (၁)

ဟွန်ဒါ၊ ဆိုင်ကယ်လေးနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်
အိမ်ရှေ့မှာ ကိုးရိုကားယား ဖြစ်နေ၍ အမြင်မတော်တော့ပေ။
ပျက်နေသော ဆိုင်ကယ်ကိုပြင်မရဘဲ စိတ်ဓာတ်ကျနေပုံ
ညနေဆည်းဆာကလည်း ညိုနေပြီ။ မှောင်တော့မယ် ...
ခြောက်လမ်းသွား လမ်းမကြီးရဲ့ပလက်ဖောင်းမှာ သူမတိုင်
မရှိပါ။
အမြင်မတော်တော့ ...
ကူညီရမည်လား။ ကောင်မလေးက တော်တော်ချမ်းသာ
ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။
မာနတော့ ကြီးမည်ပုံ။ မျက်နှာထားက တင်းနေသည်။
ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်သော ကောင်မလေးတစ်
ယောက်။

သင်ပြတို

နေပါစေ ...

ကောင်မလေးက အကူအညီမှ မတောင်းတာဘဲ။

ကိုယ် ထိုင်နေသည်။

ဝပ်ရှော့က အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကိုယ့်လက်မှာ

စက်ဆီတွေနှင့် ပေကျံနေ၏။

ကားတစ်စီးပျက်၍ ကိုယ့်ကိုခေါ်သွားပြီး လမ်းမှာချထားသည်။ ကိုယ့်ဝပ်ရှော့ရောက်ဖို့ သိပ်မလိုတော့၍ ကိုယ်ဆင်းနေခဲ့စဉ်

ဒီနားမှာ ကိစ္စတစ်ခုလည်းရှိလို့။

ကိုယ်က ဝပ်ရှော့သမား ... စက်ပြင် ...

ကောင်မလေး ဆိုင်ကယ်ပျက်နေတဲ့နေရာနှင့် ကိုယ့်တာ

ဝပ်ရှော့က သိပ်မဝေးတော့ပေ။

ကိုယ်ကိစ္စ ပြီးသွားပြီ။

သွားဖို့ပြင်သည်။

ဒုက္ခပဲ ... ကိုယ်မသွားနိုင်။

ကောင်မလေး ကားလမ်းပေါ်မှာ ... တစ်ယောက်တည်း သိပ်မှောင်လာရင် မကောင်းဟု ထင်မိသည်။

ကောင်မလေးဟုသာ ခေါ်နေရ၏။ ကိုယ်နှင့်သိပ်ကွာမှ မဟုတ်။ မဖြစ်ပါဘူး ... ကောင်မလေးကို ကူညီမှ ... အနားထဲ သွားမိသည်။

ခင်ခင်ယုံကျေတစ်ခင်းစာ

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်နေသော ကောင်မလေးက ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်၏။

မျက်ဝန်းတွေက တင်းတင်း ... နှုတ်ခမ်းလေးတွေ စုထော်တာ ရန်လိုတဲ့မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်သည်။

“ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

လက်ထဲမှာ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဝှလေးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသည်။

ကိုယ် ရယ်ချင်သွား၏။

“လာပြီး မနှောက်ယှက်နဲ့နော်”

သူမလေးသံက မာသည်။

“ကိုယ်က ကူညီမလို့ပါ”

“ဘာ ...”

“ဟိုရှေ့မှာ ဝပ်ရှော့ရှိတယ် ... ကိုယ်ကစက်ပြင်”

“ဟင်”

ကိုယ့်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ကားတစ်စီးပျက်လို့ ကိုယ်လိုက်ပြင်တာလေ ... ဒီနားမှာ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ကိုယ်ဆင်းနေခဲ့တာပါ”

ကိုယ် ... ယဉ်ကျေးရွာ ပြောမိသည်။

အဲဒါ ... ကိုယ့်ရဲ့အမူအကျင့်ပဲ။ ဆယ်နှစ်သားအရွယ်ကည်း

www.burmeseclassic.com

သင်ပြောနိုး

ရင်ခုန်သံကျောတစ်ခင်းစာ

က ကိုယ်ဝပ်ရှောကို ရောက်လာခဲ့သည်။ ကိုယ်နေတဲ့ဝပ်ရှောပိုင်ရှင်တွေက ဆက်ဆံရေးပဲ အဓိကထားပြီး သင်ပေး၏။ ဆက်ဆံရေးကောင်းလို့ လုပ်ငန်းတွေလည်း ပို၍ အောင်မြင်တိုးတက်ကြသည်။ စီးပွားဖြစ်၏။ အလုပ်ရှင်တွေကို အားကျလို့ ကိုယ်အမြဲတမ်းပဲ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့အောင်နေတယ်။

“အမိ”

“ဟင်”

“ဘာကူညီရမလဲ”

ကိုယ် မေးမိသည်။

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ ကိုယ့်အမှုအရာကြောင့် သူမ စိတ်ချသွားပုံရသည်။ မျက်နှာကြောတွေ လျော့သွားသည်။

“ပိုးအိမ် ဆိုင်ကယ်ပျက်နေလို့လေ”

“ကိုယ် ကြည့်ပေးရမလား”

“အင်း”

ကိုယ် ဆိုင်ကယ်ကိုကြည့်သည်။ ဘာမှ အပြင်းအထန် မဟုတ်။ ကိုယ်ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တွယ်မှုအတွက် စိတ်သက်သာသွားသလို ကိုယ့်အား အနားမှ ကူညီနေသည်။

“ရပြီ”

“ဟင်”

သူမ စက်နိုးကြည့်သည်။ စက်က နိုးလာ၏။
“ကျေးဇူးပဲ ... ပြင်ခ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”
“ဗျာ”
ကိုယ် အံ့သြသွားမိသည်။ ပြင်ခတဲ့ ... မင်းမျက်ဝန်းတွေက ကိုယ့်ကိုအထင်မကြီးတဲ့အကြည့်တွေ ဖြစ်နေသည်။

ကိုယ် အောင့်သက်သက်ကျန်ခဲ့သည်။ ကျေးဇူးတင်စကားပင် မပြော။ လှည့်၍ပင်မကြည့်။ အင်းလေ ... ကိုယ်က စက်ပြင်သမားပဲ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့လေ။

ကိုယ် ဝပ်ရှောပြန်ရောက်လာသည်။

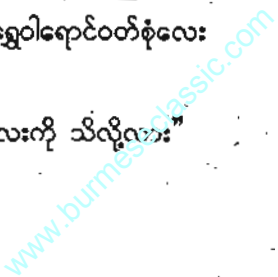
“နေ”

“ဗျာ”

“မောင်ရင် ကြာလိုက်တာ ... ကားရော အဆင်ပြေရဲ့လား”
အလုပ်ရှင်က မေးသည်။ ကားကျ အဆင်ပြေကြောင်းနှင့် ဆိုင်ကယ်တစ်စီး စေတနာ့ဝန်ထမ်း ဝင်ပြင်ပေးနေမိကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“မောင်ရင်ပြောတဲ့ ကောင်မလေးက ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးနဲ့ ချောချောကောင်မလေး မဟုတ်လားဓန ... ရွှေဝါရောင်ဝတ်စုံလေးနဲ့လေ”

“ဟုတ်တယ် အာစရီ ... ကောင်မလေးကို သိလို့လား”

သံပြောတို

“သိတာပေါ့ ... ကိုယ်တို့ဆီမှာ ကားအမြဲတမ်းပြင်နေတဲ့ ဦးဆက်ပိုင်ရဲ့သမီး အိပိုးအိမ်လေ ...”

“အိပိုးအိမ်”

“အင်း ...”

မင်းက ဆန်းတယ်။ နာမည်လေးကပင် ချစ်စရာကောင်း လွန်းနေသည်ဟု ထင်သည်။

အိပိုးအိမ်တဲ့ ... ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးသွားသည်။

တန်ရာတန်ရာဆိုတဲ့စကားက ကိုယ့်ခေါင်းထဲ ဖျတ်နေတိုး ဝင်လာသည်။ အားငယ်သွားရ၏။ အိပိုးအိမ်က ချမ်းသာသည်။ မိဘ တွေက ပြည့်စုံ၏။ ဦးဆက်ပိုင်စီးတဲ့ကားကပင် သိန်းပေါင်းများစွာ တန်နေသည်။ ကိုယ်က စက်ပြင် ... မင်းက ကိုယ့်ကို တူတန်တယ် လို့တောင် ထင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။

“ခန”

“ဗျာ”

“ဘာတွေ့နိုင်နေတာလဲကွ ... ဟိုမှာ ပြောရင်း ဆိုရင်း ဦးဆက်ပိုင်းကား ရောက်လာပြီ ...”

အရင်ကတော့ ... ဦးဆက်ပိုင်က ကိုယ့်အတွက် ဘာမှမထူး ခြားတဲ့လူတစ်ယောက်ပါပဲ။

အခု ... ရင်ခုန်နေတယ်။ ကိုယ် အရူးထတာပဲ။

ရင်ခုန်သံကျောတစ်ခင်းစာ

အိပိုးအိမ်က ကိုယ့်ကိုယေးထဲမှာတောင် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။

“ခနရော ...”

ဦးဆက်ပိုင်က ကိုယ့်ဖောက်သည်။

အမြဲတမ်း ကိုယ်ကိုင်မှ ...

“ခန”

“ဗျာ”

“ကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ဦးဆက်ပိုင်က ကိုယ့်ကိုဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်တယ်တဲ့။

စေတနာပါတယ်တဲ့ ... ကိုယ်ကလည်း ပညာကို စေ့စပ် သေချာစွာ အသုံးချချင်သည်။ အလုပ်ကို လေးစား၏။ ပျော်ပျက်ပျက် မလုပ်ခဲ့။ ကိုယ်ကိုင်ပေးတဲ့ ကားပိုင်ရှင်တွေက ကိုယ့်ကိုသဘောကျ ကြသည်။

ခနမှ ခန ...

ကိုယ့်နာမည်က ခနတဲ့ ...

အလုပ်ရှင်က ပေးထားတာပါ။ ကိုယ် ရွာကလာတုန်းက တော့ ကိုယ့်နာမည်က တာတေတဲ့ ...

“မင်းအခု ဆင်းရဲတယ် ... နောင်တစ်နေ့ ချမ်းသာအောင် ခနလို့ ပေးလိုက်မယ်”

သင်မြတို့နိုး

ကိုယ့်နာမည် ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ဦးဆက်ပိုင်ကားကို စေ့စပ်သေချာစွာ ကြည့်ပေးနေမိ၏။ စေတနာပဲ ... ကိုယ် တလေးတစားလုပ်သည်။ ကားပြင်ပေးပြီးလျှင် ဦးဆက်ပိုင်က ကိုယ့်ကို ဘောက်ဆူးချနေကြ။

“ခန”

“ဗျာ”

“ရော ... မင်းအတွက်”

ငါးဆောင်တန် တစ်ရွက်။ ဦးဆက်ပိုင်ကတော့ စေတနာကောင်း၍ အပေးအကမ်း ရက်ရောသည်။ ကိုယ့်ကိုလည်း ခင်၏။

“မင်း ဆယ်တန်းအောင်ထားတယ်ဆို ခန”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းဟာ ဘဝတက်လမ်းတွေ အများကြီးရှိနိုင်တဲ့ကောင်လေးပဲ” ခန ... ”

ဦးဆက်ပိုင်က ကိုယ့်ကိုတွေ့တိုင်း အားပေးနှစ်သိမ့်နေကြဖြစ်သည်။

“မင်း ဘာမှမပူနဲ့ ... မင်းပညာရေးအတွက် အန်ကယ်ထောက်ပံ့ကူညီမယ်”

ကိုယ် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲမှာ ပုဂံထူးတွေနှင့်အောင်ထားသည်။ အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်ချင်တယ်။ ငွေက မရှိ။ ကိုယ် ကြိုးစားပြီး

ရင်ဆိုင်ကျောတစ်ခင်းစာ

ငွေစုနေမိသည်။ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ကျောင်းပဲတက်နေ၍လည်း မဖြစ်သေးပေ။

“ကျွန်တော် အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်ချင်တာပါ”

“မင်းဖြစ်ချင်တာဖြစ်အောင် အန်ကယ်ထောက်ပံ့ပေးမယ် ခန”

“ဗျာ”

ကိုယ် အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာဖြင့် ဦးဆက်ပိုင်ကို ကြည့်မိသည်။ နားကြားလွှဲသွားလားဟု ထင်မိ၏။ အမှန်ပဲ ...

“မင်း အံ့ဩသွားလား ခန ... အန်ကယ် တကယ်ကူညီမှာ မင်းကျောင်းစတင်တဲ့နေ့ အန်ကယ်ဆီမှာလိုက်နေ ... မင်းလိုကောင်လေးမျိုးကို မြေတောင်မြှောက်ပေးချင်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ် ... ကျွန်တော် အရမ်းကို ဝမ်းသာတာပဲ”

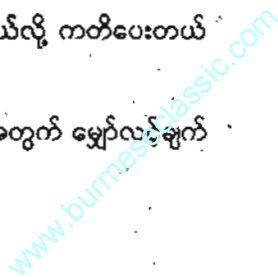
ကိုယ် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားမိသည်။

“အန်ကယ်က မင်းတို့လူငယ်တွေကို တိုးတက်စေချင်တယ်

ခန ... ”

“ကျွန်တော် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါ့မယ်လို့ ကတိပေးတယ် အန်ကယ်”

ကိုယ် ပျော်သွားမိသည်။ အနာဂတ်အတွက် မျှော်လင့်ချက်

တွေ လင်းလက်လာရ၏။ ဦးဆက်ပိုင် ပြန်သွားသည်။ ကိုယ် ပိတီ
တွေဖြစ်ရ၏။ အဖေနှင့်အမေသည် တောင်သူလယ်သမားတွေ ဖြစ်
ကြသည်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြ၏။

ဒါပေမဲ့ ... ကိုယ့်ကိုတော့ ပညာတတ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်
စေချင်သည်။ ငွေရှာပြီး ထားကြ၏။ ကိုယ်ကလည်း ဆင်းရဲတဲ့ဘဝ
ကို ခါးသီးမုန်းတီးသူဖြစ်သည်။ ကြိုးစားခဲ့၏။ ချမ်းသာပြီး အောင်
မြင်တဲ့လူတစ်ယောက်အဖြစ်သာ ရပ်တည်လိုသည်။

အမေက ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ထံတွင် ဗေဒင်လက္ခဏာ
ကြည့်၏။

“နင့်သားက အသက်ကြီးလာရင် ပညာတတ်လူချမ်းသာ
တစ်ယောက်ဖြစ်မှာ”

အမေ အားတက်သွားရသည်။ ကိုယ့်ကို ပို၍ပင် ပညာသင်
နိုင်ရန် ကြိုးစားအားပေးပေးနေ၏။

“ဆင်းရဲတဲ့ဘဝကို သားလွတ်အောင် ကြိုးစားပါ”
အဖေနှင့်အမေ အဝတ်ခံသည်။ ငွေရှာ၏။ ပို၍ကြိုးစားသည်။

ကိုယ် ရှစ်နှစ်သားအရွယ်တွင် အဖေ ဆုံးသွား၏။
“သား ဘာမှအားမငယ်နဲ့ အမေရှိတယ် ...”

အမေကဆက်ပြီး ကျောင်းထားပေးသည်။ အတန်းထဲမှာ
ကိုယ့်က စာအတော်ဆုံး ... အကြိုးစားဆုံး ... အဝတ်အစားက

အစုတ်အပြတ်။ လဲစရာမရှိ။ စားစရာပင် နပ်မမှန်ချင်သော ကိုယ့်
ဘဝဖြစ်နေသည်။

ဒါပေမဲ့ ... ကိုယ် စာကြိုးစားခဲ့သည်။ ဆယ်နှစ်သားအရွယ်
တွင် အမေ ထပ်ဆုံးသွား၏။

ကိုယ့်ကို ပညာတော်လွန်း၍ ပညာဆက်သင်နိုင်အောင် ရွာ
မှာနေသွားဖူးတဲ့ ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင် တစ်ဦးထံမှာ လာအပ်ခဲ့သည်။

“အလုပ်လည်းခိုင်းပါ ... ပညာလည်း သင်ပေးပါ”
ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်က တာဝန်ယူပြီး ခေါ်ထားလိုက်သည်။ ကိုယ့်

ကို ပညာသင်ပေး၏။ အလုပ်ပေးသည်။ ကိုယ်ကလည်း အလုပ်ရှင်
ကျေနပ်အောင် သွက်သွက်လက်လက် ကြိုးစားပြခဲ့၏။

သဘောကျကြသည်။ ပညာဆက်သင်ပေး၏။ စာတော်တဲ့
ကိုယ့်ကို အားလုံးက အားပေးခဲ့ကြသည်။ ကိုယ် ဆယ်တန်းအောင်

ခဲ့၏။ ဂုဏ်ထူးတွေနှင့် အောင်မြင်သည်။ အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်ချင်တဲ့
ကိုယ့်ဆန္ဒက မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်လု ဖြစ်နေရ၏။ ဘယ်သူက ငွေ

ကြေးထောက်ပံ့မလဲ ... အလုပ်တွေသိပ်ပြီး လုပ်ပေးနိုင်မှာမဟုတ်။
ကိုယ် ရန်ကုန်မှာနေရမယ်။ နေစရိတ် ... စားစရိတ်တွေ

လိုအပ်သည်။
ကိုယ် စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့အချိန်မှာပင် ဦးဆက်ပိုင်က အား

ပေးသွား၍ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်မိ၏။

သင်မြကလေး

“မင်းကတော့ အဆင်ပြေသွားပြီနော် ဓန”

“ကျွန်တော် အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ အာစရိ ... ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြမယ်”

“မင်းအနာဂတ် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်တွေ လင်းလက် သွားတာ ဝမ်းသာစရာပဲ”

ကိုယ် အပျော်ဆုံးပဲ။

“ဓနတော့ စိုင်ကော်လို့ ချုံပေါ်ရောက်ပြီး သူဌေးသားဖြစ် တော့မယ်ထင်တယ်”

အိပိုးအိမ်ကို သတိရမိသည်။ သားရေပေါ်အိပ်ပြီး သားရေ နားစားတဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေ ကိုယ် ဘယ်တော့မှ မပြုမူဘူး။ တန် ရာတန်ရာဆိုတဲ့ စကားတွေကို ကိုယ် နားလည်ပါတယ်။ ကျေးဇူး ဆပ်ဖို့ပဲ ကိုယ် စဉ်းစားထားတယ်လေ။ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ထက် ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားချင်ဘူး။

အိပိုးအိမ်က ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ သမီး။

ကိုယ့်ဘဝမှာ အန်ကယ်ဦးဆက်ပိုင်ဟာ ကြီးမားတဲ့ ကျေးဇူး ရှင်ကြီးပါပဲ။

အိပိုးအိမ်အား မပတ်သက်မိအောင် ကိုယ်နေထိုင်ရမည်ဖြစ် သည်။

အခန်း (၂)

အိပိုးအိမ်က ကိုယ့်ကိုကြည့်ပြီး မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူး ကြောင်စွာ အံ့သြနေသည်။

“ရှင် ... ရှင် ... စက်ပြင်ဆရာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဦးဆက်ပိုင်က ကိုယ့်ကိုခေါ်လာခဲ့သည်။ မိသားစုဝင်တွေ နှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ အဓိက သမီးဖြစ်သူ အိပိုးအိမ်နဲ့ ...

အိပိုးအိမ်မှာ မိခင်မရှိတော့။ ဖခင်ပဲ ရှိသည်။

ဇွဲကြောင့်ပင် ... ဖခင် ဦးဆက်ပိုင်က သမီးဖြစ်သူအား ချစ်မြတ်နိုးစွာ အလိုလိုက်သည်။ အလေးအနက် ထားခဲ့၏။

“မောင်ဓနကို အဖေ ကျောင်းထားပေးမလို့ ခေါ်လာတာ”

“သူ”

“မင်းကို ဆိုင်ကယ်ပြင်ပေးတဲ့သူပါ ... ကိုယ့်နာမည် ဓန။

သင်္ကြန်ပြန်

... သင်္ကြန်ပြန်တို့ သုံးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်ထားပြီး
သင်္ကြန်

“မောင်ခန ... ဒါ အန်ကယ်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး
အိပိုးအိမ်ပဲ”

အိပိုးအိမ် နည်းနည်းတော့ အံ့ဩသွားမိသည်။

ကြည့်တော့ ... ပေပေရေရေ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်။ အေးစက်
သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူ့မအား ကြည့်နေသည်။

“မောင်ခန”

“ဗျာ”

“ဒီမှာ ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူးနော် ... သွေးသားရင်းတစ်
ယောက်လိုနေပါ ... သမီးလေးက တစ်ကောင်ကြွက်ဆိုတော့
အန်ကယ်က အလိုလိုက်ထားတယ်လေ ... နည်းနည်းတော့ဆိုးချင်
တယ် ... ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ခွင့်လွှတ်သည်ခံပါ”

မောင်ခနအား ဦးဆက်ပိုင် သံယောဇဉ် ဖြစ်မိသည်။ ရိုးသား
တဲ့ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်ထားမိ၏။ စိတ်ချ
သည်။ ယုံကြည်မိ၏။ မိမိမှာ လက်ရုံးမရှိ။ လူယုံ လိုအပ်နေသည်။
မောင်ခနနှင့် မိမိခင်မင်နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။ ရိုးသားသည်။
အလုပ်ကိုလည်း လေးစား၏။ ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်သည်။ ဆယ်
တန်းဖြေစဉ်က မိမိပင် ကျူးရှင်စရိတ်တွေ ထောက်ပံ့ခဲ့သေး၏။

“မောင်ခနက ရိုးသားပြီး ကြိုးစားတယ် ... ဖေဖေ သဘော
ကျတယ် သမီး ... ဒီလိုလူငယ်တွေကို မြေတောင်မြှောက်ပေးရ
မယ်”

အိပိုးအိမ်ကတော့ ခနဆိုတဲ့လူ ဆယ်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးတွေ
နှင့် အောင်တာကိုတော့ အံ့ဩသွားမိသည်။

သူမပင် မျက်နှာပူရ၏။ ဆယ်တန်းမှာ ရိုးရိုးပဲ အောင်ထား
သည်။

“မင်းဖြစ်ချင်တဲ့ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုး
စားကွာနော် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ အန်ကယ် ... ကျွန်တော့်ကို ထောက်ပံ့
ထားတာ လုံးဝအချည်းနှီး မဖြစ်စေရပါဘူး”

“မင်းကို အန်ကယ်ယုံတယ် ... ကားပိုထောင်နဲ့တွဲထားတဲ့
ခြားတစ်ထပ်တိုက်လေးမှာ မင်းနေဖို့ စီစဉ်ထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

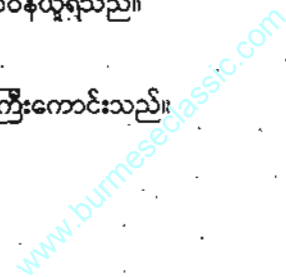
“ကိုစိုး လိုက်ပို့လိုက်ပါ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ အာစရိ ... ”

ကိုစိုးက ဒရိုင်ဘာနှင့်ခြံစောင့်အဖြစ် တာဝန်ယူရသည်။

“လာ ... မောင်ရင်”

ဝပ်ရှော့မှာနေရတာထက်စာလျှင် အများကြီးကောင်းသည်။

သီးခြားတစ်ထပ်တိုက်လေး လွတ်လပ်သည်။

“မောင်ရင်လေး ဒီမှာနေရင် ကြိုးစားမှ အာစရိက သဘော ကျတတ်တယ် ... အာစရိက စေတနာရှိတယ် ... သဘောထား လည်းပြည့်ဝတယ် ... မောင်ရင် ... ”

“ကျွန်တော် အန်ကယ်ဦးဆက်ပိုင်နဲ့ ခင်တာကြာပါပြီ - အန်ကယ်ကို လေးစားထားပြီးသားပါ”

“မင်း ကြိုးစားပါ မောင်ရင် ... ”

“ကိုစိုးကရော ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ကိုယ်ကခြံစောင့်အိမ်လေးမှာလေ ဓန ... အလုပ်သမား တန်းလျားမှာပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခိုင်းစရာရှိရင် ခိုင်းပါနော် ... အားမနာ ပါနဲ့”

“အေးပါကွာ ... ကိုစိုးလည်း အဖော်ရတာပေါ့၊ လိုအပ်တာကို ရင်လည်းပြောနော် ဓန ... ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိပိုးအိမ်ကတော့ နည်းနည်းမာနကြီးတယ်ကွ ... မင်းစိတ်ထဲ ဘာမှမဖြစ်နဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်း မာနကြီးတာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘူး။

ကိုယ် အင်ဂျင်နီယာဖြစ်ချင်တယ်။ ဒါပါပဲ ... မင်းက ဆိုင် ဖယ်ပြင်ပေးခက် ငွေကြေးနဲ့သတ်မှတ်ချင်တဲ့သူ။ ကိုယ့်ကို မလို ဘေးသလို မင်းမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ရှိနေတယ်။ ဖေဖေကလည်း အလုပ်ပိုတွေလို့ မင်းပြောသံကို သဲ့သဲ့ကြားရတယ်။ ရှုပ်တယ်တဲ့။

ပြောပါစေ ... မင်းနဲ့ကိုယ် အဆင့်အတန်းချင်း ကွာခြားနေ တာပဲ။ ကိုယ်ပစ္စည်းတွေကို နေသားတကျထားသည်။ ဘာမှမရှိ။

ပုဆိုးအင်္ကျီ သုံးလေးစုံလောက် ကိုယ့်ရုပ်ရှေ့အလုပ်သမား တစ်စုံတွေ့ကိုတော့ တယုတယ လျှော်ဖွတ်ပြီး သိမ်းထားမိသည်။

ဘဝမမေ့အောင် ... ကိုယ့်ဘဝ ... ငယ်စဉ်လေးတည်းက ခိုဆင်းရဲပင်ပန်းခဲ့ရသည်။ မိဘမဲ့ရ၏။ ခါးသီးခဲ့၏။ ကြိုးစားရမည်။

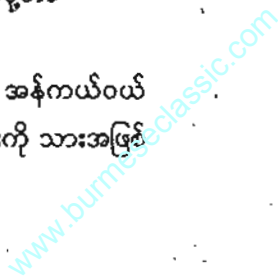
ပြည့်သားစဉ်မြှေးဆက် ကိုယ့်အဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ မကြုံစေရဘူး။ အခု ... ကိုယ့်မျှော်လင့်ချက်တွေ လင်းလက်လာနေပြီပဲ။

“မောင်ဓန ... ”

“ဟင် အန်ကယ် ... ကိစ္စရှိရင်ခေါ်ပါ ... ကျွန်တော် လာခဲ့ပါ”

“ဗျာ”

“မင်းအတွက် အဝတ်အစားတွေလေ ... အန်ကယ်ဝယ် စားတာ ... အန်ကယ်မှာ သားမရှိတဲ့အတွက် မင်းကို သားအဖြစ် ခံမှတ်ထားတယ်”

သင်မြတို့နား

ကိုယ် ပီတိတွေဖြစ်ရသည်။ မိဘမရှိတဲ့ ကိုယ့်ဘဝ အင်အားတွေ ပြည့်ဝလာသလို နွေးထွေးမှုတွေ ခံစားလာရသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ပညာသင်ပေးရင် ကျေနပ်ပါပြီ အန်ကယ် အဝတ်အစားတွေ အသုံးအဆောင်တွေ မလိုပါဘူး”

ကိုယ် အားနာစွာဖြင့် ပြောမိသည်။

“မင်းက အန်ကယ်သားဖြစ်နေပြီပဲ ... ဘာမှ အားနာစရာ မလိုဘူးနော်”

ဦးဆက်ပိုင်မှာ အစာအိမ်ရောဂါဝေဒနာကို ပြင်းပြစွာ ခံစားလာရသည်။ စားသမျှ အန်ချင်နေ၏။ သမီးလေး မသိ။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို စိတ်အားမငယ်စေချင်ပေ။ မိမိရောဂါက ကပ်ဆာဖြစ်နိုင်သည်။

လူလောကကြီးထဲကနေ အချိန်မရွေး ထွက်ခွာသွားနိုင်မည့် အခြေအနေမျိုးနှင့် မိမိရင်ဆိုင်ချင် ရင်ဆိုင်ရမှာ။ သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်မည့် လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက် လိုအပ်သည်။

မောင်ဓနပဲ ... မိမိနှင့်ခင်တာ ကြာပြီ။ ရိုးသားပြီး ကြိုးစားတက်ကြွသော လူတော်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

“မောင်ဓန”

“ဗျာ”

“မောင်ရင်က သန့်သန့်လေးနေရင် လူချောလေး တစ်ယောက်ပါကွာ”

ရင်ရဲနယ်ကျောတစ်ခင်းစာ

ကိုယ့်အသားအရေက ဖြူနေသည်။ ရုပ်ရည်က သန့်၏။ စက်ပြင်သမားဆိုတော့ အမြဲတမ်း ညစ်ပတ်ပေရေနေသည်။

“မောင်ရင်”

“ဗျာ”

“မင်းစိတ်တွေကို နှိမ့်ချထားပါနဲ့ကွာ ... မြင့်တင်ထားစမ်းပါ ... အန်ကယ် အားကိုးပါရစေ”

မိမိဝေဒနာတွေအကြောင်း မိမိအသိဆုံးဖြစ်နေသည်။ သမီးက ဘာမှမသိဘူး။ ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်နေဖို့ပဲ သိတဲ့မိန်းကလေး။ ကလေးဆန်သည်။ ဇနချင်သလို နေတတ်၏။ ဘာမှကရုမစိုက်တတ်။ မာနကြီးသည်။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့်သမီး သွားလာနေတတ်၏။

“နောက်ဆုံးကွာ ... အန်ကယ်လုပ်ငန်းတွေရော ကိစ္စအဝဝပါ မင်းလက်အပ်ချင်တယ်”

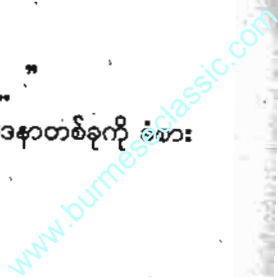
“ဗျာ”

အန်ကယ်ဆက်ပိုင် မျက်နှာက မသာမယာဖြစ်နေသည်။ တစ်ခုခုပဲ ... ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ အားကိုးတကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ။

“အား ...”

“ဟင် ... အန်ကယ် ဘာဖြစ်တာလဲ ...”

အန်ကယ်မျက်နှာပေါ်မှာ နာကျင်မှုဝေဒနာတစ်ခုကို နားနေရသလို ရှုံ့မဲ့နေသည်။

“ခန ...”

“ပြောပါ အန်ကယ် ...”

“မင်းကိုတော့ အန်ကယ် ဖွင့်ပြောရမှာပဲ”

“ပြောပါ အန်ကယ် ... ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပါ့မယ်”

“အန်ကယ်မှာ အစာအိမ်ရောဂါဖြစ်နေတယ်”

“ဗျာ”

“အန်ကယ်ရောဂါက အဆိုးဆုံးကင်ဆာအထိ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဗျာ”

ကိုယ် အံ့သြတုန်လှုပ်စွာဖြင့် အန်ကယ်ကို ကြည့်မိသည်။

အစာအိမ်ကင်ဆာတဲ့ ... ။

“သမားတော်ကြီးတွေနဲ့ စစ်ဆေးထားတယ် ခန ... ညနေ

ကျရင် အဖြေသိရမယ်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အန်ကယ်ရယ်”

ကိုယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ အန်ကယ်ရောဂါ ကြီးကြီး

မားမား မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ကိုယ် ဆုတောင်းမိ၏။

“အန်ကယ်ဝေဒနာကို အန်ကယ်သိတယ် ခန ...”

“အန်ကယ်အတွက် ကျွန်တော်အစွမ်းကုန် ကူညီပါ့မယ်”

“ခန ... မင်းဖြစ်ချင်တဲ့ ပညာတတ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်

အောင်လည်းကြိုးစားပါ ... အန်ကယ်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလည်း

ဒီးစီးပါ”

ကိုယ် အံ့သြမိသည်။ အန်ကယ်ကို နားမလည်စွာဖြင့် ကိုယ် ကြည့်မိ၏။

“အန်ကယ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ... စိတ်အေးအေးထားပါ”

“အန်ကယ်က မောင်ခနကိုပဲ အားကိုးတယ် ... အထူးသဖြင့် သမီးလေး အိပိုးအိမ်ရဲ့ အနာဂတ်ပဲ”

အန်ကယ်ရဲ့ ယုံကြည်အားကိုးမှုအတွက် ကိုယ်ဝမ်းသာမိ သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာမှအခွင့်အရေးတွေ မပေးပါနဲ့အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပါ့မယ်”

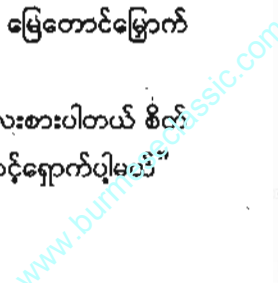
“မောင်ခနကို အန်ကယ် တရားဝင်ကတ္တီမသားအဖြစ် မွေး စားလိုက်မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့အန်ကယ် ... ကျွန်တော် ဘာအခွင့်အရေးမှ မလို ချင်ဘူး ... အန်ကယ်လိုအပ်တဲ့အကူအညီတွေ ပေးမှာပါ”

ကိုယ် အခွင့်အရေးသမားအဖြစ် လုံးဝအထင်မခံနိုင်ပေ။

“အန်ကယ်လည်း မောင်ခနကို ရိုးသားကြိုးစားတဲ့လူတော် လူကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ရိုးရိုးသားသား မြေတောင်မြှောက် ပေးတာပါ”

“အန်ကယ်စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော် လေးစားပါတယ် စိတ် ချပါအန်ကယ် ... အိပိုးအိမ်ကို ကျွန်တော်စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်”

သပြေတန်း

“သမီးလေးကိုတော့ အန်ကယ်ဝေဒနာတွေ အကြောင်း မပြောပြချင်သေးဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်ကယ်ဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ”

အန်ကယ်အဖြစ်က ဆိုးဝါးလွန်း၍ ကိုယ် ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ အားပေးဖို့ပဲရှိသည်။

“မောင်ခနရောက်လာတော့ အန်ကယ် အရမ်းအားတက်မိ တယ် ... အားလည်းကိုးပါတယ် မောင်ရင် ...”

“အန်ကယ် ဖြစ်စေချင်တာတွေအားလုံး ကျွန်တော်ဖြစ် အောင် လုပ်ပေးပါမယ် ... စိတ်မပူပါနဲ့အန်ကယ်”

“မောင်ခနကို အန်ကယ်ယုံကြည်ပါတယ်ကွယ်”

အန်ကယ်ကျန်းမာရေးအခြေအနေက အဆိုးဝါးဆုံးတော့ မရောက်သေး။ ဆေးစစ်ချက်အရ အစာအိမ်ကင်ဆာအဆင့် ရောက် ခါနီးဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား ရောဂါကိုကုဖို့ အချိန်တော့ရပါသေးတယ် ... ဦးဆက်ပိုင် အားမငယ်ပါနဲ့ ... ကြိုးစားတာပေါ့”

အန်ကယ်ကတော့ စီစဉ်ဆောင်ရွက်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်နေ သည်။ ကိုယ့်ကို တတွတ်တွတ်မှာ၏။ အဓိကကတော့ ... မင်း အတွက်ပဲ အိပိုးအိမ်။ ကိုယ့်ကိုအထင်မကြီးဆုံးက အိပိုးအိမ်ပဲဖြစ် သည်။

အခန်း (၃)

ခနအား ကတ္တီမသားအဖြစ် တရားဝင် မွေးစားဖို့ ဖေဖေက စီစဉ်သည်။ အိပိုးအိမ် တားဆီးမိ၏။

“ဖေဖေက ဘာမဟုတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဘာလို့ယုံ ကြည်နေရတာလဲ”

“မောင်ခနက အစွမ်းအစရှိတယ် သမီး ... ဖေဖေ သူနဲ့ခင် တာကြာပြီ ... သမီးတောင် ရိုးရိုးပဲအောင်တဲ့စာမေးပွဲကို သူက ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့အောင်တယ်”

“ဟွန်း”

သူမကတော့ ခနအား စက်ပြင်သမားတစ်ယောက်ဟုပဲ မြင် မိသည်။ အထင်မကြီးမိ ...

“ဖေဖေ”

“ပြော သမီး ...”

၂၀

သင်မြတ်နိုး

“နေဆိုတဲ့လူက ဖေဖေလုပ်ငန်းတွေနဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို လုယူသွားရင်ရော ...”

“ခနမှာ အဲဒီလောက်အထိ အောက်တန်းကျတဲ့စိတ်ဓာတ် တွေ မရှိဘူး ဖေဖေသိတယ် ...”

ခန ... ရှင်က တာဝန်ကျေပြနေတယ်။

ကြည့်လေ ...

ခြံထဲမှာ သန့်ရှင်းရေးတွေလုပ်တယ်။ ပန်းပင်တွေစိုက်တယ်။ အိမ်က ကားကိုလည်း ပြောင်လက်သန့်စင်နေအောင် ပြုပြင်တယ်။ ဖေဖေကို ဖားနေတာပါ။

“ခန လုပ်နေတာတွေကို သမီးတစ်မျိုးမထင်နဲ့ ... စေတနာ နဲ့လုပ်တာ”

“သမီးတော့ အထင်မကြီးဘူး”

“အိပိုးအိမ်”

“ဖေဖေက အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဘဲ ... သမီး လက်မခံဘူး”

“ဖေဖေစကားတွေကို သမီးက ဖယ်ရှားတာလား”

“ဘာမဟုတ်တဲ့ ဝပ်ရှော့က စက်ပြင်သမားတစ်ယောက်ကို များ ဖေဖေ ဒီလောက်အထိ မမြှောက်စားသင့်ဘူး”

သူမ ... နှုတ်ခမ်းစုထားသည်။ မကျေမနပ် ဖြစ်မိ၏။

“ခနကို ဖေဖေ မွေးစားမယ် ... သမီး လက်ခံပါ”

“လက်မခံဘူး”

“အိပိုးအိမ် ... အား ...”

ဗိုက်ထဲမှ အောင့်တက်လာသည်။ အခုတလော ... အောင့် တာက စိတ်လာသည်။

ကျန်းမာရေးမကောင်း။ စိတ်ပူပင်သောကရောက်လျှင် ပို၍ ဆိုးဝါးလာတတ်သည်။

“ဖေဖေ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဗိုက်အောင့်လို့ ... အခုတလော ဖေဖေကျန်းမာရေး သိပ် မကောင်းဘူး သမီး ... ဖေဖေစိတ်တွေကို အနှောက်အယှက်မပေး စေချင်ဘူး”

ဖေဖေမှာ အစာအိမ်ကင်ဆာဖြစ်ပြီဟု မပြောလိုပဲ။

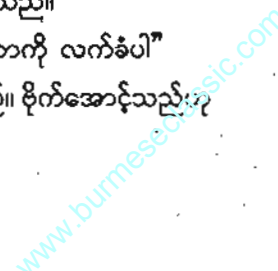
သမီးလေး အားငယ်သွားမှာစိုးသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... မိမိ စီစဉ်စရာရှိတာကိုတော့ စီစဉ်သွားရမည်ဖြစ်သည်။

ခနအား အမွေစားအမွေခံသားအဖြစ် တရားဝင် မွေးစားမှ သမီး လေးစားမည်။ သမီးအား တရားဝင် စောင့်ရှောက်နိုင်မည်ဖြစ် သည်။

စီစဉ်ရမယ် ... သမီး မကျေနပ်လည်း မတတ်နိုင်။ ခနကို ယုံကြည်မိသည်။ အားလည်း ကိုး၏။ သမီးလေးကို စောင့်ရှောက် နိုင်မည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟု ထင်မိသည်။

“သမီး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေ စီစဉ်တာကို လက်ခံပါ”

ဖေဖေ အခုတလော ပိန်ကျသွားသည်။ ဗိုက်အောင့်သည်။

မကြာခဏ ပြောနေတတ်၏။ အိပိုးအိမ် စိတ်ပူသွားမိသည်။
 ဒါပေမဲ့ ... ဓနအား မွေးစားမှာတော့ လက်မခံချင်။
 “ဓန ဟန်ဆောင်ပြီး သဘောကောင်းချင်ယောင် ဆောင်
 နေတာဆိုရင်ရော”
 “မဖြစ်နိုင်ဘူး ...”
 “ဓနအကြောင်း ဖေဖေ ဘယ်လောက်အထိ သိထားလို့လဲ”
 “သိစရာ မလိုပါဘူး သမီး ... အပွေးမြင် အပင်သိတယ်၊
 ဓနနဲ့ဖေဖေ သိက္ခမီးခင်မင်နေတာ ကြာပြီပဲ”
 သမီး ဘာပဲပြောပြော ဦးဆက်ပိုင် လက်မခံနိုင်တော့ပေ။
 ဘယ်အရာမဆို ... အလေးအနက်မထားတတ်။ ငယ်စဉ်က
 တည်းက လိုလေသေးမရှိ အလိုလိုတ်ထားခဲ့သည်။ ဘယ်အရာမဆို
 သမီးစိတ်တိုင်းကျပဲ ဖြစ်စေခဲ့ရ၏။ သမီးမျက်နှာလေး တစ်ချက်လေး
 မျှပင် အညှိုးအနွမ်း မခံခဲ့ပေ။ ဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့သည်။
 အခု မိမိရောဂါဖြစ်နေပြီ။ သေချင်းတရားနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့
 မည့် အခြေအနေ။ သမီးကို စိတ်မချ ... စောင့်ရှောက်မည့်သူ လို
 အပ်လာသည်။
 “သမီးကတော့ ဓနလာပြီး ဩဇာပေးတာမျိုး လုံးဝလက်
 မခံဘူးနော်”
 အိပိုးအိမ် ပြောပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ ဆိုင်ကယ်ဆီရောက်လာ
 သည်။ သပ်ရပ်ပြောင်လက်နေသော ဆိုင်ကယ်ကို တွေ့ရ၏။ ဓနပဲ

သန့်ရှင်းထားတာဖြစ်သည်။
 “ပိုး ... ပိုး”
 ဆိုင်ကယ်စက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း နှိုးပစ်လိုက်သည်။
 “ပိုး”
 “ပိုး”
 အလကားလူ ... ဖေဖေကျေနပ်အောင် ဖားနေတာပဲ ဖြစ်
 သည်။ အလုပ်တွေ လုပ်ပြနေ၏။ အထင်မကြီးဘူး။ ဒီလူကို ဖေဖေ
 ဘာဖြစ်လို့များ အထင်ကြီးရတာလဲ။
 “ပိုး”
 “ပိုး”
 “ဝေါ”
 ဆိုင်ကယ်ကို ဝေါခနဲ တရကြမ်းမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။
 ဓနကို ဒက်ဒီ မွေးစားမယ်ဆိုတာကိုတော့ အိပိုးအိမ် သဘောမကျ
 မိ။ မကျေနပ်နိုင် ... ဖေဖေက ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီတဲ့။
 ဟွန်း ... လုံးဝပဲ။
 ရှင် ... ဖေဖေကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားတာပဲနေမှာ။
 ဖေဖေစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မက်မောနေတာပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။
 လောဘမရှိတူတဲ့။ ရိုးသားတယ်တဲ့။ မယုံဘူး ... ။ သူငယ်ချင်းအေမိ
 တို့အိမ် ရောက်လာသည်။
 “ပိုး ... ရှင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ ... မျက်နှာကြီးစုပုပ်လို့”

အေမိက မေးသည်။

သူမစိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်ချက်တွေကို ဖွင့်ပြောမိ၏။

“ပိုး ... ဖေဖေ ဘာကြောင်တာလဲ၊ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ ... ဘာမဟုတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေရော၊ ပိုးကိုရော ထိုးအပ်ဖို့ စီစဉ်တာ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဖေဖေက လုံးဝလက်မခံဘူး”

အေမိက ပိုးအိမ်ရဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတွေကို သိနေသည်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်၍ ပိုးအိမ် လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်နေ၏။

အစ်ကိုဝမ်းကွဲ စတီဗင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးရန် ကြံမိသည်။ အိပိုးအိမ်ကို ရရင်ပြီးပြီ။

“ပိုး ... အရမ်းစိတ်ညစ်နေတယ် သိလား အေမိ”

“ဘာမှစိတ်မညစ်နဲ့ ... တို့အစ်ကိုတစ်ယောက် မွေးနေ့ပွဲ ရှိတယ် ... သွားမလား ပိုး ... ”

“သွားလေ”

သွားတုန်းကတော့ အိပိုးအိမ် စိတ်ညစ်ပြေမလားဟု တွေးမိပြီး လိုက်ခဲ့မိသည်။ အေမိက သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ စတီဗင်နှင့်မိတ်ဆက်ပေး၏။

“ဒါက အိပိုးအိမ်တဲ့ ... အေမိသူငယ်ချင်းလေ ကိုကို၊ ဒါ ... ကိုယ့်အစ်ကိုဝမ်းကွဲ စတီဗင်တဲ့ ပိုး ... ”

စတီဗင်က လူရည်သန့်သည်။ အသားအရေက ဖြူနုနေ၏။ ဘိုဆန်စွာ ချောမောသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

ရင်တုန်သွား၏။ နှလုံးသားတွေထဲမှာ နွေးထွေးလှိုက်ခါသွားရသည်။ အိပိုးအိမ် ... ယောက်ျားလေးတွေနှင့် တရင်းတနှီး မနေဘူးပေ။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် ယောက်ျားဆန်စွာ သွားလာနေထိုင်တတ်သည်။

သူမ ပေါင်းတာ မိန်းကလေးတွေပဲ။ စတီဗင်က ပထမဆုံးပင်။

ည ...

မီးရောင်က ပြာလဲ့လဲ့ ...

တေးသံသာတွေက မြူးကြွစွာ ထွက်ပေါ်နေသည်။

“အိပိုးအိမ်”

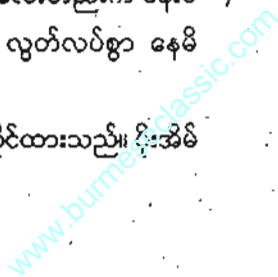
“ဟင်”

“ပျော်ရဲ့လား”

သူက တိုးတိတ်ညင်သာစွာဖြင့် အိပိုးအိမ်မျက်နှာနားကပ်ပြီး မေးသည်။ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားသွားရ၏။

ပိုး ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ငယ်စဉ်လေးတည်းက မိန်းမတစ်ယောက်ကဲ့သို့ နေထိုင်ပြုမူခြင်း မရှိခဲ့။ လွတ်လပ်စွာ နေမိသည်။ ဖေဖေကလည်း အလိုလိုက်၏။

ကိုစတီဗင်က သူမ ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ပိုးအိမ်

မကျေနပ်ချက်တွေ အတော်လေး လျော့ပါးသွား၏။ ပျော်လာမိ၏။

“ကိုယ်မေးတာ ဖြေလေ”

“ပျော်တယ်”

“တကယ်”

“အင်း ...”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

စတီဗင် သဘောကျစွာ ရယ်နေမိသည်။ အေဗီက ပြော၏။
အိပိုးအိမ်က ချမ်းသာသည်တဲ့။ စတီဗင်တို့ အကြိုက်ပဲ။ အိပိုးအိမ်က
ချစ်စရာကောင်းစွာ ချောမောသော မိန်းကလေးပဲ။ မထင်မှတ်မိ။
နုပတ်အိမ်ကနေသည်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သွား
လာနေပေမယ့် နှလုံးသားက နူးညံ့ကြောင်း စတီဗင် သဘောပေါက်
ထား၏။

ကောင်မလေး ... ကြည်နူးနေသည်။ မြူးကြဲနေ၏။

“ကိုစတီဗင်ရယ် ... ကျွန်မ အရမ်းပျော်တာပဲ”

သူမ ... တိုးတိတ်စွာ ညည်းညူနေမိသည်။ ကပြီးတော့
အနားယူကြ၏။ ကိုစတီဗင်က သူမအား အရေးတယူရှိလွန်းသည်။

“အိပိုးအိမ်”

“ရှင်”

“မင်းနဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာ ကိုယ့်မွေးနေ့မှာ အရမ်းကျက်
သရေ မင်္ဂလာရှိတာပဲ”

“အဟင်း”

သူမနှင့်မျက်နှာချင်း နီးကပ်စွာ ရှိနေသည်။ နွေးထွေးတဲ့
အငွေ့အသက်တွေက ရောထွေးနေ၏။

“အိပိုးအိမ်က အရမ်းရင်ခုန်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းမချောလေး
တစ်ယောက်ပဲ”

“အပိုတွေ”

“တကယ်ပြောတာပါကွာ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

အိပိုးအိမ်စိတ်တွေ အပျော်ကြီးပျော်နေမိသည်။ လောက
ဦးကို မေ့နေ၏။

“ကိုစတီဗင်”

“ဟင်”

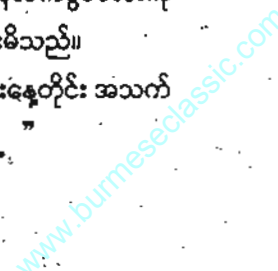
“ပိုး ... ရှင်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးရဦးမယ်နော်”

“မလိုပါဘူးကွာ ... ပိုးကြွရောက်ချီးမြှင့်တာကိုပဲ ကိုယ့်မွေး
နေ့က ကျက်သရေမင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံနေပြီ”

“အမှတ်တရပါနော် ... ပိုး ပေးပါရစေ”

အိပိုးအိမ် သူမ လက်သူကြွယ်လေးဆီမှ စိန်လက်စွပ်လေးကို
အုတ်ယူပြီး အမှတ်တရမွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးမိသည်။

“ကိုစတီဗင်အတွက် အမှတ်တရပါ ... မွေးနေ့တိုင်း အသက်
မကျော်ရှည်စွာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နိုင်ပါစေလို့ ...”

သင်မြတို့

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ”

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ရယ်ကြသည်။ အိပိုးအိမ် အိမ်ပြန်ဖို့ပင် မေ့နေ၏။

“ဟဲ့ ပိုးအိမ် ...”

“ဟင် ... အေမီ”

ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိတဲ့ အေမီ ရောက်လာသည်။ ပြန်သတိပေး၏။

ဟုတ်သားပဲ ... ညဉ့်နက်နေပြီ။ ဖေဖေကိုလည်း ဘာမပြောခဲ့။

“ရှင်က လောကကြီးကိုတောင် မေ့နေပြီလား ဒေါ်အိမ်အိမ်”

အိပိုးအိမ် ထသည်။ ယိုင်ခနဲဖြစ်သွား၍ ကိုစတီဗင်က ဖေလိုက်ရ၏။

“ဆိုင်ကယ်နဲ့ပြန်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးထင်တယ် ပိုး ... ကိုလို့လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“အိုကေ”

အိပိုးအိမ်ကတော့ ကိုစတီဗင်က သူမအနားမှာရှိနေတာပျော်သလို ခံစားနေရသည်။

ခန်း (၄)

သမီး ပြန်မလာသေး၍ စိတ်တွေပူနေမိသည်။ တစ်ခါမှ နေ့ကုသို့ မနေဘူးပေ။ သောကတွေ ဖိစီးလာသည်။

သမီး ... အိပိုးအိမ် ... မိတဆိုးလေး ...

ချစ်လွန်း၍ မိမိ အလွန်အမင်း အလိုလိုက်ထားခဲ့သည်။

မှားပြီလား ...

သမီးက နေအား အမွေစားအမွေခံမွေးတာ သဘောမကျခဲ့။

လက်မခံ ... ဖခင်အပေါ် ဆိုးပြတာလား။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် ထင်တိုင်းသွားနေ

သည်။ မိမိ မတားဆီးခဲ့။

သမီးလေး စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်မှာမျိုး မိမိ မလိုလားခဲ့

“ခန”

“ပြောပါ အန်ကယ် ...”

“သမီးလေး သွားတတ်တဲ့နေရာတွေ လိုက်သွားကြည့်ရအောင်”

နေလိုက်ပြီး မကြည့်ချင်။ အိပိုးအိမ်က သူ့အပေါ် အမြင်စောင်းမှာပဲ စိုးမိသည်။

“သမီးလေး တစ်ခါမှ ဒီလိုမသွားတတ်ဘူးကွ ... အန်ကယ် စိတ်ပူနေတယ်”

အန်ကယ်က ကျန်းမာရေးမကောင်း။ စိတ်သောကရောင်လျှင် ကျန်းမာရေး ပို၍ထိခိုက်စေနိုင်သည် မဟုတ်လား။

အန်ကယ်အား စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်။

“အန်ကယ်နဲ့ ခနဲ သွားမယ်”

“အန်ကယ် ... ကျွန်တော်နဲ့ကိုစိုးသွားရှာမယ် ... အန်ကယ် အနားယူပြီး နေခဲ့ပါ”

“မင်းတို့ချည်းသွားရင်လည်း သမီးတစ်မျိုးထင်နေဦးမယ် အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် လိုက်မှဖြစ်မယ်”

ဦးဆက်ပိုင် ကိုယ်တိုင်လိုက်မှဖြစ်မည်ဟု ထင်မိသည်။ အပေါ် အမြင်မစောင်းစေလိုပေ။

“ကျွန်တော် လိုက်ရင် အိပိုးအိမ်က စိတ်များဆိုးနေမလားဘဲ”

“ရပါတယ် မောင်ရင် ... နောက်ဆို မင်း ဆုံးမရမှာပဲ”

အခုတည်းက အလေ့အကျင့်လုပ်ထားမှ”

ဦးဆက်ပိုင်က ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားဖြစ်သည်။ ဓနကို ရှိသေလေးစားရမယ်။

“သွားစို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အိပိုးအိမ်အပေါ် ကိုယ်လုံးဝ မလွမ်းမိုးချင်တာ အမှန်ပါပဲ။

“အန်ကယ် ... ကျွန်တော့်ကိုတော့ အခွင့်အရေးတွေ မပေးစေချင်ဘူး ... အိပိုးအိမ် စိတ်ထဲမှာ အထင်မလွဲစေချင်ဘူး”

“ဓန”

“ဗျာ”

“အန်ကယ်အနေနဲ့ မောင်ရင်တို့ ဘယ်လောက်အထိအားကိုးတယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်”

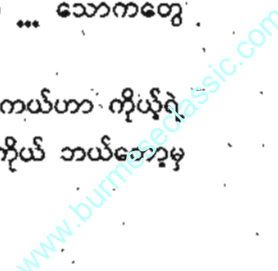
“ဟုတ်ကဲ့”

“အန်ကယ်ဟာ လူ့လောကကြီးထဲမှာ နေရဖို့ဆိုတာ အချိန်ကာလ သိပ်မကြာတော့ဘူး ဓန ...”

အန်ကယ်အသံတွေက ကြော့ဝမ်းနည်းစွာ ဆို့နှစ်နေသည်။

“အန်ကယ် သမီးအတွက်ပဲပူနေတယ် ... သောကတွေ အအေးဘူး”

ကိုယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။ အန်ကယ်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အကြီးမားဆုံးကျေးဇူးရှင်ပါ။ ဖခင်လိုပါပဲ ... ကိုယ် ဘယ်တော့မှ

သင်မြကိန်း

အတ္တတွေ လောဘရမ္မက်တွေ မရှိပါဘူး။ အခွင့်အရေးလည်း မလိုချင်ဘူး။ မင်းကတော့ ယုံမှာမဟုတ်ပါဘူး။ သဘာဝပါပဲ။

ကိုယ်နဲ့အန်ကယ် ကားမောင်းပြီး သူငယ်ချင်းတွေအိမ်ကို လိုက်ရှာခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ... အေမီတို့အိမ် ရောက်လာသည်။

“အိပိုးအိမ် လာလားကွယ်”

အန်ကယ်က မေးသည်။ အေမီဆိုတာက အတော်လေး ခေတ်မီတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ပိန်ချုံးကျနေတဲ့ ဘော်ဒီကိုလှုပ်ခါပြီး ကိုယ့်ရှေ့မှာ ရပ်သည်။

“အိပိုးအိမ်လား ... စောစောကပဲ ပြန်သွားပြီလေ”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

အန်ကယ်က ဗိုက်အောင့်လာပြီဖြစ်၍ ကားပေါ်ပြန်တက်သည်။

“ဒီမှာ ...”

“ဗျာ”

“ရှင်က ဓနလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မဆိုးဘူး”

“ဗျာ”

“အိပိုးအိမ်က ပြောတယ် ... ဓနကို ပိုးအိမ်အဖေက အမေ့

ရင်ခုန်သံကျောတစ်ခင်းစာ

စားအမွေခံ မွေးစားမယ့်ကိစ္စ မကျေနပ်ဘူးတဲ့”
ကိုယ်ဆက်ပြီးမနေချင်တော့၍ သွားခွင့်ပြုရန် ပြောမိသည်။

“ရှင်က စက်ပြင်သမားဆို”

ယဉ်ကျေးမှု နားမလည်သော အမျိုးသမီးပဲဟု တွေးမိသည်။

“လောက်အထိ မစပ်စုသင့်ပေ။”

“ရှင်က စက်ပြင်သမားတစ်ယောက်လို့ မထင်မှတ်လောက်

အောင်ပဲ ရုပ်ရည်က သန့်နေတယ်”

“ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဓန”

“ဗျာ”

“အိပိုးအိမ်ကတော့ ရှင့်ကို လုံးဝလက်မခံဘူးနော်”

ကိုယ် သိပြီးသားပဲ။ ဘယ်လိုမိန်းမမှန်း မသိ။ အိပိုးအိမ် အပေါင်းအသင်းတွေထဲမှာ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးရှိနေတာကိုက စိတ်မအေးစရာဘဲ။

“မောင်ရင် ... အန်ကယ်သမီးလေးရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေ အကြောင်း အန်ကယ် သိပ်မသိဘူးကွယ်”

အန်ကယ်က အေမီကို သဘောမကျကြောင်းပြောသည်။
မျက်နှာ မကောင်းပေ။

“ဓန”

“ဗျာ”

သင်္ကြန်နန်း

“မင်းကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဓန”

“အိပိုးအိမ်က ကျွန်တော့်အပေါ် အထင်အမြင်သေးနေကြောင်း ပြောတာပါ”

“ခက်တာပဲ ... ဒီမိန်းကလေးကြည့်ရတာ သိပ်ပြီးအခြေအနေ မဟန်ဘူး”

သမီးသူငယ်ချင်းတွေကို ဦးဆက်ပိုင် စိတ်မဝင်စားအားပေးစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေထဲမှာပဲ လုံးပန်းနေမိသည်။

သမီးကို အလိုလိုက်ထားသည်။ မိမိ ကျန်းမာရေးမကောင်းမှ သမီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝင်စားရမုန်း သိလာရတော့၏။

သမီး အခြေအနေက ဆိုးဝါးနေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း လိပ်စာနှင့်နာမည်သာ သိပြီးလူတွေမသိ။ သမီး မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှာ ရှာရသည်။

“အေမိဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကြည့်ရတာ နိုက်ကလပ်များ တက်လာလား မသိဘူး”

အတွေးကြောင့် သောကမီးတွေက ရင်ထဲမှာ တောက်လောင်လာရသည်။

“အား”

ဗိုက်ထဲမှာ အောင့်လာရသည်။

အခန်း (၅)

အိပိုးအိမ် အိပ်ခန်းထဲတန်းပြီး ဝင်လာခဲ့မိသည်။

ရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်နေ၏။ ဖေဖေနှင့်ဟိုလူ ဓနက သူမအား လိုက်ရှာနေသည်ဟု ပြောသည်။

ဟွန်း ... မုန်းလိုက်တာ ... ဘာဖြစ်လို့ ရှာရတာလဲ။

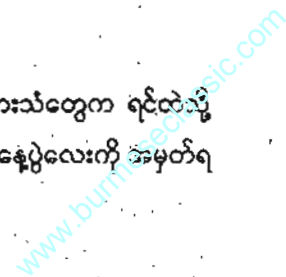
ဓန ရှည်ကြောတာပဲ ဖြစ်မယ်။ ဖေဖေက တစ်သက်လုံး အိပိုးအိမ် အလိုဆန္ဒတွေအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေရတာ။

ရှင်ကြောင့်ပဲ ... ဂရုမစိုက်ပါဘူး။

သူမ အိပ်ခန်းထဲဝင်လာပြီး အဝတ်အစားတွေပင် မလဲသေးဘဲ နုတင်ပေါ် ပစ်လှဲချပစ်လိုက်မိသည်။

ပြီးတော့ ...

ကက်ဆက်ဖွင့်သည်။ မြူးကြွတဲ့ တေးသံတွေက ရင်ထဲသို့ တိုးဝင်ဖြတ်သန်းလာရ၏။ ကိုစတီဗင်ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲလေးကို အမှတ်ရ

နေမိသည်။

လွမ်းလိုက်တာ ...

စိတ်ညစ်နေတာတွေ ပျောက်ကင်းနေသလို ဖြစ်လာသည်။

အိမ်တောင် မပြန်ချင်။ ကိုစတီဗင်ရင်ခွင်က နွေးထွေးနေသည်။

ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေဆဲပင်။ ကျေးဇူးပဲ အေမီ ...

မင်းကြောင့် ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ ခင်မင်နှစ်သက်စရာကောင်း

တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်မိသွားတာလေ။

“အဟက်”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ...”

အိပိုးအိမ် ... ရင်မောမိသည်။

“တီ ... တီ”

“တီ ...”

ဖေဖေ ပြန်လာပြီထင်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်သွားသည်။

မကျေနပ်ချက်တွေ ရောက်လာပြန်၏။

အလကားလူ ... အလကားလူ ...

အော်ဟစ်ချင်မိသည်။

ဖေဖေက နေလို လူတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ အခွင့်

အရေးတွေ ပေးနေရတာလဲ။ အမွေစားအမွေခံ မွေးစားမယ်တဲ့။

ဖေဖေကို ဖားနေတာ။ လူဆိုတာ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေကို

မမက်မောဘဲနေမလား။ သူက ဘာမို့လို့လဲ ... စက်ပြင်သမားတစ်
ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်က ဘယ်လောက်အထိ မြင့်မားမှာမို့လဲ။

“သမီး”

ဖေဖေအသံ ...

“တံခါးဖွင့်ပါဦး”

သူမ ... ထလိုက်သည်။

ဖေဖေနှင့် အတိုက်အခံစကားတွေ မပြောလိုပေ။ အိပိုးအိမ်

စိတ်ကောက်ပြချင်သည်။ ဓနအား အမွေစားအမွေခံသားအဖြစ်
လက်မခံလိုကြောင်း ဆန့်ကျင်ရမည်။

“အိပိုးအိမ်”

“သမီး နားယူချင်တယ်”

“ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဟင့်အင်း ... သမီး အိပ်ချင်နေပြီ”

“ဖွင့်ပါဦး ... ဖေဖေ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“သမီး မပြောချင်ဘူး ... ဒီအချိန်က အိပ်ချိန်ပဲ ဖေဖေ”

မိမိလုပ်ရပ်တွေကို သမီးလေးက မကျေနပ်ဖြစ်နေကြောင်း
ပြနေသည်။ နေကလည်း သမီးထင်သလို စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို

မက်မောခြင်းမရှိကြောင်း ရှင်းပြလို၏။

“အိပိုးအိမ် ... အိပိုးအိမ် ... သမီး”

သင်္ကြန်နိဂုံး

သမီး ငြိမ်သက်နေသည်။ ငယ်စဉ်လေးတည်းက အလိုလိုက်
ထားတဲ့ သမီးပါ။ နေပါစေ ... မနက်မှပြောတော့မယ်။
မိမိ ... ပြန်လာခဲ့သည်။
အင်း ... သမီးလေးမှာ မိခင်မရှိတော့လည်း မိမိပဲနေရာ
တကာ ပြောနေရသည်။
တစ်သက်လုံး ... အလိုလိုက်မိတာ မှားတယ်။
“အား ... ”
ဗိုက်က အောင့်လာသည်။ ဇောချွေးတွေပင် ပြန်လာ၏။
ဆေးကိုယူပြီး ကမန်းကတန်း သောက်လိုက်မိသည်။
မောလိုက်တာ ... အိပ်ရာပေါ်မှာ အသာလှနေမိသည်။
သမီးကို လွှတ်ထားလို့မဖြစ်တော့ဘူးဟု ထင်မိလာ၏။ ထိန်းချုပ်ရ
မယ်။
မဖြစ်တော့ဘူး ... မိမိ မရှိရင် ... ဆက်ပြီး မတွေးရဲလောက်
အောင် စိတ်တွေတုန်လှုပ်ချောက်ချားလာရသည်။
အိပ်လို့မရ ... အစာအိမ်ဆိုတော့ ဆေးပြင်းတွေသောက်၍
မရ။ တရားမှတ်နေမိသည်။ မတတ်နိုင်ဘူး ... ကံတရားပဲ။
ညဉ့်အတော်နက်မှ ဦးဆက်ပိုင် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားမိ
သည်။ ဓနကတော့ အန်ကယ်ဦးဆက်ပိုင် ကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်
ပူနေမိသည်။

ရင်ခုန်သံကျော့ကမိခင်စာ

ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ပဲ ... အန်ကယ်ဆန္ဒတွေကို လိုက်လျော့ဖို့
ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။ အမိက မင်းအတွက်ပဲ အိပိုးအိမ်။
အန်ကယ် စိတ်သောကတွေ မအေးနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာ
...
“ဓနကို အန်ကယ် အားကိုးတယ် ... သမီးလေးအပေါ်
ဇောတနာ အပြည့်အဝနဲ့ စောင့်ရှောက်နိုင်လို့မယ်လို့လည်း ယုံ
ကြည်တယ်”
အန်ကယ်စကားတွေကို ကိုယ်ကြားယောင်နေမိသည်။
အိပ်၍မရ ... အခုလောက်ဆို ... အန်ကယ်တစ်ယောက်
... ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရပြီလား။
“အန်ကယ်အခြေအနေအမှန်ကို သမီးလေး မသိစေချင်ဘူး။
အေးငယ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျသွားမှာစိုးတယ်”
အန်ကယ်က သမီးအပေါ် ကြိုးမားတဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ
... သည်။
“သမီး အနာဂတ်အတွက် အန်ကယ်စိတ်ပူတယ် ... သမီး
... တစ်သက်တာ အေးချမ်းဖို့ အန်ကယ်ယုံကြည်တာ ဓနပဲ”
လုပ်ငန်းတွေကို ကိုယ်နားလည်စေရန် သင်ပေးသည်။
“မင်း ... ကျောင်းတစ်ဖက်တက်ပြီး လုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီး
... နေ ... ”

အန်ကယ်က တတွတ်တွတ်မှာသည်။ အန်ကယ်ယုံကြည်
တွေ့အပေါ် ကိုယ်ဘယ်တော့မှ အလွဲသုံးစားမလုပ်ဘူး။

“ခန”

“ဟင် ... ကိုစိုး”

ကိုစိုး အနားရောက်လာသည်။

“ညက အိပိုးအိမ် နိုက်ကလပ်များတက်ပြီး ပြန်လာလား”

“ခန ...”

အန်ကယ် မမြင်တာဘဲ ကောင်းသည်ဟု တွေးမိလာသည်။

“အိပိုးအိမ်က ဆိုးတယ် ... ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့လျှောက်ခွာ
နေတာပဲ ... ဆယ်တန်းမှာ အာစရိုက အကောင်းဆုံးထားပေး

မယ့် အမှတ်က တစ်ဘာသာလေးဆယ်နဲ့ပဲ အောင်တယ်လေ”

ကိုစိုးလည်း အိပိုးအိမ်အတွက် စိတ်မအေးနိုင်အောင် ဖြစ်
သည်။ ဆရာကြီးက အလိုလိုက်ထား၏။ စီးပွားရေးပဲ သမီးအနု

ဂတ်အတွက် လုံးပန်းနေရရှာသည်။

“ဆရာကတော့ သမီးအတွက် ငွေရှာဖို့ တစ်ခုတည်းခေါင်းထဲ
မှာထားတာ”

ကိုယ်ကတော့ မင်းကို မဝေဖန်ချင်ပါဘူး။ မင်း ကိုယ့်အပေါ်
အထင်သေးတာလည်း သဘာဝကျတာပဲ။

ကိုယ်က စက်ပြင်သံမား။ ပညာတော်တာ ... ရိုးသားတာ

တို့ယုံဝုဏ်ပဲ။ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေကို အမြဲတမ်း ကိုယ်ထိန်း
ထားတယ်။

“ကိုစိုး”

“ပြော”

“ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုစိုး ဝေဖန်ပေးစမ်းပါ”

ကိုစိုးက ပြုံး၍ကြည့်သည်။

“မောင်ရင့်ကိုတော့ ဆရာအားကိုးတာ မမှားဘူးလို့ထင်
ပါတယ်”

ဟုတ်တယ်လေ ... ဒီကောင်လေးက အမြဲတမ်း အလိုက်သိ
ကြီးစားသည်။

သူ့မျက်ဝန်းတွေက ရိုးသားတယ်။ တည်ကြည်တယ်။

“အိပိုးအိမ်လေးကတော့ တစ်မျိုးထင်မှာပဲ ခန ... မောင်ရင့်
နဲ့ပဲ”

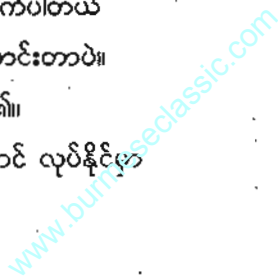
“ကျွန်တော်ကတော့ အန်ကယ်ဆန္ဒကိုပါပဲ ... တစ်နေ့နေ
အိပိုးအိမ် နားလည်လာမယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“အေးကွာ ... ခနကို ဆရာ အားကိုးလောက်ပါတယ်”

ခနလို လူငယ်လေးကို ဆရာရတာ ကံကောင်းတာပဲ။

အားကိုးလောက်တဲ့ အစွမ်းအစတွေ ရှိနေ၏။

“မောင်ရင့်က လုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်မှာ

ပါကွာ ... ကိုစိုး ယုံတယ်”

ကိုယ် အိပ်ရာကထပြေး သန်ရှင်းရေးအလုပ်တွေလုပ်
အန်ကယ့်ဆီ သွားတယ်။

အန်ကယ် နိုးနေပြီ။ အိပ်ရာပေါ်ကနေ အန်ကယ် မထ
ဖြစ်နေသည်။

“ညက အိပ်ရေးပျက်သွားတယ် ခန”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ အန်ကယ် ...”

“အန်ကယ် အလုပ်ရုံတွေဆီ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး နေ
သားပဲသွားပါ”

သားတဲ့ ... ကိုယ့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာရှိတဲ့ သွေးကြော
ပတ်မှုတွေ ရပ်ဆိုင်းသွားသလို တောင့်တင်းအေးစက်သွားရာ

“သား”

“ဗျာ”

“မင်းဟာ ဖေဖေရဲ့ သားတစ်ယောက်ပါပဲ”

အန်ကယ်က ကိုယ့်လက်တွေကို တင်းကျပ်စွာ ဆွဲ
ထားတယ်။ အားကိုးတကြီး ဖြစ်နေတယ်။

“မနက်ဖြန် သားကို အမွေစားအမွေခံသားအဖြစ်
မယ်”

ရှေ့နေတွေနှင့် အားလုံးစီစဉ်ထားပြီးပြီဖြစ်ပြန်

အန်ကယ်က အားတက်သရော ပြောနေသည်။

“သား”

“ဗျာ”

“ဖေဖေလို့ ခေါ်ပါလား”

ဦးဆက်ပိုင် စိတ်ထဲမှာ ခနအား သားတစ်ယောက်အဖြစ်
ခင်တွယ်လာမိသည်။

“ရှေးဘဝရေစက်ပဲ ထင်တယ်သား”

ဖေဖေလို့ ခေါ်ရမှာ ကိုယ်ဝန်လေးနေမိတယ် အိပိုးအိမ်။
မင်းကြောင့်ပါ ...

“သမီးလေးပြိုင်မြင်မှာ မင်းကြောက်နေတယ် မဟုတ်လား
ခန”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ် ... အိပိုးအိမ် စိတ်အနှောက်အယှက်
ဖြစ်မှာ ကျွန်တော် မလိုလားဆုံးပါပဲ”

ကိုယ် အေးစက်တဲ့မျက်ဝန်းတွေနှင့် အန်ကယ်ကို ကြည့်မိ
သည်။

“ကျွန်တော် ... အန်ကယ်ကို ဖေဖေလို့ခေါ်ရတာ ဝန်မလေး
ဘူး ... ဒါပေမဲ့ ... အိပိုးအိမ်ကိုတော့ မနာကြည်းစေချင်ဘူး”

“သား”

“ဗျာ”

သင်မြတို့

“တရားဝင် စာချုပ်စာတမ်းတွေ လုပ်ပြီးရင်တော့ ဖေဖေလို ခေါ်ရမယ် ... ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာအောင် သားလုပ်ဆောင်ပေးပါ”
ကိုယ် မငြင်းဆန်ရက်။

“သား ... မင်းအလုပ်ဝင်ဖို့သွားတော့ ... ဖေဖေသားတန် ယောက်အနေနဲ့ရော လုပ်ငန်းကိုဦးစီးမဲ့လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ရော သား သေသေသပ်သပ် ဝတ်စားစေချင်တယ်”

အန်ကယ်ဆန္ဒတွေက ကိုယ့်ဆန္ဒတွေပဲလေ။ ကိုယ်သန်ရှင် သေသပ်စွာ ဝတ်စားပြင်ဆင်ရသည်။ အန်ကယ်က ကြည့်နူးစွာကြည့် နေသည်။

“သားက ရုပ်ရည်သန့်တယ် ... ခန့်တယ် ... ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာကွာ”

ကိုယ့်ပခုံးတွေကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး ကျေနပ်ပီတိတွေနှင့် ဖြေသည်။ အန်ကယ်ဟာ ကိုယ့်အဖေလိုပဲ ကြင်နာယုယတတ်တယ်။ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။ ဖေဖေဆန္ဒတွေအတိုင်း တာဝတွေကို ထမ်းဆောင်ဖို့ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

အခန်း (၆)

“ဒီမှာ”

ကားပေါ် လှမ်းတက်မယ့် ကိုယ့်ခြေလှမ်းတွေ တုန်ခန်ရပ် သွား၏။

အိဝိုးအိမ် ...

မျက်ဝန်းတွေက တင်းမာခက်ထန်စွာ ရန်လိုသောမျက်ဝန်း တွေ ဖြစ်နေသည်။

“ရှင် သိပ်ပြီး သားနားနေပါလား”

နှုတ်ခမ်းသားတွေကို တွန့်မဲ့စွာပြုံးသည်။

“ရှင်က ဖေဖေလုပ်ငန်းတွေအားလုံးကို ဦးစီးနိုင်ဖို့ စည်းရုံးရေးတော်တော်ကောင်းတာပဲ”

“ကိုယ့်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ အိဝိုးအိမ် ... အန်ကယ်က ခိုင်းသို့ပါ”

သင်ပြတိုင်း

“ဖေဖေက ရှင့်ကို အရမ်းအထင်ကြီးနေတာပဲ ... သိပ်ပြီး
 အခွင့်အရေးမယူပါနဲ့ ... ကျွန်မ အမြင်ကတ်တယ်”
 မင်းအမြင်ကတ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး အိပိုးအိမ်။
 “ဓန”
 “ပြောပါ အိပိုးအိမ်”
 “ကျွန်မ ရှင့်ကို အပွင့်လင်းဆုံး ပြောစရာရှိတယ်”
 “ဗျာ”
 “ကျွန်မမှာချစ်သူရှိတယ် ... စတီဗင်တဲ့ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
 ကျွန်မဖေဖေရဲ့လုပ်ငန်းတွေအားလုံး စတီဗင်ပဲ ဦးစီးသင့်တယ်လို့
 ထင်တယ်”
 “အန်ကယ့်ကိုပြောပါလား အိပိုးအိမ် ... ကိုယ်က ဘာပြဿ
 နာမှ မရှိပါဘူး”
 “အဓိက ပြောချင်တာက ဖေဖေကို အယုံမသွင်းပါနဲ့”
 ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမှ မင်းအဖေကို အယုံမသွင်းပါဘူး။
 “ရှင့်ကို သားအဖြစ် မွေးစားတာ ကျွန်မ လုံးဝသဘောမတူ
 ဘူး ... ရှင် သိထားဖို့ လိုအပ်တယ်”
 “မင်းကို အရှင်းဆုံးပြောမယ် အိပိုးအိမ် ... ကိုယ်ကတော့
 မင်းအဖေဆန္ဒဆို ဘာမဆိုလိုက်လျော့ရလိမ့်မယ်”
 သူ ... ပြောပြီး ကားပေါ်တက်သည်။

ရင်ခုန်သံကျောတစ်ခင်းစာ

ကားကို ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားတော့၏။ ဟွန်း ...
 အိပိုးအိမ် ဒေါသတွေပေါက်ကွဲပြီး ကျန်ရစ်တော့သည်။
 ရှင် ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ ခမ်းနားနေတာလဲ။
 သူများအိမ်မှာ မှီခိုနေပြီး မာန်မာနက အောက်မချချင်ဘူး။
 အိမ်အား အရေးပင်မလုပ်။ အောက်ကျလည်းမခံ။ ဖေဖေ တစ်
 ဘက်တည်းကိုပဲ ရှင် လူထင်နေတာ မဟုတ်လား။
 စတီဗင်ကို ကျွန်မချစ်သူပါလို့ တမင်ခွဲပြီး ပြောပစ်လိုက်မိ
 နည်း။
 “စတီဗင် ... ကျွန်မကို လာကယ်ပါဦး”
 သူမ စတီဗင်ကို ရွေးချယ်မယ်။ ရှင်လို ဘာမဟုတ်တဲ့စက်
 ဇာမားတစ်ယောက် လာပြီးလက်ဝါးကြီးအုပ်တာမျိုးတော့ လုံးဝ
 ခံမခံနိုင်ဘူး။
 ရင်ထဲမှာ ... မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။
 ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲချင်လာသည်။
 သူ ... ဓန ... ဖေဖေအထောက်အပံ့တွေနဲ့ သားသားနား
 ဖြစ်နေတယ်။ မနာလိုလိုက်တာ။ အရင်ကနဲ့တခြားစီပဲ။
 ရှင် ဒီလောက်ကြီး ချောမောခန့်ညားနေတာ အမြင်ကတ်
 ကိုတာနော်။
 ဖေဖေကို အယုံသွင်းနေတာ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနေတာ။

“ဝုန်း”

ဆိုင်ကယ်ကို ခြေထောက်နှင့်ကန်ပစ်လိုက်သဖြင့် လဲ
သွားသည်။ ကိုစိုး ပြေးလာ၏။

“အိပိုးအိမ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘယ်သူ့ကို မကျေနပ်လို့လဲ”

“ဟိုလူ့ကို မကျေနပ်တာ”

“ခနလား ... အိပိုးအိမ်ကို ဘာလုပ်သွားလို့လဲ”

“မလုပ်ပါဘူး ... လုပ်လို့ရမလား”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ဒေါတွေ ဖြစ်နေရတာလဲ”

“သူ သားနားနေတာ ကြည့်မရလို့”

“အိပိုးအိမ်ရယ် ... ခနက ရိုးသားပါတယ်၊ မင်းအဖေ ကူ
မာရေးမှကောင်းလို့ လူယုံထားတာပါ”

“ဘာလူယုံလဲ ... သူကရော ဘယ်လောက်အထိ စိတ်
လို့လဲ”

အလကားပါ ... ဖေဖေယုံကြည်အောင် ဟန်ဆောင်လုပ်
နေတာ။

ရှင်လား ... ရိုးသားမှာ။

ဖေဖေက ယုံကြည်လွန်းနေသည်။ လုပ်ငန်းတွေပါ လွှဲ
နေ၏။

“အိပိုးအိမ်ရယ် ... ဖေဖေက သမီးလေးဘဝရှေ့ရေးအတွက်

ပါ”

“ဘာဆိုလဲ ... အိပိုးအိမ်တို့မှာ စားမကုန်အောင် ချမ်းသာ
နေတာပဲ ... အလုပ်မလုပ်ဘဲ ထိုင်စားဦး”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ... ငွေကြေး ချမ်းသာမှုဆိုတာ
အထိန်းအသိမ်း မတက်ရင် ခဏလေး ကုန်သွားနိုင်တယ်လေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိပိုးအိမ်ကတော့ ဒီခနဆိုတဲ့လူကို အယုံ
အကြည်မရှိဘူး”

ကိုစိုး ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ အိပိုးအိမ်က ခေါင်းမှာလွန်းတဲ့
ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ခနအပေါ် အထင်သေး
လွန်းနေ၏။

“မမ ... ဆရာကြီးက တွေ့ချင်တယ်တဲ့”

ဖေဖေကိုလည်း သူမစိတ်ထဲမှာ မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိသည်။
ခနကို ဘာဖြစ်လို့ မြောက်စားနေရတာလဲ။

အမိပွယ်မရှိတာ။ အိပိုးအိမ် တွေ့ခိုစဉ်က စက်ဆီတွေပေကံ့
နေတဲ့ သူရုပ်ရည်က အခုဖေဖေ မြောက်စားထားတဲ့အခြေအနေနှင့်
ဘာမှမဆိုင်ပေ။ လုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီးနိုင်လောက်အောင် ဖေဖေ
အား အချိန်တိုတိုမှာပင် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်ခဲ့သည်။

ဖေဖေက တွေ့ချင်တယ်တဲ့။

သူမ ... အပေါ်ထပ် တက်လာသည်။

ဖေဖေအသားအရေက ဖြူရော်ပြီး အင်အားမရှိသလိုကြီး

ဖြစ်နေ၏။

“ဖေဖေ”

“သမီး”

သမီးမျက်ဝန်းလေးတွေက မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြောင်း သိ
သာနေသည်။

“မနက်ဖြန် ... ဓနကို ဖေဖေ အမွေစားအမွေခံ တရားဝင်
မွေးစားမယ်”

“ဟင်”

အိုဝိုးအိမ် ကိုယ်လုံးလေး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“သမီး သဘောမတူဘူး”

ချက်ချင်း ကန့်ကွက်လိုက်မိသည်။

“ဓနဟာ ရိုးသားပြီး အစွမ်းအစ ရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်
ယောက်ပဲ သမီး”

ဦးဆက်ပိုင်ကတော့ စိစဉ်စရာရှိတာတွေ စိစဉ်ရမည်ဖြစ်
သည်။ သမီးကို စိတ်မချ။ ဓနကလွဲပြီး သမီးကို အပ်နှံရန် လူမရှိပေ။

“ဘာမဟုတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့ယုံနေ
ရတာလဲ ... သမီးကိုကျတော့ မယုံဘူး”

“ဖေဖေ သမီးကိုမယုံတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ... သားတစ်

သောက်လိုချင်တာပါ”

“သမီးကို မချစ်တော့လို့လား ဖေဖေ ...”

“သမီးကို သိပ်ချစ်လို့ ဖေဖေ စိစဉ်စရာရှိတာတွေ စိစဉ်တာ

... သမီးလေးကို တစ်ကောင်ကြွက်အဖြစ် လှူလောကကြီးထဲမှာ
ထည့်ရစ်စေချင်တာပါ”

“ဟင်း ... ဓနကိုတော့ သမီးမောင်နှမတော်ရမှာပဲတယ်”

“သမီး”

သမီးကို ဟန့်တားမိသည်။ ဓနလို ယောက်ျားကောင်းတစ်
ယောက်ကို သမီး လက်မခံဖြစ်နေ၏။

“တစ်နေ့ကုရင် ဓနဟာ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ဖြစ်လာ
တော့မယ် ... သမီး မညှိပါဘူး”

“သမီး အထင်မကြီးဘူး ... လုံးဝသဘောမတူဘူး ဖေဖေ”

“သမီး လက်ခံရမယ်”

“လက်မခံဘူး”

“ဒီတစ်ခါတော့ သမီးဆန္ဒတွေကို ဖေဖေ လက်မခံနိုင်ဘူး”

ဦးဆက်ပိုင်ရဲ့ အနာဂတ်က မရေရာ မသေချာတော့ပေ။

လှူလောကကြီးထဲမှာ သက်တမ်းစေ့နိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်။

နောက်ထပ် ... တစ်နှစ်ပါပဲ။

မတွေးချင် ...

သမီးအတွက် သောကရောက်နေရသည်။ မိမိရောဂါဝေဒနာကိုလည်း သမီးလေး လုံးဝမသိစေချင်။ စိတ်ထိခိုက်သွားမှာ စိုးမိသည်။

“ဖေဖေ”

“ပြော ... သမီး”

“ဖေဖေ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဗိုက်အောင့်နေတယ် သမီး ... အစာအိမ်ရောဂါလို့ ထင်တာ

ပဲ”

“ဆရာဝန်က ဘာပြောလဲ”

“အစာအိမ် မကောင်းတာပဲပေါ့ သမီး ...”

သမီးကို ဘာမှအလေးအနက် ပြောမထားချင်ပေ။

“သမီးလည်း ဖေဖေကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ သမီး ...”

မတူးတော့။ သူမမှာ ချစ်သူရှိတဲ့အကြောင်း ဖေဖေကို ပြောလိုက်မည်။ ဓနအပေါ် ဖေဖေ အားကိုးတကြီး ဖြစ်နေတာတွေ ချေဖျက်ပစ်ချင်မိသည်။ စတီဗင်ကို ညှိရမည်။

ဓန ... နင့်ကို အထင်မကြီးဘူး။

ဖေဖေကို မသမာတဲ့နည်းလမ်းတွေနဲ့ ချဉ်းကပ်နေတာ အိပိုးအိမ် သိတယ်။

“ပြောလေ သမီး ...”

“သမီးမှာ ချစ်သူရှိနေတယ်”

“ဘာ ...”

ဦးဆက်ပိုင် အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာဖြင့် သမီးအား ကြည့်မိသည်။ ချစ်သူရှိသည်တဲ့။ သမီးက ယောက်ျားလေးဆန်စွာ သွားလာနေတတ်ပေမယ့် ချစ်သူထားတာမျိုးတွေ ဘာတစ်ခုမှမလုပ်ခဲ့။

“စတီဗင်တဲ့ ဖေဖေ ...”

“စတီဗင်”

နာမည်ကြားရုံနှင့် လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဦးဆက်ပိုင် နားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။

“အေမိုအစ်ကိုပဲ ဖေဖေ”

ဦးဆက်ပိုင်ကို သမီး စိန်ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလာ၏။ ဓနကို မကျေနပ်တာပါ။

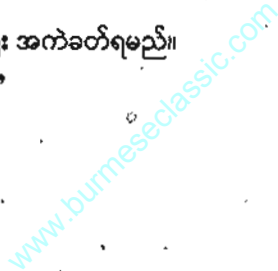
“သမီး လက်ထပ်မယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုလည်း ဖေဖေ အားကိုးလို့ ရပါတယ်”

“သမီးချစ်သူကို ဖေဖေ တွေ့ချင်တယ်”

သမီးချစ်သူကိုတော့ အမြန်ဆုံးတွေ့ဆုံပြီး အကဲခတ်ရမည်။

“ဓနကို ဖေဖေ အားကိုးတာ မှားနေပြီ”

“သမီး မှားနေတာပါ”

သင်မြတန်း

“ဇနကို သမီးအယုံအကြည် မရှိဘူး”

သမီးမှာချစ်သူရှိနေပြီဆိုတော့ မိမိအရမ်းလုပ်လို့ မဖြစ်သေးပေ။ ဦးဆက်ပိုင် တွေဝေသွားရသည်။ သမီးက ခေါင်းမာ၏။ ထင်လှလုပ်တတ်သည်။

မဖြစ်သေးဘူး။

“ဇနကို ဖေဖေ အလုပ်သမားတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ ထားပ”

“ကောင်းပြီလေ ... သမီးစကားတွေကို ဖေဖေ စဉ်းစားမယ် သမီးဘက်ကလည်း သမီးချစ်သူကိုခေါ်လာပြ ... ဖေဖေသဘောမတူရင် မယူရဘူးနော်”

သူမ ... စတီဗင်နှင့် ညှိရမယ်။ အကူအညီတောင်းရမယ်။ ချစ်သူ ... စတီဗင်က အိပိုးအိမ်ရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ အရက်တွေကို အလွန်အကျွံသောက်တတ်သော စတီဗင်က ကောင်မလေးတွေနှင့် ထည်လဲတဲ့တတ်သော စတီဗင်။

ဆယ်တန်းပင် မအောင်သေး။

ဒါပေမဲ့ ... စတီဗင်က ဘိုဆန်စွာချောသည်။

အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားအရည်က ဖြူဝင်းအိနေသည်။ မိန်းကလေးတွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိနေ၏။

“ဖေဖေ အသက်ကြီးနေပြီ ... လူ့လောကကြီးထဲမှာ အချိန်အကြာကြီးနေရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး သမီး ... ”

ရင်ချိန်သံကျောတစ်ခင်းစာ

ဦးဆက်ပိုင် စိတ်ထဲမှာ ဇနကိုပဲ သားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အားကိုးချင်မိသည်။

‘မနက်ဖြန် ရှေ့နေတွေနှင့် ချိန်းဆိုထားပြီးဖြစ်နေ၏။

မတတ်နိုင် ... သမီး မသိအောင် လုပ်ရမှာပဲ။

စတီဗင်ဆိုတဲ့ သမီးရွေးချယ်ထားတဲ့ချစ်သူကို မစွဲဘူးဟုထင်မိသည်။ ဗိုက်က အောင့်လာ၏။ အိပ်ရာမှပင် မထနိုင်။

တစ်ခါတလေ ... သမီးအလိုဆန္ဒတွေကို သိပ်ပြီးလိုက်လျောလို့ မဖြစ်နိုင်ဟု တွေးမိလာသည်။ လောကကြီးအကြောင်း ဘာမှ မသိရှာတဲ့ သမီးလေးအတွက် ရင်လေးနေရ၏။

ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ စီစဉ်စရာရှိတာကိုတော့ ပြတ်သားစွာ စီစဉ်ခဲ့ရမည်ဖြစ်သည်။

နေမိသည်။ ကိုစတီဗင်ကို ပြောရမှာလည်း ရှက်နေမိ၏။ အိပိုးအိမ်
မှာ အတွေ့အကြုံမရှိ။ အေမီကိုပြောလျှင် သူမအား လှောင်ပြောင်
ဖယ်မောမှာ ကြောက်မိသည်။

“ယူအစ်ကိုက တကယ်ပဲချောတာပါ ... မိန်းကလေးတွေကို
ရှုဆောင်နိုင်တယ်နော်”

“တော်စမ်းပါ အေမီရာ ... ပိုး အရမ်းစိတ်ညစ်နေတာ သိ
ထား ... ဖေဖေက ဓနကို အခြောက်တိုက် မြှောက်စားလွန်းနေ
တယ်”

“ရှင်နဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့များ ကြံစည်နေလားမှ မသိတာဘဲ”
“ဟင်”

သူမ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရသည်။ ဖေဖေက ပြောမရ။
ဓနအား အလွန်အမင်း ယုံကြည်အားကိုးနေတော့သည်။

“ရမလား ... ဝေးသေးတယ်၊ အိပိုးအိမ် ဆန္ဒမပါဘဲ မလုပ်ပါ
ဘူးနော်”

“ဓနက မဆိုးပါဘူးဟယ် ... အားကိုးလောက်ပါတယ်”
“တော်စမ်းပါ”

သူမတွေ့ချင်နေတာက ကိုစတီဗင်ပဲ။
ဖေဖေဆီ ခေါ်သွားရမည်။

“အေမီ”
“ပြော”

အခန်း (၇)

“အိပိုးအိမ်”

“ဟင်”

“ရှင်အစ်ကိုက ချောတယ်”

“ဘာ”

ဓနအား ရှင်အစ်ကိုဟု ပြောလိုက်၍ သူမ ဒေါသဖြစ်ရသည်။

အေမီက ရယ်နေ၏။

“ညက အေမီကို လာမေးတယ် အိပိုးအိမ်ရောတဲ့ ... ကျုပ်
တဒင်တောင် ငေးကြောင်သွားတယ်”

“တော်ပါ”

“တကယ်ပြောတာ”

“စိတ်ညစ်နေရတဲ့ အထဲ”

ဖေဖေထံ သူမရဲ့ချစ်သူအတုကို ခေါ်သွားရန် အကြံထုတ်

“ရှင်အစ်ကို ဘယ်မှာရှိနေနိုင်မလဲ”

အကြံအဖန်များတဲ့ ကိုစတီဗင် ဘယ်မှာရှိမှန်း အေမီ မသိ

ပေ။

“သွားရှာရအောင်”

“ရှာလေ”

“ဘယ်မှာ ရှိနိုင်မလဲ”

“ရှာရမှာပဲဟယ်”

အေမီကတော့ ကိုယ့်အစ်ကိုအကြောင်း သိနေသည်။

သပွတ်အူထက် ရှုပ်တတ်၏။ အိပိုးအိမ်နှင့်တော့ နီးစပ်စေ

ချင်မိနေသည်။ အေမီလည်း ငွေကြေးသုံးစွဲရမည် ဖြစ်၏။

“အိပိုးအိမ် ကားယူလာတာနဲ့အတော်ပဲ”

သူမ ... ကားယူလာမိသည်။ ဆိုင်ကယ် မစီးချင်တော့။

“အိပိုးအိမ်”

“ဟင်”

“ကိုကိုကိုရှာပြီး ရှင်ဘာလုပ်မှာလဲ”

“တွေ့ချင်တယ် ... ပြောစရာရှိတယ် ... အကူအညီတောင်း

စရာလည်းရှိနေလို့”

“လာ ... သွားရှာကြမယ်”

ကိုကိုစတီဗင်က ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာ ကောင်မလေးတစ်

ယောက်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ... လောင်းကစားဝိုင်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ... စား

သောက်ဆိုင်တစ်ခုခုမှာ အရက်တွေပဲ အလွန်အကျွံသောက်နေ

တား။

ကောင်းသောတွေ့ခြင်းနဲ့ တွေ့ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းနေရ

သည်။

ကံကောင်း၏။ ကိုကိုကို သူ့အခန်းမှာပဲ တွေ့သည်။

“အိပိုးအိမ်ပါလား”

“ကိုကိုကို တွေ့ချင်လို့ လိုက်လာတာလေ”

“ကိုစတီဗင် ... အားလားဟင်”

“အားပါတယ် အိပိုးအိမ် ...”

အိပိုးအိမ် အပြင်ထွက်မည် ကြံစည်တုန်း အိပိုးအိမ်ရောက်

တာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘားတစ်ခုခုသွားမလား စဉ်းစားနေခြင်း ဖြစ်

၏။

“ရှင်နဲ့ကိုကိုပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားကြပါ ... ကျွန်မ

မနဲ့မယ်”

အေမီက အဒေါ်အိမ်ဖြစ်၍ နေခဲ့တော့မည်ပြောသည်။ အိပိုး

အိမ်လည်း ကိုစတီဗင်အား လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ချင်တာနှင့်

အတော်ပဲဖြစ်သွားရတော့၏။

ကားနှင့်ထွက်လာခဲ့သည်။ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရဲ့ သီး

သန့်ခန်းလေးထဲ ဝင်လာခဲ့ကြ၏။

“အိပိုးအိမ်”

“ဟင်”

“ဘာစားမလဲ”

“ကိုစတီဗင်လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်မှာစားနော် ... အားမနာနဲ့”

အစားအသောက်တွေ မှာသည်။ ကောင်မလေးရှေ့မှာဖြူ၍ စတီဗင် သူတော်ကောင်းယောင် ဆောင်ကာ အစားအစာတွေမှာ၏။

“ပိုးအိမ်”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ကို ဘာပြောစရာရှိနေလို့လဲ”

“ရှုတယ်”

“ပြော ...”

သူမ ... နှုတ်ခမ်းလေးတွေက စေ့ကပ်နေသည်။

ရှက်လာရ၏။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို သူမစတင်ရမလို ဖြစ်နေသည်။

“ပိုးအိမ် ပြောလေ ... ဘာအကူအညီလိုလဲ ... အားမနာမင်းမှာအကူအညီတစ်ခုခု လိုအပ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိနေတယ်”

ပိုးအိမ်လက်လေးကို မသိမသာ ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ပြီး အပေးသလို လုပ်ပစ်လိုက်သည်။

စတီဗင်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုနည်းနှင့် နည်းရိုးသိမ်းသွင်းရမည်ဆိုတာ သိနေ၏။

ဒီကောင်မလေးက အတွေ့အကြုံမရှိသေးတာ သိသာသည်။ လာကကြီးအကြောင်း ဘာမှမသိသေးတဲ့ ကောင်မလေး။

ငွေကြေး ပြည့်စုံသည်။ ရုပ်ရည်ကလည်း ချစ်စရာကောင်း၏။ စတီဗင်အကြိုက်ပဲ။ လက်လွတ်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး။

“ကိုစတီဗင်”

“ပြော”

“ပိုးမှာ အခက်အခဲတစ်ခုဖြစ်နေလို့”

“အင်း ... ကိုယ် ဘာကူညီရမလဲ”

“ဟို ...”

“အားမနာပါနဲ့”

ဓနနှင့် ဖေဖေအကြောင်းတွေကို ပြောပြလိုက်မိသည်။ သူမ အခက်အခဲတွေ ပြောပြ၏။

“ပိုး ... ခက်နေတာက ချစ်သူအတုအဖြစ် ကိုယ့်ကိုပြဖို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

သူမ ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် ခေါင်းလေးကို ငုံ့ပစ်လိုက်မိသည်။ “ပိုး”

“ဟင်”

“ဘာရှက်နေတာလဲ”

“ကျွန်မ”

“မော့စမ်းကွာ”

သူမ မေးစေလေးကိုဆွဲပြီး မော့စေသည်။ တကယ်တမ်းက
တော့ ... သတ္တိမရှိ။ အသားလေးများပင် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်
သည်။

“ဘာရှက်စရာရှိလဲ ... ကိုယ်အရမ်းအံ့ဩပြီး ပျော်သွားတယ်
ပိုးအတွက် ကိုယ်ကူညီမယ်”

“ဟင်”

“ပိုးဖေဖေဆီ ကိုယ်သွားတွေ့ပေးမယ် ... နောက် ဘာပြု
ချင်သေးလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

စတီဗင် သဘောကျစွာ ရယ်မိသည်။ အိပိုးအိမ် ...
နုပါသေးတယ်ကွာ။ အပြစ်မဲ့တဲ့ သိုးလေးပဲ။

စတီဗင်ရဲ့ ညွတ်ကွင်းထဲသို့ မင်း ခဏလေးဝင်လာမှာပဲ

“စားလေ ပိုး ...”

“ဟုတ်”

“မရှက်နဲ့နော်”

ပိုး ... ရှက်လို့ သေတော့မယ်။ အေးစက်နေတဲ့ လူ
ချောင်းလေးတွေကို သူက ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ထား၍ နွေးထွေး
စေသည်။

ပိုး မရုန်းဖယ်မိ။

“ပိုး”

“ရှင်”

သူမ ... မော့ကြည့်သည်။ အကြည့်ချင်း ဆုံမိနေ၏။

“ကိုယ်က အတုဘဝကို မလိုလားဘူးကွာ”

“ရှင်”

သူမ အထိတ်တလန့်နှင့် သူမလက်လေးကို ရုန်းဖယ်မိသည်။

“ကိုယ် မင်းရဲ့ချစ်သူအစစ် ဖြစ်ချင်တယ်”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မရှက်တယ် ... အိဒီလောက်ကြီး ကျွန်မ
ဘို စိုက်မကြည့်နဲ့ ...”

သူမ ... ခေါင်းလေးကို ဇွတ်အတင်းပင် ရှောင်ဖယ်တိမ်း
ချောင်နေမိသည်။

“ပိုး”

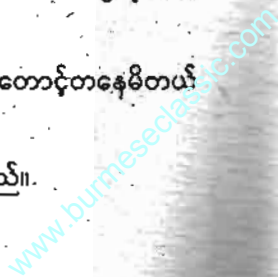
“ဟင်”

“ကိုယ် ပိုးကိုချစ်တယ်”

သူမ တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို တင်း
ဘျပ်စွာ စေ့ကပ်ထားမိ၏။

“ချစ်သူအစစ်ဘဝကိုပဲ ကိုယ်လိုလားတောင့်တနေမိတယ်
ပိုးရယ်”

သူ ... တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ပြောသည်။

သူမ ... ရင်တွေတလုပ်လုပ် ခုန်နေသည်။

အကြည့်ချင်း မဆုံရဲ။ ကိုစတီဗင်ဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ ဆိုတာ သူမ သိထားသည်။

ခုကွပါပဲ ... ငြင်းဆန်၍မရ။ ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေကို သူမ တကွတ်ကွတ်ပြောနေသည်။

“ပိုးရယ် ... ဘာဖြစ်လို့ စိတ်အပင်ပန်းခံနေရတာလဲ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အပွင့်လင်းဆုံး ဆက်ဆံကြမယ်နော်”

ပိုးလက်ကလေးကို အကဲစမ်းကြည့်မိသည်။

ပြီးမှ ... ကောင်မလေးနား ကပ်ထိုင်သည်။

“အမေ့”

ပိုး ... လန့်သွားသည်။

“ကိုယ်က ပိုးကို ကိုက်မစားပါဘူးကွာ ... ကိုယ့်ပုံစံက ဘာလဲ သဘက်နဲ့တူနေလို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဟင့်အင်းလဲ ...”

“ဟို ... ဟို ... ကျွန်မ ရှက်လို့သေတော့မယ် ... ရှင် အနားမကပ်နဲ့ မနေတတ်ဘူး ...”

“ပိုးရယ်”

မင်းဟာ တကယ်ပဲရိုးသားတယ် ပိုး ...

တာမှမသိဘူး။ ခက်တာကွာ ... ကိုယ့်ညွတ်ကွင်းထဲကိုမှ မဝ

တ ဇွတ်အတင်းတိုးဝင်လာတာပဲ။ မင်းလိုကောင်မလေးမျိုးကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းရတာ လွယ်တယ်။ စတီဗင် ပီတီတွေဖြစ်နေမိသည်။

ပိုး ...

ပိုး ...

မင်းသိပ်ပြီး နုနယ်ပါသေးလား။ အချစ်ကို မင်း စတင်ခံစား

ဖို့ မြဲလှမ်းပြင်နေတာပါလား။

“ပိုး”

“ဟင်”

“စား”

စတီဗင် ခွဲကျွေးတော့ ပိုးရှက်ခွံ့စွာ စားနေသည်။

လုံးတမငြင်းဆန်။ ပိုးပန်းကို သိုင်းဖက်မိ၏။

မငြင်း ...

စားသောက်ပြီးတော့ ကျသင့်ငွေကို စတီဗင်က ဟန်ဆောင်

ရှင်းဖို့ပြင်သည်။

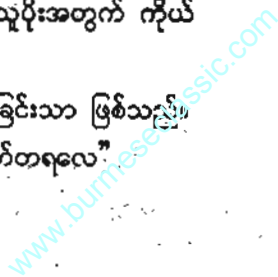
“ပိုး ... ရှင်းပါ့မယ်”

“နေပါကွာ ... ဒီနေ့တော့ ကိုယ့်ချစ်သူပိုးအတွက် ကိုယ်

အကုန်အကျွန်ပါရစေ”

တရားဝင်အောင် တမင်လုပ်ပစ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ဟင့်အင်း ... ပိုးပဲရှင်းမယ် ... အမှတ်တရလေ”

သင်မြတို့

ပိုးက ရှင်းပေးသည်။

“ပိုး”

“ရှင်”

“မောင်လို့ခေါ်ပါလား”

“ရှင်”

“ကိုစတီဗင် ဆိုတာကြီးက စိမ်းတယ်”

ပိုးလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး မောင်ဟု အတင်းအကျပ် ခေါ်စေသည်။

“မခေါ်ရင် မထာဘူး”

“ဟာ ... ပိုးရှက်ပါတယ် ... လောလောဆယ်တော့ မခေါ် သေးဘူးနော်”

“ပိုးရယ်”

တရားဝင်သွားပြီ။ ချစ်သူတွေအဖြစ် လုံးဝအသိအမှတ်ပြု သွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ပိုးဖေဖေနဲ့ ဘယ်တော့လာတွေ့ရမလဲ”

“မနက်ဖြန်”

“အိုကေ”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မိဘတွေကို တွေ့ဆုံတာ စတင် အတွက် ပထမဆုံးလှုပ်ခတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အိပိုးအိမ်က လက်ထပ်သင့်၏။ ငွေကြေးချမ်းသာပြည့်စုံသော အသိုင်းအဝိုင်းက တစ်ဦးတည်းသောသမီး။

ရင်ခုန်သံကျောတစ်ခင်းစာ

“မောင် ... မိန်းကလေးရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို လိုက်တွေ့ တာ ပထမဆုံးပဲ ပိုး ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပိုးကိုချစ်လို့”

“ဟင်း”

အိပိုးအိမ် ... စတီဗင်ဆီမှာ အချစ်ဆိုတာ မရှိတာတော့အမှန် ပဲ။ မင်းကို မချစ်ဘူး ... စတီဗင်က ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှလည်း ချစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းပိုင်ဆိုင်မယ့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မက်မော မိလို့လေ။

“သွားစို့”

ပိုးလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ သိန်း ပေါင်းများစွာတန်သော ကားသော့ကို ပိုးကပေးသည်။

“ရှင် မောင်းနော်”

မိမိရှိလိုက်တာ။ စတီဗင် မြောက်ကြွကြွပင် ဖြစ်သွားချင်မိ သည်။

မနက်ဖြန် ... ပိုးဖေဖေနဲ့ တွေ့ရမယ်။

အရေးကြီးဆုံးက ပိုးကို အပိုင်စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်ရန်ပဲ ဖြစ် သည်။

အခန်း (၈)

အိပိုးအိမ်အား အတွဲနှင့်တွေ့လိုက်၍ ကိုယ် အရမ်းအံ့ဩလွှားမိတယ်။ မင်းမှာ ချစ်သူရှိနေတာပါလား။ ကိုယ် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု ဆွေးနွေးရန် ရောက်လာတာပါ။

မိတ်ဆွေတွေလည်းပါတယ်။ အန်ကယ်လုပ်ငန်းက မိတ်ဆွေတွေ။ အစာအိမ်ကင်ဆာဖြစ်နေတာလည်း အားလုံးသိနေသည်။

မိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြ၏။

“ဟိုမှာ ကိုဆက်ပိုင်သမီးလေး မဟုတ်လား ခန ... ”

ကိုယ်ပင် မျက်နှာပူသွားမိတော့သည်။

“ဒီကောင်လေး ကျုပ်သိတယ် ... အရမ်းရှုပ်ပွေတဲ့ကောင်လေးပဲ ... စတီဗင်တဲ့”

ကိုယ် ဘာပြောရမှန်းမသိ။

“ခန”

“ဗျာ”

“မင်း တားသင့်တယ်”

“အိပိုးအိမ်က ကျွန်တော့်စကားတွေကို နားထောင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုယ့်ကို မင်း အဖက်တောင်လုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး ပိုးရယ်။

“စတီဗင်အမေကိုယ်တိုင်က မိန်းမလည်ကြီး ... မကောင်းမှု မှန်သမျှ အကုန်လုပ်တယ်”

ကိုယ် မကြားချင်။ ဘယ်လိုတားသီးရမလဲ။

“အခုဆိုရင် မောင်ရင်က ကိုဆက်ပိုင်ရဲ့အမွေစားအမွေခံ သားတစ်ယောက် တရားဝင်ဖြစ်သွားပြီပဲ ခန ... ”

အန်ကယ်က ရှေ့နေတွေနှင့် တရားဝင်စာချုပ်ချုပ်သည်။

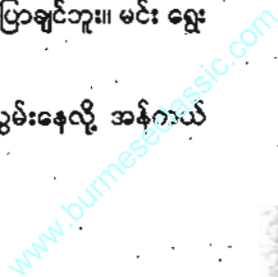
“ကောင်မလေးကို တရားဝင်တားပိုင်ခွင့်ရှိသွားပြီ ခန ... ကိုဆက်ပိုင်က သူ့သမီးရှေ့ရေးအတွက် မောင်ရင်ကို မွေးစားတာပဲ”

အိပိုးအိမ်ကို ကိုယ် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း မလုပ်လိုတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ အန်ကယ် မိတ်ချမ်းသာမှုအတွက်ပါ။

“အန်ကယ်တို့ ပြောတာတွေကို ပြန်ပြောပြလိုက်ပါ”

ခက်တယ် အိပိုးအိမ်ရယ် ... ကိုယ်မပြောချင်ဘူး။ မင်း ရွေးချယ်တာပဲ ... ။

“စတီဗင်က တော်တော်လေး ဆိုးသွမ်းနေလို့ အန်ကယ်

ပြောရတာပါ နေ ... ”

ကိုယ့်အတွက် ကြီးမားသော အခက်အခဲကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေ

သည်။

အိပိုးအိမ် လက်ခံမလား။ အန်ကယ် နေမကောင်းဘူး။

အစာအိမ်ကင်ဆာ ...

စိတ်သောကပူပန်မှုတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ရလျှင် ဝေဒနာပြင်းထန်
လာရသည်။ သမီးသာ ဒီလိုရွပ်ပွေ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်
ပတ်သက်နေတာ သိလျှင် ... ကိုယ့်စိတ်တွေ မသက်သာ။

ဝပ်ရှော့မှာ စက်ပြင်သမားဘဝက လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ရသေး
သည်။

အခု ...

စိတ်မသက်သာ။

ကိုယ်ရင်မဆိုင်လိုသော အခြေအနေတွေကို ရင်ဆိုင်နေရ
သည်။

လုပ်ငန်းတွေ ဆွေးနွေးကြ၏။

“မင်းနဲ့အလုပ်လုပ်ရတာ ပိုပြီးအောင်မြင်တယ်ကွာ ...

ကိုဆက်ပိုင်ကတော့ လူကုခတ် အလွန်တော်တာပဲ”

ကိုယ် မပျော်ဘူး ... အိပိုးအိမ်က ကိုယ့်ကိုအထင်သေးနေ
တာပဲ။ တစ်ယောက်ပန်းတစ်ယောက်ဖက်ကာ ထွက်သွားတဲ့မြင်

သွင်းကို ကိုယ်မမြင်ချင်ဘဲ အမှတ်မထင် တွေ့မြင်ခဲ့ရတယ်။

ကိုယ် ပြန်ရောက်တော့ အန်ကယ်က ကိုယ့်ကိုခေါ်တွေ့၏။

“ခန”

“ပြောပါ အန်ကယ် ... ”

“ဖေဖေလို့ခေါ်ပါ သားရယ် ... ”

အန်ကယ်ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာပဲ ကိုယ်သိနေတယ်။

“ဖေဖေ”

“သားရယ်”

အန်ကယ်က လူလောကကြီးထဲက မလွဲမသွေ ထွက်ခွာ

သွားရတော့မည့် လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

“သမီးလေးကိစ္စ ဖေဖေ ဆွေးနွေးချင်တယ် သား ... ”

“ဗျာ”

အိပိုးအိမ်ကို အတွဲနှင့်တွေ့ခဲ့ကြောင်း ကိုယ်ပြောမထွက်။

အဖေ့မိတ်ဆွေတွေ ပြောခိုင်းတာလည်း မပြောဖြစ်။

“သမီးမှာ ချစ်သူရှိတယ်တဲ့”

“ဟင်”

“စတီဗင်တဲ့သား ... ”

“အိပိုးအိမ်က ပွင့်လင်းသားပဲဖေဖေ ... စတီဗင်ဆိုတာကို

ဖေဖေ တွေ့ဖူးလား”

သပြေတို့

“မနက်ဖြန် တွေ့မယ်”

“ပိုးက လက်ထပ်မှာလား”

“ဖေဖေကတော့ အသေအချာကြည့်ဦးမယ် ... သဘောတူချင်မှတူမှာပါ သား”

စတီဗင်က လူရှုပ်လူပွေ တစ်ယောက်ဆိုတာ ကိုယ်ဘယ်လို ဖွင့်ပြောရမလဲ အိပိုးအိမ်။ မင်းဘဝ ရှေ့ရေးပါ။

“သား”

“ဗျာ”

“မင်းကို ဖေဖေ အမွေစားအမွေခံအဖြစ် မွေးစားတည်းက မင်းဟာ သမီးရဲ့အစ်ကို ဖြစ်သွားပြီ”

“ဗျာ”

“မင်း ဆုံးမပိုင်ခွင့်ရှိတယ်သား”

ကိုယ် ဘယ်လိုဆုံမရမလဲ။ အိပိုးအိမ်က လက်ခံမလား။

ဖေဖေမျက်ဝန်းအကြည့်တွေက ကိုယ့်ကိုအားကိုးတင် ဖြစ်နေသည်။ သမီးအတွက် သောကတွေရောက်နေကြောင်း သိသလွန်းနေ၏။

“ဖေဖေက အပွင့်လင်းဆုံးပြောရရင် သားနဲ့လက်ထပ်စေချင်တာပါ”

“ဟင်”

ရင်ချိတ်ကျောတစ်ခင်းစာ

ဖေဖေကို မကြည့်ရဲ။ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်လုံး ရှက်သွေးတွေ ပြန်ထွက်ကာ နွေးနွေးကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

“ဖေဖေက သေလူပါ”

ပြောရင်း ... ဖေဖေမျက်နှာက နာကျင်မှုဝေဒနာတွေ ခံစားနေရသလို ရှုံ့မဲ့လာသည်။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“ဖေဖေ”

ဇောချွေးတွေ ပြန်လာသည်။ ကိုယ်စိတ်ပူပြီး ဆေးခန်းပို့ဖို့

“ဖေဖေ ဆေးသောက်လိုက်ပါ့မယ် သားရယ်”

အိပိုးအိမ်က ပြန်မလာသေးပေ။ ချစ်သူနဲ့ ပျော်နေမှာပါပဲ။

ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ အိပိုးအိမ်မှ မသိတာပဲဟာ။

“ဖေဖေ ဆေး ... ”

“အေးကွယ်”

“အိပိုးအိမ်ကိုတော့ ဖေဖေရောဂါအခြေအနေ အမှန်အတိုင်း ပြောသင့်တယ်လို့ထင်တာပဲ”

“မပြောနဲ့သား ... ဖေဖေ သေတော့မှာကို သမီးလေး ကြိုဆိုသိစေချင်ဘူး”

“ပိုး မသိတော့ ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးနေမှာပေါ့ ဖေဖေ”

သင်မြတို့

“နေပါစေ ... သား လုံးဝမပြောပါနဲ့ ... ဖေဖေဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးအခြေအနေအထိ သမီးပျော်ရွှင်နေတာပဲ မြင်တွေ့ချင်တယ်ကွာ ဖေဖေက တားနေ၍ ကိုယ်ဘာမှ ဆက်မလုပ်တတ်တော့ပေ။

“ဖေဖေကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ် မဟုတ်လား သား”
“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးလေးကို ဘာမှမပြောပါနဲ့ သားရယ်”
ကိုယ် ဖေဖေဆန္ဒတွေကို ဖြည့်စွမ်းပေးရမယ်။

ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာပါစေ။ ကြော့ကွဲနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေ ဖေဖေက ကိုယ့်ကိုကြည့်သည်။

“သား”
“ဖေဖေ”

“သားအနေနဲ့ အမုန်းခံပြီး သမီးလေးဘဝရှေ့ရေးအတွက် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးပါ”
ကိုယ် ကတိပေးရသည်။

“ဖေဖေရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ စိတ်အေးချမ်းမှုတွေပဲ အဆုံးသတ်စေချင်မိ၏။

အိပိုးအိမ်ကတော့ ဘာမှမသိ။ ကိုယ့်အပေါ် ရွံရှာမုန်းတီးသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။

ရင်ချိန်သံကျော့တစ်ခင်းစာ

ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ အိပိုးအိမ်။ မင်းအတွက်ပါ ...

“ဖေဖေ”

“ပြော သား ...”

“အိပိုးအိမ်ကို သားနဲ့လက်ထပ်စေချင်တဲ့စကားတွေ မပြောနော်”

ဖေဖေ ငြိမ်သက်နေသည်။

အိပိုးအိမ် ပြန်မလာသေး၍ ကိုယ်စိတ်တော့ပူမိ၏။ ဖေဖေက နေသည်။ နှုတ်ကမပြောပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေက မျှော်နေ၏။

“စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲရတယ် အိပိုးအိမ် ... ။

အေးဖျော့တော့နေသည်။ အိပိုးအိမ်ကို ဘာမှမပြောပေ။ ခနကိုပဲ အစစအရာရာ တိုင်ပင်နေတတ်တာပဲ မကျေနပ်။ သမီးအရင်းထက် ခင် ချစ်နေသေးသည်။

သူမ ... ဖေဖေဆီသွားမည်ပြုစဉ် ခနနှင့်ဆုံမိသည်။

အခုတလော ... ခန သန့်ပြီး ခန့်နေသည်။ ဖေဖေငွေကြေး ဆွဲနှင့် ထင်တိုင်းလုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“အိပိုးအိမ်”

“ဟင် ...”

သူမမျက်နှာလေးက ရုတ်ခြည်းပင် တင်းမာခက်ထန်သွား သည်။

“ကိုယ် ပြောစရာရှိလို့”

“ပြော ...”

လေသံက မာသည်။ ခနကတော့ တောင်ပန်ရိုက်ဖူးတဲ့ အမူ အရာတွေ ရှိနေ၏။

“ကိုစတီဗင့် အကြောင်းပါ”

“ဘာ ... အဲဒါ ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

“ကိုယ် ပြောသင့်တာတော့ ပြောထားရမှာပဲ ပိုး”

“ကျွန်မကို အိပိုးအိမ်ပဲခေါ်ပါ ... အဖျားဆွတ်ပြီး ခေါ်စရာ လို့ပါဘူး”

အခန်း (၉)

ဖေဖေက ခနအား သား ... သားနှင့် ပါးစပ်ဖျားက မချွတ် ကိုဘဲ အိပိုးအိမ် ကြည့်မရ။

ခနကလည်း ဖေဖေတဲ့ ... မုန်းလိုက်တာ ... အမြင်က နေမိသည်။

ဒီနေ့ ... မောင်နဲ့ဖေဖေ တွေ့ရမယ်။

အိပိုးအိမ် ရွေးချယ်လိုက်ပြီပဲ။ ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့ ထက် မောင်က အဆင့်အတန်းရှိသေးသည်။

ဘာအခြေအမြစ်မှ မရှိတဲ့ခနကို ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလော အထိ ဦးစားပေးနေမှန်း မသိပေ။

ခန ... ရှင် ဟန်ဆောင်နေတာ။ ကျွန်မရဲ့ အမွေစည်း တွေကို အချောင်တစ်ဝက် ယူချင်နေတာပါ။

ဖေဖေ နေမကောင်းဘူးထင်တယ်။ အသားအရည်က

အိပိုးအိမ် ဆတ်ဆတ်ခါမျှ တားဆီးပိတ်ပင်ပစ်မိသည်။

ပိုးတဲ့ ... ရှင် ခေါ်စရာလား။

“ကိုစတီဗင်က လူရှုပ်လူပွေ တစ်ယောက်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်က တော်တော်လေး ဝေဖန်ကြတယ် အိပိုးအိမ် ...”

“ဘာ ...”

အိပိုးအိမ် ဒေါပုသွားမိသည်။ မောင့်ကိုများ လူရှုပ်လူပွေ တစ်ယောက်လို့ ရှင်က ပြောတယ်။

ရှင် ... မနာလို ဝန်တိုနေတာ မဟုတ်လား။ နီထွေးသေ သူနှုတ်ခမ်းအစုံက အရင်က စက်ပြင်သမားတစ်ယောက်နှင့် လုံး ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေသည်။

“မင်းဖေဖေ မိတ်ဆွေတွေက ကိုယ့်ကိုပြောတာ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ... မောင့်ကိုတောင် ရှင်တွေ့ဖူးလို့လား”

“တွေ့ဖူးတယ်လေ ... မင်းတို့နှစ်ယောက် စားသောက်သုံး သီးသန့်ခန်းထဲက ထွက်သွားကြတာပဲဟာ”

“ဟင်”

ဖေဖေမိတ်ဆွေတွေ တွေ့သွားတာ သူမ ရှက်သွားမိသည်။

“အိပိုးအိမ်”

“ဘာလဲ”

“ကိုယ့်ကို မရှုံ့ပါနဲ့ ... မင်းဘာဖြစ်ချင်လဲဆိုတာပဲ ပြော”

အိပိုးအိမ် ဘာဖြစ်ချင်လဲ ဟုတ်လား။ ရှင့်ကို ဒီကနေ ထွက်

သွားစေချင်တာ။

“ပြောလေ အိပိုးအိမ် ...”

“ရှင် ... ဖေဖေအနားမှာ ရှိနေတာ မမြင်ချင်ဘူး”

“ဖေဖေသေမှ ကိုယ်ထွက်သွားနိုင်မယ်”

“ကျွန်မအဖေကို ဖေဖေလို့ မခေါ်ပါနဲ့”

“အဲဒါ ... ကိုယ့်ကိစ္စပါ”

ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာရေးအတွက် ကိုယ်ဘယ်အတိုင်းအတာ

ဆို လုပ်ဆောင်ပစ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး အိပိုးအိမ်။

ကိုယ် ပျော့ညံ့လို့ မဖြစ်ဘူး။ အိပိုးအိမ်က မာသည်။ မာန်ရှိ

သည်။

ကိုယ်က မင်းကိုစည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီး စည်းစိမ်တွေ ခံစားနေ

တာလို့ မင်းထင်နေတာ မဟုတ်လား။

မင်းမှားနေပြီ ပိုး ... အရာအားလုံး မင်းအတွက်ပါပဲ။

“ရှင့်ကို အမွေစားအမွေခံသားအဖြစ် တရားဝင်မွေးစားလိုက်

မဟုတ်လား”

ဖေဖေ ...

ရက်စက်တယ်။

အိပိုးအိမ် တားဆီးပိတ်ပင်နေသည့်ကြားမှပင် မနအား မွေး

ပျော်ဖြူနိုး

စားသည်။ မကျေနပ်ဘူး ... အိပိုးအိမ် လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။

“စတီဗင်ကို မင်းအဖေရှေ့ မခေါ်သင့်ဘူး”

“မောင်က ကျွန်မနဲ့လက်ထပ်မယ့်ယောကျ်ားပဲ ... ဇနီးတွေ သင့်တယ် ... ဖေဖေကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်မချစ်သူနဲ့တွေ့တောင်းဆိုတာပဲ”

“မင်းအဖေ လူ့လောကကြီးထဲမှာမရှိမှ မင်းကြိုက်သလိုပဲ ပါ အိပိုးအိမ် ...”

“ဘာရှင် ... ကျွန်မတို့မိသားစုကိစ္စ ရှင် ဝင်ပါစရာမလိုပါ”

“ကိုယ်ပါရမယ် ... ဖေဖေစိတ်တွေ မင်းအတွက် သောမဂ္ဂေက်စေချင်တာ”

“အပိုတွေ”

“ဦးဆက်ပိုင်က မင်းအဖေပါ ... ဖေဖေစိတ်တွေ ဘာဖြစ်လဲ မင်းလေ့လာသင့်တယ်”

“အဲဒါ ကျွန်မကိစ္စ ... ရှင် နေရာတကာ ဝင်မစွက်သင့် ဝေ”

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် အိပိုးအိမ်”

“ဖယ်နေနီ ...”

သူမ မောင့်ကိုပဲ လက်ထပ်မယ်။ ရှင်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်နိုင်အစွမ်းအစရှိတဲ့ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကိုပဲ ရွေးချယ်ရမယ်။

ရင်ခုန်တဲ့ကျောတစ်ခင်းစာ

“စတီဗင်ဆိုတဲ့လူကို မင်း မရွေးချယ်ပါနဲ့”

“ကျွန်မကိစ္စပါ ... မောင်နဲ့ကျွန်မ လက်ထပ်မယ် ... ရှင် မနှောက်ယှက်ပါနဲ့ ... နှောက်ယှက်လည်း ကျွန်မက နှောက်ဆုတ်မယ် မထင်နဲ့”

“ကိုယ့်စကားတွေကို မင်းနားမထောင်ပါ”

“နားမထောင်နိုင်ဘူး”

မောင်နဲ့ချိန်းထားသည်။ အေးစက်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူ့ကိုကြည့်မိ၏။

“ကိုစိုး”

“ဘာလဲ အိပိုးအိမ်”

“မောင် ဆိုင်ကယ်နဲ့လာလိမ့်မယ် ... စောင့်နေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

နေကတော့ ဖေဖေအတွက်ပဲ နီးရိမ်သောကတွေပဲ ဖြစ်နေသည်။

အိပိုးအိမ်က ပြောမရ ...

အင်းလေ ...

မိသားစု ကိစ္စပဲ ...

“ခန”

“ဗျာ”

သင်မြတို့

“ဟိုမှာ လူတစ်ယောက် ...”

ခြံဝမှာ

လူတစ်ယောက် ...

ဂျင်းဘောင်းဘီ အပြာရောင်နှင့် အနက်ရောင်တီရှပ်ကို

ဝတ်ထားသည်။

“စတီဗင်ဆိုတာ ထင်တယ် ... အမြင်ကတိစရာကောင်း

လိုက်တာ”

ကိုစိုး ခြံနားကပ်သွားသည်။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ မောင်ရင် ...”

“ကျုပ် စတီဗင်ပဲ ... အိပိုးအိမ်နဲ့ချိန်းထားလို့”

“ဪ ... ဝင်ပါ”

ကိုစိုး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

လေသံကလည်း မာလိုက်တာဟု ထင်မိနေ၏။

“မောင်”

အိပိုးအိမ် ထွက်လာသည်။

မောင့်ပုံစံကိုမြင်တော့ အိပိုးအိမ် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွား

ရ၏။

“မောင် ဒီလို ဝတ်စားပြင်ဆင်မှုများနဲ့ ဖေဖေသဘောကျပါ

မလား”

ရင်ချိတ်ကျောတစ်ခင်းစာ

“ဘာဆိုလဲကွာ ... ခေတ်လူငယ်ပဲဟာ ... မောင်က သဘာဝအတိုင်းပဲ တွေ့မြင်စေချင်တာ”

ဒုက္ခပါပဲ ...

မောင်ပုံစံက အနောက်တိုင်း ဆန်လွန်းနေသည်။

ဖေဖေ သဘောကျပါ့မလား ...

ဟိုလူ ...

ခနလည်း ရှိနေမှာပဲ ...

“မောင်ကလည်း ဖေဖေတို့အမြင်ကောင်းအောင်တော့ ဝတ် လာမှပေါ့”

“မောင့်ပုံစံက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ... ပိုး မင်းအဖေ သဘော

မကျနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း မောင်ပြန်မယ်”

အိပိုးအိမ်ကို အောက်ကျနောက်ကျခံပြီး မဆက်ဆံနိုင်ပေ။

တမင် အပေါ်စီးကနေ ဆက်ဆံမှုနဲ့မြင်သာ ဖြစ်သည်။

စတီဗင် မျက်နှာ အငယ်မခံနိုင်။

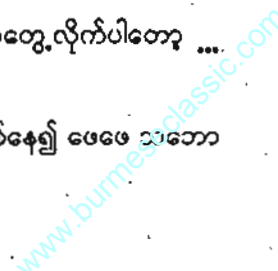
ချမ်းသာတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတွေထဲ မာန်မာနနှင့်ဝင်လာခြင်း

ဖြစ်သည်။

“ကဲပါ ... မောင်ရယ် ဖေဖေနဲ့သာတွေ့လိုက်ပါတော့ ...

ဓထူးတော့ပါဘူး”

မောင့်ပုံစံက ဆောင့်ကြားကြား ဖြစ်နေ၍ ဖေဖေ သဘော

ကျမှာ မဟုတ် ...

နေက ဘေးကနေ ဖေဖေစိတ်တွေကို အနှောက်အယှက်ပေး

နေမှာပဲ ...

“လာလေ မောင် ...”

အိပိုးအိမ်တို့က ချမ်းသာသည်။

မြဲကျယ်ကြီးထဲမှာ တိုက်ကြီးက အတော်လေး ခန့်ညားလှပ

နေ၏။

တစ်ဦးတည်းသော သမီး ...

ဒါကြောင့်လည်း ...

နေဆိုတဲ့လူက အိပိုးအိမ် ဖခင်အား အပိုင်ကပ်ခြင်းဖြစ်မည်။

စတီဗင် လောဘာတွေ အကြီးအကျယ်တက်နေမိသည်။

အိပိုးအိမ် ...

မင်း ထောင်ချောက်မိပြီ ...

စတီဗင်က ကျားပဲ ...

ကျားခံတွင်းထဲ မင်းတိုးဝင်လာခဲ့တယ် ...

သဘောကျနေမိသည်။

လှပခမ်းနားတဲ့ အခန်းတစ်ခုထဲသို့ သူဝင်လာ၏။

အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ...

အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေသည်။

“ဖေဖေ ...”

“သမီး ...”

“မောင် ရောက်လာပြီ”

ဦးဆက်ပိုင် ထသည်။

သမီးချစ်သူတဲ့ ...

“ထိုင်ပါ မောင်ရင် ...”

စတီဗင်

နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်စွာ အနှောက်တိုင်းဆန်လွန်းသည်။

ရုပ်ရည်ကတော့ သန့်နေ၏။

မျက်လုံးတွေ ...

ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမည့် မျက်ဝန်းတွေဟု ထင်မိသည်။

မရိုးသားဘူး ...

“မောင် ... ဒါ ဖေဖေလေ ဦးဆက်ပိုင်တဲ့ ... ဖေဖေက

နေမကောင်းဘူး ... ဗိုက်ခဏခဏ အောင့်နေတယ်တဲ့”

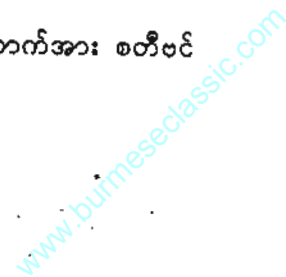
အိပိုးအိမ်က မိတ်ဆက်ပေးသည်။

စတီဗင် မာနမချချင် ...

ယောက္ခမ တော်ရမည့် လူတစ်ယောက်အား စတီဗင်

အောက်ကျခံရမလား ...

အခုတည်းက ...

အောက်စည်းက ဝင်လိုက်ရင် နောက်ဘယ်တော့မှ နလန်
ထူမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဟု ထင်မိသည်။

“ဖေဖေ ... ဒါ မောင်လေ စတီဗင်တဲ့”

“မောင်ရင် ... ”

“ပြောပါ အန်ကယ်”

“မြန်မာနာမည် မရှိဘူးလားကွယ်”

“ကျွန်တော့်မာမိ မွေးတည်းက ဒီနာမည်ပဲရှိတယ် ... ဘာ
ဖြစ်လို့လဲ အန်ကယ်”

“မေးကြည့်တာပါ”

ဦးဆက်ပိုင် စိတ်ဓာတ်ကျစွာ အင်အားပင် မရှိတော့ ...
စတီဗင်ဆိုတဲ့ သူငယ်ကို မျက်စိထဲ မတွေ့ ...
သမီးလေး ဒုက္ခရောက်တော့မှာ သေချာတယ် ...

“အား ... ”

ဗိုက်က အောင့်လာသည်။

“ဖေဖေ ... ”

နေက ဝင်ပြီးဖေးမသည်။

စတီဗင်က ထပြီး ပြန်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်နေ၏။

“မောင် ပြန်တော့မလို့လား”

“အင်း ... ”

“ဖေဖေ ဒီမှာ ... ”

“ကိုယ်ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး ... ဟိုမှာ လူရှိသားပဲ”
နေက ပျာပျာသလဲနှင့် ဖေဖေကို ပြုစုနေသည်။

အိပိုးအိမ်လည်း အမြင်ကတ်တယ် ...

သူမနှင့်မောင်ကိစ္စ နေ ကြားဝင်ပတ်သက်နေသည်ဟု ထင်
မိသည်။

မောင်က ပြန်ဖို့ပြင်၏။

အခန်းအပြင်ထွက်လာသည်။

“မောင့်ကို ငွေမက်တဲ့ အချောင်းသမားဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုး
ကြည့်တာ မောင်လက်မခံနိုင်ဘူး ... ”

ဖေဖေဘက်ကလည်း နည်းနည်းပါးပါး တင်းမာစွာဆက်ဆံ
ခဲ့သည်။

သဘောမကျသော ဖေဖေမျက်ဝန်းတွေကို အိပိုးအိမ်အကဲ
ခတ်မိ၏။

“ဟိုလူ့ကို အမြင်ကတ်တယ် ... ပိုး ပျော့နေလို့ မဖြစ်ဘူး
နော် ... ခံသွားရလိမ့်မယ်”

မောင့်ကို ပိုးကားနှင့်လိုက်ပို့ပေးလိုက်ရသည်။

အခန်း (၁၀)

“သမီး”

“ပြောပါ ဖေဖေ”

“စတီဗင်နဲ့ သမီးကို သဘောမတူနိုင်ဘူး”

“ဖေဖေ”

“နေဦး သမီး ... ဖေဖေ လူကဲခတ်မည့်ဘူး ... စတီဗင်က

လူ့ရှုပ်လူ့ပွေ တစ်ယောက်ပဲ”

“ဟင်”

“နန ...

ရှင်ပြောလိုက်ပြီလား ...

မောင့်ကို လူ့ရှုပ်လူ့ပွေ တစ်ယောက်လို့ ရှင်ပြောလိုက်တာ

ပဲ ...

“မောင့်ကို လူ့ရှုပ်လူ့ပွေလို့ နေပြောလိုက်တာ မဟုတ်လား

စိုးလပြည့်စာပေ

... ”

အိပိုးအိမ် မခံမရပ်နိုင်စွာဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်။

“နေနဲ့ဘာမှ မဆိုဘူး ... ဖေဖေကို ဘာမှလည်း မပြောဘူး။

ဖေဖေစိတ်ထဲမှာ ဖြစ်လာတာ ... ကိုယ့်ချစ်သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အဖေပေါ် ဆက်ဆံတာ ရင့်သီးလွန်းတယ်”

“ဖေဖေဘက်ကလည်း တင်းမာတာပဲ ... သမီးကြည့်နေတယ် ... ဖေဖေက ခနဲကလွဲပြီး တခြားလူတွေကို အမြင်စောင်းနေမှာပဲဟာ ... ”

“သမီး မှားနေတယ် ... ဖေဖေ ဘက်မလိုက်ဘူး ... သမီး

ဖေဖေရင်သွေး ... ”

“သမီး မမှားဘူး ဖေဖေ ... ကိုယ်နဲ့ သွေးသားမတော်စပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဖေဖေယုံကြည်နေတာ မှားနေတယ်”

“တော်စမ်း သမီး ... ”

“မောင်နဲ့သမီးကိစ္စမှာလည်း ခနဲပဲဆိုက်နောက်ယုကီနေ

တာပါ ... ”

ခနဲ ထွက်လာခဲ့သည်။

သားအဖချင်း လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုနိုင်ရန်ဖြစ်၏။

သူ့အခန်းထဲ ရောက်လာသည်။

ဖေဖေကို သနားတယ် ...

စိုးလပြည့်စာပေ

ရိုးသားစွာပါ ...

ကိုယ် မင်းဖေဖေ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ဘယ်ထေ

မှ လက်မခံဘူး ... မယူဘူးဆိုတာ အိပိုးအိမ် သိလာမှာပါ။

“ဓန ...”

“ဟင်”

ကိုစိုး ရောက်လာသည်။

“ဆရာခေါ်နေတယ်”

“ပိုး ရှိနေတယ် ... ကျွန်တော် မသွားချင်ဘူးဗျာ”

“ပိုး ထွက်သွားပြီ ... သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာ ဆရာတော်တေ

နေမကောင်းပုံပဲ”

“ဟင်”

ကိုယ် စိတ်ပူပြီး ကမန်းကတန်း ဖေဖေအခန်းဆီဝင်ခဲ့၏။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“ဖေဖေ”

စကားမပြောနိုင် ...

ကိုယ် ဆေးယူပြီး တိုက်ရသည်။

“ညနေ ဆေးခန်းထပ်ပြရအောင် ဖေဖေ ...”

ဖေဖေက ဓနကိုကြေကွဲတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့်စူးစိုက်ကြည့်

သည်။ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ စိုစွတ်နေရာ၏။

“သား ...”

“ဗျာ”

“သမီးမိုက်တယ်”

ဦးဆက်ပိုင်အား သမီးသည် ရိုင်းစိုင်းစွာ ဆက်ဆံပြောဆို

သည်။

တစ်ဦးတည်းသော သမီး ...

သမီးအနာဂတ်အတွက် စီးပွားရေးကို အားကြိုးမာန်တက်

ရာခဲ့သည်။

တစ်ခါတစ်လေ ...

အစားအသောက်ပင် မမှန်ခဲ့ ...

စက္ကန့်တိုင်း ...

သမီးဘဝတစ်သက် စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ အပြည့်နှင့်နေစေ

ကြစည်တွေ့တော လုပ်ဆောင်နေခဲ့မိသည့်။

ဓနကို ပုတ်ခတ်၏။

မိမိ မမှားဘူး ...

ဓနက ရိုးသားတည်ကြည်တဲ့ကလေး ...

စတီဗင်နဲ့ တခြားစီးပဲ ...

ဒီကောင်လေးမျက်ဝန်းတွေက မာန်မာနတွေကို ကောက်

ကွန်သည်ဟု ထင်မိသည်။

သင်မြတန်း

“ဖေဖေ”

“ဟင်”

“သက်သာလား”

“အင်း”

ခဏ အနားယူနေသည်။

သမီးနှင့်စကား အခြေအတင်းပြောရတာ အင်အားတွေ

ကုန်ခမ်းလာ၏။

“ဓန”

“ဗျာ”

“စတီဗင်ကို ဖေဖေ လုံးဝ သဘောမကျဘူး”

“လူငယ်တွေ သဘာဝကို ဖေဖေအမြင်နဲ့တွေ့ မကြည့်

နဲ့”

“မဟုတ်ဘူး ဓန ... ဒီကောင် ကောက်ကျစ်မယ် ... သူ

ကို ချစ်တာမဟုတ်ဘူး ... စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေမက်လို့ပဲ ... လူ

လူပွေ တစ်ယောက်လို့ထင်တယ်”

ဖေဖေက လူတွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကောက်ချက်ချထ

အလွန်တော်သည်ဟု မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေက ပြောပြ

သည်။

“သား”

ရင်ခုန်သံကျောတစ်ခင်းစာ

“ဗျာ ဖေဖေ”

“ဖေဖေ ဆန္ဒကသားနဲ့သမီးကို လက်ထပ်ပေးချင်တယ်”

“ဗျာ”

ကိုယ် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားမိသည်။

ဖေဖေမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကိုယ့်ကိုအားကိုးတကြီးဖြစ်နေ

“ပိုးသိသွားရင် ပြဿနာတွေ ပိုပြီးကြီးထွားသွားလိမ့်မယ်

ဖေဖေ ...”

“ဖေဖေသိတယ် ... မင်းကို သိစေချင်လို့ ပြောပြထားတာပါ

အားရယ် ...”

သမီးက ရိုင်းသည်။

စတီဗင်နှင့်လက်ထပ်မည်ဟု တင်းမာစွာပြော၏။

“သမီး စတီဗင်နဲ့ လက်ထပ်မှာမိတာ ဖေဖေမလိုလားဘူး

တားဆီးရမှာပဲ သား ...”

တစ်နေ့ ...

သမီး ဒုက္ခရောက်ဦး ...

ဓနက စောင့်ရှောက်မှာ သေချာသလောက်ဖြစ်သည်။

ဦးဆက်ပိုင် ယုံမိ၏။

အားလည်း ကိုးမိ၏။

သင်မြတို့

“သမီး စတီဗင်ကိုယူရင်တော့ ဖေဖေ အမွေဖြတ်ရလိမ့်မယ်”
“ဖေဖေ ...”

“မင်း ဘာမှမပြောနဲ့တော့ ... ဖေဖေ ရှာဖွေထားတာ ဒီလို
မိုက်မိုက်မဲမဲ သုံးဖြုန်းပစ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး”

ဦးဆက်ပိုင် စိတ်မာသည်။

မလုပ်၍ မဖြစ်ပေ။

စတီဗင်က လူရွပ်လူဖွေ ... ။

အပွေးမြင် အပင်သိသည်။

“ဖေဖေ ပြတ်သားရမယ် ... သမီးလေး ဒုက္ခရောက်လာစေ
တစ်နေ့ သားကူညီထောက်ပံ့လိုက်”

သမီးရှေ့ရေးအတွက် မိမိစီစဉ်သွားရမှာမည်ဖြစ်သည်။

“သားကိုတော့ ဖေဖေ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်တယ်”

ကိုယ် ဖေဖေဆန္ဒတွေကို ဘယ်လိုမှ မဖယ်ရှားနိုင်တော့ဘူး

ဖေဖေဟာ အမြော်အမြင်ကြီးမားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။

မင်းအတွက် စိတ်ချအောင် စီစဉ်နေတာပဲ ...

“သား ...”

“ဗျာ ... ဖေဖေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... သမီးကို မင်းအလိုမလိုက်ဖို့ ဖေဖေ
ကတိပေးပါ”

ရင်ခုန်ထိကျောတစ်ခင်းစာ

ကိုယ် စည်းစိမ်ဥစ္စာငွေကြေးတွေ မမက်ဘူးဆိုတာ ဖေဖေ

ကြည်နေတာပဲ ... ကိုယ်ဝမ်းသာတယ် ...

“ဖေဖေရောဂါက တစ်နေ့တစ်ခြား ပိုဆိုးလာတယ် ... လွှဲ

တာကကြီးထဲမှာ ကြာကြာနေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

ဖေဖေက ကိုယ့်လက်တွေကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထား

သည်။

အားကိုးသော မျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်နေ၏။

“ဖေဖေ ...”

“ဟင် ...”

“အားမငယ်ပါနဲ့ ... ပိုးအတွက် ကျွန်တော့်ဘဝတစ်သက်

အလုံး စောင့်ရှောက်သွားမှာပါ”

“ဖေဖေ ယုံတယ် ...”

ဖေဖေယုံကြည်မှုတွေကို ကိုယ်အလွဲသုံးစား မလုပ်ပါဘူး။

“ဒီညနေ ဆေးခန်းသွားပြရအောင်နော်”

“အင်း ...”

“ဖေဖေ”

“ပြော”

“အခြေအနေမှန်တွေအားလုံး ပိုးသိအောင် ပြောပြလိုက်တာ

ထောင်းဆုံးပဲ ထင်တယ်”

သင်ပြတိုင်း

သမီးက မိမိအပေါ် အထင်လွန်နေပြီဖြစ်သည်။

ဖခင်ဝေဒနာကို အလေးအနက်ရှိမှာ မဟုတ်တော့ပေ။

“မပြောတော့ပါဘူးသားရယ် ... ဖေဖေ စီစဉ်ရမှာ ရှိတာပဲ စီစဉ်သွားမယ်”

ဝေဒနာတွေက ပြင်းထန်လာသည်။

အောင့်သထက် အောင့်လာ၍ အခြေအနေမကောင်းပေ မှန်း သိလာ၏။

သမီးအတွက် မိမိအကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ် တစ်နေ့ကျရင် သမီးလေး အမြင်မှန်ရမှာပေါ့လေ ...

“သမီးကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ဖေဖေမှာချင်တယ် ... အဲလည်း နောင်တရမှ အမှားတွေကို သိမှာပါ ... စတီဗင် လက်ထဲ တော့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပေးဖို့ ဖေဖေကို သတိပေးပါ”

“စိတ်ချပါ ဖေဖေ ... သား ကတိပေးပါတယ် ... လုပ်ပေး တွေလည်း တိုးတက်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ဖေဖေ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပါတယ် သား ...”

ဦးဆက်ပိုင် သားကိုတွဲပြီး ဆေးခန်းသွားရသည်။

မိတ်ဆွေတွေနှင့်တွေ့တော့ သားလိမ္မာကြောင်း လုပ်ပေး တွေလုပ်တာတွေတော်ကြောင်း ပြောပြကြ၏။

ရင်ခုန်ထဲကျောတစ်ခင်းစာ

“ကိုဆက်ပိုင် အရေးကြီးတာက ခင်ဗျားသမီးလေးပဲ စတီဗင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက မဟန်ဘူးနော် ... ခင်ဗျား ရှာဖွေထား သမျှ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းသွားမယ် ... စေတနာနဲ့ သတိပေးတာပါ” ကိုယ်ဘယ်လိုမှ တားနိုင်စွမ်း မရှိခင်မှာပင် ဖေဖေမိတ်ဆွေ က ပြောပြလိုက်သည်။

ဖေဖေဝေဒနာတွေက ပို၍ပင် ဆိုးဝါးလာရတော့၏။

အစာအိမ်က စိတ်နှင့်ဆိုင်သည်တဲ့ ...

သောကတွေများလျှင် အစာအိမ်မှ အက်ဆစ်ဓာတ်တွေ ပို ထွက်တတ်သည်တဲ့ ...

ဖေဖေကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ် ပိုး ...

မင်းကို အသိပေးလိုက်ရင် ကောင်းမလားဟု တွေးမိလာ သည်။

နောက်ပိုင်း ...

ပိုးက ကိုယ့်ကို ပို၍ ရန်သူတစ်ယောက်လို သဘောထား တိုက်ခိုက်လာသည်။

အခန်း (၁၁)

“ပိုး”

“ဟင်”

“မောင်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်”

စတီဗင်အတွက် အရေးကြီးတာက အိပိုးအိမ်နှင့်လက်ထပ်ဖို့

ပင် ...

အိပိုးအိမ်က ချမ်းသာသည်။

တစ်ဦးတည်းသော သမီး ...

စတီဗင်အတွက်က ...

ငွေလိုနေသည်။

အိပိုးအိမ်ကို လက်ထပ်လိုက်ရင် အားလုံး အိုကေသွားပြီ

ဖြစ်၏။

“အိပိုးအိမ် မောင်နဲ့လိုက်ခဲ့”

“ဟင်”

ဒီလိုမျိုးကျတော့ အိပိုးအိမ် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရသည်။

ဖေဖေကျန်းမာရေး မကောင်း ...

ဘာရောဂါလဲဆိုတာ သူမ လုံးဝမသိပေ။

အစာအိမ်တဲ့ ...

သူမက ဓနကို မကျေနပ်တာ ...

ဖေဖေ လုပ်ငန်းတွေအားလုံး ဓနဦးစီးနေတာထက် စတီဗင်

တို့ ဦးစီးစေချင်မိသည်။

“ပိုး ဖေဖေက လုံးဝသဘောမကျသလိုပဲ ... မောင်ကို ဒီလို

ဆွဲဆက်ဆံတာမျိုး မောင် လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ဖေဖေက လူကြီးလေ ... ပိုး မောင်နောက်လိုက်ခဲ့တော့

မောင် ... မောင်တို့ လက်ထပ်ကြမယ်”

အိပိုးအိမ်ကို လက်ထပ်ဖို့ အကြီးအကျယ် ကြံစည်နေမိသည်။

“ဖေဖေ နေမကောင်းဘူး မောင် ...”

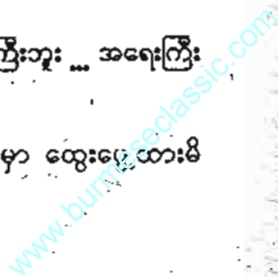
“ဘာရောဂါလဲ”

“အစာအိမ် ...”

“ဟာ ... အစာအိမ်က ဘာမှအရေးမကြီးဘူး ... အရေးကြီး

တာက ပိုးနဲ့ဝေးမှာကို မောင်စိုးရိမ်နေတယ်”

ပိုး ကိုယ်လုံးလေးအား သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးဖို့ထားမိ

သင်္ကြန်

သည်။

အတွေ့အကြုံမရှိသော ပိုး ...

ချစ်သူရည်းစား မထားဘူး၍ စတီဗင်အပေါ် အဟုတ်ထင်မှတ်ကာ စွဲလမ်းနှစ်သက်နေတော့သည်။

စတီဗင်က မိန်းမကျမ်းကျောသူ ...

ကောင်မလေးတွေ အများကြီးနှင့်တွဲနေသည်။

ဘာမှ ခံစားချက် မရှိ ...

ငွေကြေးပဲ ...

ချမ်းသာသော ကောင်မလေးတွေပဲ အမိဖမ်းသည်။

အခု ...

အိပိုးအိမ်တဲ့ ...

အကောင်ကကြီးသည်။

အလွတ်မခံနိုင် ...

“ပိုး ...”

“ဟင်”

“မောင်နဲ့ပိုး တရားရုံးတစ်ခုခုမှာသွားပြီး လက်ထပ်ကြ

အောင်”

ပိုး ...

တွေဝေနေမိသည်။

မောင်ကိုလည်း မခွဲနိုင်ပါဘူး ...

ဖေဖေကတော့ ပိုးကို အမွေဖြစ်မှာ မဟုတ် ...

ချစ်သည်။

စတီဗင်ကို လက်ခံမှာပဲ ...

အိပိုးအိမ် သိနေသည်။

“အိပိုးအိမ်”

“ဟင် ...”

“မောင်ကို မချစ်ဘူးလားကွာ ... ဟင်”

စတီဗင် ညှုန့်ညှုလေး ပြောပစ်လိုက်မိတော့သည်။

ကိုယ်လုံးလေးအား တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားပစ်လိုက်မိ

၏။

“ပိုး စဉ်းစားပါရစေနော်”

“မောင်ကို လက်ထပ်ဖို့ ပိုးက စဉ်းစားဦးမယ် ... ဟုတ်လား

ဘာလဲ မောင်ကို အထင်သေးတာလား ပိုး ...”

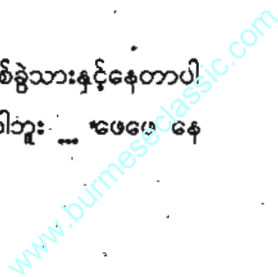
စတီဗင် ဒေါက်သွားမိသည်။

ဘယ်မိန်းမကိုမှ အောက်ကျခံ၍ မဆက်ဆံခဲ့ပေ။

အထက်ကပဲ ...

သူတို့သားအမိက အမြဲတမ်း ဟန်တစ်ခွဲသားနှင့်နေတာပါ

“မောင်ကို အထင်သေးတာ မဟုတ်ပါဘူး ... ဖေဖေ နေ

ပျော်ဖြူနိုး

မကောင်းလို့ပါ”

“ပိုး ဖေဖေက လောလောဆယ်ကြီး ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး နေနဲ့ လက်ထပ်ပေးလိုက်မှာ ကိုယ်ကြောက်တယ်”

အိပိုးအိမ် တိုက်ကြီးပေါ်တက်နေဖို့ပဲ စတီဗင် စဉ်းစားကြ စည်နေမိသည်။

သူ့အခန်းက ငှားထားတာ ပြန်အပ်ရတော့မည်။

“ဘယ်လိုပဲ ပိုး”

“စဉ်းစားဖို့တော့ အချိန်ပေးပါနော် ... မောင်နဲ့ကျွန်နဲ့ လက်ထပ်မှာပါ”

စတီဗင် မကျေနပ် ...

ဒေါသတွေနှင့် အိပိုးအိမ်အား တုန်ပြန်ပစ်ချင်မိသည်။

မင်းဟာ ငါးကြီးဖြစ်နေလို့ ငါမလွတ်ပစ်လိုက်တာပဲ အိပိုး

အိမ် ... အချစ်ဆိုတာ ငါ့မှာ မရှိဘူး ...

“မောင်”

“ပြော”

“ဖေဖေက အမွေဖြစ်လိုက်ရင်ရော ...”

“ဖြတ်တော့လည်း မောင်ရှာဖွေကျွေးမှာပါ ... စောင်က အစွမ်းအစရှိတဲ့ ယောက်ျားပါ ... မင်းက အထင်သေးတာလား”

မောင်က တာဝန်ယူတယ်ဆိုတော့လည်း အိပိုးအိမ် အား

ဘက်မိသည်။

ဖေဖေက အမွေတော့ ဖြတ်ပစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ထင်မိ

၏။

သမီးကို ချစ်သည်။

သံယောဇဉ်ကြီး၏။

ဖေဖေ သံယောဇဉ်တွေကို အလွယ်တကူ ဖြတ်တောက်နိုင် ခြင်းရှိမှာ မဟုတ် ... ။

“မောင်ကတော့ အိပိုးအိမ်နဲ့ရုံးမှာ နှစ်ဦးသဘောတူ လက် အပ်ထားချင်တယ်”

“ဟင် ...”

“အတူနေဖို့ ကိစ္စကတော့ နောက်မှပဲ ဖြည်းဖြည်းစီစဉ်ကြ တာပေါ့ ပိုး ...”

သူမ ...

တွေဝေစွာ စဉ်းစားနေမိသည်။

ဖြစ်ပျံ့မလား ...

“အိပိုးအိမ်ကတော့ ဖေဖေကျေနပ်တဲ့အထိ အချိန်စောင့် ကြည့်ချင်တယ် မောင် ...”

“မောင် မစောင့်နိုင်ဘူးကွာ ... အချစ်ကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံး သွားရမှာ ကြောက်နေတယ်”

ငါးမရ ရေချိုးပြန်မှ ဖြစ်မည်။

သူမကို လက်လွှတ်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး ... ။

စတီဗင် စိတ်ထဲမှာ အိပိုးအိမ်ကိုလည်း လက်ထပ်လိုတဲ့ ဆန္ဒ ...

မရှိ ...

ငွေကြေးပဲ လိုအပ်တာပါ ...

တိုက်ခန်းတစ်ခန်းတော့ မာမိုအတွက် ဝယ်ပေးချင်သည်။

“မောင့်ဘဝက ပိုးတို့လောက်မှ မချမ်းသာတာပဲ ပိုး အထင်

သေးမှာပေါ့ ... လောလောဆယ် မောင့်အဖေ ဆေးကုဖို့ ပိုက်ဆံ

တောင် မရှိဘူး ပိုး ... ”

“ဟင် ... မောင့်မာမိ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မောင့်မာမိက ခန့်ညားချောမောတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်

ပင် ...

တစ်ချိန်က ...

မင်းကတော်တစ်ယောက် ...

မောင့်ကို ပိုသနားကြင်နာနေမိသည်။

ချမ်းသာရာကနေ တဖြည်းဖြည်း စီးပွားကျသွားသည်ဟု

အေမိက ပြော၏။

ငွေကြေးသုံးစွဲမှုကအစ သူမပဲ အကုန်အကျခံခဲ့ရသည်။

ဖေဖေက အိပိုးအိမ် သုံးစွဲရန် ဘဏ်မှာ ငွေထည့်ပေးထား၏။

ကြိုက်သလောက်သုံးပဲ ...

“မောင့်မာမိ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းတဲ့ ရောဂါဖြစ်နေတယ် ... ”

“ဆေးခန်းပြပါမောင် ... ကျွန်မ ပေးမှာပေါ့”

“အားနာတယ်ကွာ ... ကိုယ် မယူချင်ဘူး ... ပိုးနဲ့လက်ထပ်

ဆေးရင် မာမိလည်း စိတ်သောကတွေငြိမ်းအေးသွားမယ် ပိုး”

မာမိုမှာ ဘာရောဂါမှ မရှိပေ။

“မောင် ... ”

“ဟင်”

“မောင့် သဘောဆန္ဒတွေကို ပိုး လိုက်လျော့ပါ့မယ်”

“ပိုးရယ် ... ”

စတီဗင် ဝမ်းသာအားရနှင့်အိပိုးအိမ်အား ဖက်တွယ်ထားမိသည်။

“မောင် ပိုးကိုချစ်တယ် ... ပိုး ဖေဖေ သဘောကျအောင်

ဦးစားပြမှာပါ ပိုး ... ”

ဖေဖေ လက်ခံပျံ့မလားဟု ပိုးစိတ်တော့ ပူမိသည်။

လက်ခံမှာ မဟုတ် ...

ခနကြောင့်ပါ ...

မောင့်ကို လူရှုပ်လူပွေတစ်ယောက်ဟု ခနပြောတာပဲနေ့နဲ့

“မနကို စိတ်မချဘူး ... ပိုး ဒီကောင်က ချောင်းနေမှာ မော့
အထင်တော့ ပိုးကို အဖေ့နား အကောင်းကပ်တာတော့ မဖြစ်နိုး
ဘူး ... ”

“ဟုတ်တယ်မောင် ... ပိုးလည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်နေမိတယ်
မောင့်စကားတွေကို ပိုးအကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်နေမိသည်။

“မာမိဆီသွားရအောင်နော် ပိုး ... ”

“ပိုး ရှက်တယ်”

“ဘာ ရှက်စရာရှိလဲ ... ပိုးမှာ အမေမှ မရှိတာဘဲ အမေ
အဖြစ် ပိုး သတ်မှတ်စေချင်တယ်ကွာ ... ”

ပိုးကို စတီဗင် အပြတ်စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနေမိသည်။

မာမိနှင့်တွေ့သွားလျှင် အားလုံး အိုကေသွားမှာပဲဖြစ်၏။
မာမိက တစ်ဖက်သားကျအောင် အပြောကောင်းသူဖြစ်

သည်။

“မာမိ”

“ဟင် ... သား ... ဪ သမီးလေးပါလာတာလား ...
ချစ်စရာလေးကွယ်”

ဒေါ်ရီစီကတော့ ပိုးအကြောင်းတွေ သားဆီမှ သိထားပြီး
ဖြစ်သည်။

အထာသိနေ၏။

ကောင်မလေးက မိန်းမချောလေး ...

ချမ်းသာသည်တဲ့ ...

“မာမိ နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ပိုးလာကြည့်တာလေ”

ပိုးမှာ အမေမရှိတော့ မောင့်မာမိကိုပဲ အမေအဖြစ်
သတ်မှတ်မိသည်။

“မာမိ ဆေးခန်းမပြဘူးလားဟင်”

“မာမိမှာ အသက်ကြီးမှ ငွေကြေးနှစ်ပေးနေရတယ်ကွယ်”
သားနှင့်ညှိနှိုင်းထားပြီးသားဖြစ်သည်။

ဒေါ်ရီစီပုံစံက မယုံကြည်နိုင်အောင် ပီရိုနေသည်။
ခန့်ညားနေ၏။

“မာမိဆေးပိုး ပိုးကန်တော့ပါရစေ”

သုံးသိန်းတန် ချက်ရေးပြီး မာမိကို ပေးလိုက်သည်။

“ဟင် ... သမီးလေးရယ် ဒီလောက်အများကြီး မာမိမယူချင်
ဘူး ... ”

ဒေါ်ရီစီကျေနပ်စွာဖြင့် ပီတိတွေ ဖုံးနေသည်။

ငွေသုံးသိန်းကတော့ မိမိအတွက် အခက်အခဲတွေဖြေရှင်းနိုင်

“ယူပါမာမိ ... အားမနာပါနဲ့ ပိုးမှာ မိခင်မှ မရှိတာ မာမိကို
သက်ပုံပြီး ကုသိုလ်ယူတာပါ”

သင်္ဃန်း

ဒေါ်ရီစီစိတ်ထဲမှာ နည်းသည်ဟုပင် ထင်သည်။

“အေးလေ ... သမီးလေးက ကန်တော့တော့လည်း မာလက်ခံရမှာပဲပေါ့လေ”

“မာမိ ...”

“ပြောလေ ... သား”

“သားတို့နှစ်ယောက် ဒီနေ့ပဲ တရားရုံးမှာသွားပြီး လက်မှတ်ထိုးကြမယ်”

“ဟင် ... မာမိ ဘာလုပ်ပေးရမလဲကွယ် ... သမီးထေဖေဖေက သဘောကျရဲ့လား”

“လောလောဆယ်တော့ လက်မှတ်ထိုးထားပြီး အတူမသေးပါဘူး ... မာမိ”

“ဘာကွယ့် ...”

မာမိက မသိဟန်ဆောင်ကာ မေးနေသည်။

တကယ်တော့ ...

မာမိအကြံအစည်တွေပဲ ...

ပိုးရှေ့မှာ မာမိမသိသလိုနှင့် စတီဗင်ရှင်းပြနေမိသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးသား ... သမီးလေးဖေဖေ ကျေနပ်တဲ့အခါ အချိန်ယူစမ်းပါ ... မာမိ လက်မခံဘူး ...”

မာမိက အိုက်တင်ကြီးနှင့် အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်

သည်။

“သားကတော့ ပိုးနဲ့မခွဲနိုင်ဘူး မာမိ ... ဟို ဓနဆိုတဲ့ကောင်က ပိုးဖေဖေကို အပိုင်သိမ်းသွင်းနေတာ ... သား နောက်ကောက်ဘူးသွားမယ် ...”

“သမီးလေးက ဒီလို သစ္စာမဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဟုတ်ပါဘူး သား ...”

ဒေါ်ရီစီကတော့ သားလုပ်ရပ်အတွက် သဘောကျနေမိသည်။

ကောင်မလေးက သုံးသိန်းတောင် ပက်ခနဲပေးနိုင်တယ်။

“မာမိ ...”

“ဟင်”

“သားတို့ သွားတော့မယ်”

“လူကြီးမိဘတွေ စိတ်ဆင်းရဲအောင်တော့ မလုပ်ကြနဲ့နော် မာမိလည်း သားအတွက် ဘာတာဝန်မှမကျေနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မာမိ ... ဖေဖေက ပိုးကို အရမ်းချစ်ပါတယ်”

“သမီးလေးက မာမိသမီးလေးပါပဲ”

ဒေါ်ရီစီက သဘောကျကျေနပ်စွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၁၂)

“အိပိုးအိမ်”

“ဘာလဲ ခန့်”

“ကိုယ် ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြော”

“ဖေဖေ အခြေအနေပဲ”

ကိုယ့်အနေနှင့်ပိုးကို ပြောသင့်တာပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လို

သည်။

ပိုးက ဖေဖေကို ဂရုမစိုက်။

ဇွန်သူနှင့်ပဲ သွားလာနေသည်။

ဖေဖေ စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲမှုတွေ ခံစားနေရ၏။

“ဖေဖေ ... ဘာဖြစ်လဲပြော”

“ဖေဖေ ရောဂါက အစာအိမ်ကင်ဆာ ... ”

“ဟင်”

ဖေဖေ မသိအောင် ကိုယ်တမင်ပြောပြလိုက်ခြင်းသာ

သည်။

“ဖေဖေက မင်းကို အသိမပေးစေချင်ဘူး ... မင်း စိတ်ထိ
ခတ်မှာ စိုးလို့ပဲ ... ”

ဖေဖေမှာ အစာအိမ်ကင်ဆာ ဖြစ်နေသည်ဆိုတဲ့ အချက်ကို
အောက်ကျမှ သိရ၍ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရသည်။

ပိုးဘာဖြစ်လို့ မသိရတာလဲ ...

“မင်း စိတ်ထိခိုက်မှာ မင်းအဖေက အရမ်းစိုးရိမ်တယ်”

သူမရဲ့ သံယောဇဉ်တွယ်တာရာ ဖေဖေ ...

လူလောကကြီးထဲက ထွက်သွားရတော့မယ့် အခြေအနေ
ဖြစ်နေသည်။

မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာ၏။

“ပိုး ... ”

“ဟင် ... ”

“ကိုယ်က မင်းဖေဖေအတွက်ပါ ... ဇင်းဘာမှ မပူပါနဲ့ မင်း
ညှိုးစိမ်ညွှာတွေကို ကိုယ်တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူပါဘူး ... မင်းကို

အားလုံး လွှဲပြောင်းပေးအပ်မှာပါ”

“ဟင် ... ”

ကျွန်မမှားပြီ ...

မောင်နဲ့လက်ထပ်ခဲ့သည်။

နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်နေ၏။

ဖေဖေသိရင် ...

“ဖေဖေ ပိုးအတွက် စိတ်သောကတွေရောက်နေတယ် ကိုယ်ပြောချင်တာ ဖေဖေဟာ လပိုင်းတွင်းပဲ လူ့လောကကြီးကနေ ထွက်သွားရတော့မယ် ဆိုတာပဲ”

သူမ ...

ကြေကွဲ ထိခိုက်စွာ ပိုကြွေးမိသည်။

ဖေဖေ ...

လူ့လောကကြီးထဲကနေ ထွက်ခွာသွားရတော့မှာပါလား

“ဖေဖေဟာ မင်းအတွက် စိစဉ်နေတာပါ”

“ခန”

“ပြော”

“ပိုးနဲ့ စတီဗင်ကို ဖေဖေ လက်ခံသဘောတူအောင် ရှင်ခေပေးပါ”

လက်ခံမှာ မဟုတ် ...

“ကျွန်မ ဖေဖေဆီသွားမယ်”

“ဖေဖေအခန်းထဲမှာ မိတ်ဆွေတွေရှိတယ်”

ဖေဖေကို ပိုးအလွန်အမင်းတွေ့ချင်နေမိသည်။

စိတ်ချမ်းသာစေချင်၏။

ဖေဖေအခန်းဝရောက်တော့ ဧည့်သည်တွေရဲ့ အသံကြားနေရသည်။

“ခနဟာ လူတော်လူကောင်း တစ်ယောက်ပဲ ဆက်ပိုင်ခင်ဗျား သမီးရဲ့ချစ်သူက လူရွယ်လူပွေတစ်ယောက်ပဲ စောစော

စီး လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ခဲ့ပါ”

သူမ ခြေစုံရပ်သွားသည်။

ပြန်ခါနီး နှုတ်ဆက်ရင်း စကားတွေ ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“စတီဗင်ဆိုတဲ့ကောင်လေးအကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံး ...

မိန်းမတွေဆီက ချူစားတယ် ... တကယ်တော့ လောင်းကစားသမား မူးယစ်ဆေးသမားပဲ”

“ဟင် ...”

မောင့်အကြောင်းတွေက ဘာတစ်ခုမှ အကောင်းမရှိပေ။

“အိပိုးအိမ်က ရိုးသားတယ် ... ချစ်စရာကောင်းတယ် ...

ခနနဲ့ လိုက်ဖက်တယ် ဆက်ပိုင်”

ဖေဖေ သူငယ်ချင်းတွေက ခနနဲ့လက်ထပ်ပေးရန် အကြံပေးနေကြခြင်းပဲဖြစ်သည်။

“ခနက အနာဂတ်အတွက် လူတော်လူကောင်း တစ်ယောက်ပဲ ဆက်ပိုင် ... မင်းလုပ်ငန်းတွေကိုလည်း ဦးစီးနိုင်တယ် လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်လည်း ဆန့်တယ်ကွာ”

“ကိုယ်သိတယ် ... ဒါကြောင့်လည်း ခနလက်ကို အပ်တာ

ပေါ့ ...”

စတီဗင်အကြောင်းတွေကို ခနပြောတာ မဟုတ်ဘဲ ဖေဖေ မိတ်ဆွေတွေက ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ခနအား အထင်လွဲနေမိတာပဲ ...

“ကိုယ်သိပါတယ် ... ခန ရှိတော့ သမီးလေး ဘယ်လိုဖြစ်

၁၂၂

သင်္ကြန်

ဖြစ် ခုကွဲမရောက်နိုင်ပါဘူးလေ ... ”

သူမ အမှားအယွင်းကြီး တစ်ခုကို သူမ ကျူးလွန်သွားမိ

ဖြစ်၏။

မောင်နှင့်လက်ထပ်ထားသည်။

ဖေဖေသိရင် ...

ဆက်မတွေးရဲတော့ ...

ဖေဖေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာပင် ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။

မောင် ...

ရှင် တကယ်ပဲ လူရှုပ်လူပွေတစ်ယောက်လား ...

အိပိုးအိမ်ဘဝကို မျက်ဆီးပစ်ဖို့ ရှင်ကြံစည်ခဲ့တာလား မောင်

ဓနကရော ...

မောင့်ထက် လူကြီးလူကောင်း ဆန်လွန်းသည်ဟုတွေးမိ

လာသည်။

ဓနကို ပိုးအထင်လွဲနေတာပါ ...

မှားသွားပြီ ...

မောင့်ကို သတိထား ဆက်ဆံဖို့ အိပိုးအိမ် ဆုံးဖြတ်ထားမိ

သည်။

အခန်း (၁၃)

“ပိုး”

“မောင်”

“မင်း ဖေဖေက မောင်နဲ့သဘောမတူဘူး မဟုတ်လားကွာ”

“လောလောဆယ် ဖေဖေမှာ အစာအိမ်ကင်ဆာ ရှိနေတယ်

မောင်”

“မကြာတော့ဘူးပေါ့ ... ”

ဖေဖေသေဆုံးမှာကို ဝမ်းသာနေတဲ့ မောင့်မျက်ဝန်းတွေ

အား ပိုး အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ မြင်လိုက်ရသည်။

“မောင်က ပိုးနဲ့နီးရတော့မှာမို့ ရုတ်တရက် ဝမ်းသာသွားတာ

ပါ”

မောင်က စကားနှင့်လျော့ချလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ပိုး”

“ပြောပါမောင် ...”

“မောင်စိတ်မကောင်းမိဘူးကွာ ... ဖေဖေအနားမှာ မောင်

လည်းနေပြီး ပြုစုချင်တယ်”

စတီဗင် စကားမှားသွားသည်။

ပိုးကြည့်ရတာ ဖခင်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံပင်။

အဘိုးကြီးသေမှ ကောင်းမယ် ...

စတီဗင် အုပ်ချုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်လား ...

“မင်းအဖေဆုံးသွားရင် ဓနဆိုတဲ့လူက မင်းပိုင်တဲ့အမွေတွေ

တစ်ဝက်ရမှာ မဟုတ်လားပိုး”

“ရမယ် မောင်”

“မတရားတာပဲ ...”

ဖေဖေ မသေသေးဘဲနှင့် မောင်အမွေကိစ္စ ပြောနေသည်။

ပိုး စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။

မောင့်မျက်ဝန်းတွေက လောဘရမ္မက်တွေ တက်နေသလို

ပင်။

“ပိုး”

“ဟင်”

“မောင့်မိန်းမနဲ့ မောင်အတူနေချင်ပြီ”

“ရှင်”

မောင်က သူမလက်တွေကို တင်းကျပ်စွာ ဖြစ်ညှစ်ဆုပ်တိုင်း

ထားပြီး အသေအချာ ငုံကြည့်နေသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် သူမ ရင်မခုန်တော့ပေ။

မောင့်မျက်ဝန်းတွေက လောဘရမ္မက်တွေ တက်နေသည်။

ပိုး သဘောမကျမိ ... ။

ဖေဖေမိတ်ဆွေတွေ ပြောတဲ့ စကားတွေကို ကြားယောင်

လာမိသည်။

မောင် ...

ပိုးကို ငွေကြေးကြောင့် လက်ထပ်တာပဲ ...

“မောင့်မှာ အသုံးစရိတ်ပြတ်နေပြီ ပိုး”

“ပိုးရဲ့ ဘဏ်စာရင်းမှာလည်း ငွေနည်းနေပြီမောင်”

မောင့်အကြည့်တွေက သူမထံဆုတ်ခနဲ ရောက်လာသည်။

“မောင် ကုမ္ပဏီ တစ်ခုထောင်ချင်တယ် ပိုး”

“ခဏလောက်နေပါဦးမောင်ရယ် ... ဖေဖေ နေမကောင်း

သေးဘူး ... မောင်နဲ့လက်ထပ်ထားတာတောင်မှ အသိပေးလို့ မဖြစ်

သေးဘူး”

“ပိုး မင်းက မောင့်ကို မယုံကြည်တဲ့ သဘောမျိုးပြောနေတာ

လား”

“မဟုတ်ပါဘူးမောင် ... ဖေဖေရောဂါ အခြေအနေ မောင်

အသိဆုံးပဲဟာ”

မောင့်မျက်ဝန်းတွေက သိသိသာသာကြီး ခက်ထန်မာကျောနေသည်။

“မင်း အဖေကို မောင်နှံလက်ထပ်ထားတာ ဖွင့်ပြောလိုက်”
ပိုး ပျာပျာသလဲနှင့်မောင့်ကို တောင်းပန်နေမိသည်။

ရှင်က ...

ငွေမက်တာ မဟုတ်လား ...

ပိုး ငွေပေးမယ် ...

“မောင် ...”

“ဘာလဲ ... ပိုး”

“မောင် သုံးဖွဲ့ငွေငါးသိန်းလောက်ရမလား”

“ဟာကွာ ... သူဌေးမကြီးရဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်ပြီး ငွေငါးသိန်းလောက် ဘာလုပ်ရမှာလဲ ပိုး ... ကလေးကလားကွာ”

မောင့်စကားတွေက လောဘတက်နေတဲ့ စကားတွေပင်ဖြစ်နေသည်။

“ပိုးနာမည်နှင့် ဘတ်မှာ ငွေကုန်ပြီ”

“မင်းအဖေ ဘယ်လောက်အထိ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ မောင် သိတာပဲ”

“ဟင်”

“မောင် ကုမ္ပဏီတစ်ခုလောက် ဦးစီးချင်တယ် ... မင်း စီစဉ်ပေးပါ”

“လောလောဆယ်တော့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ ... ဘာရယ် ... ပိုး တောင်းပန်ပါတယ်”

မောင့်အကြည့်တွေက ဒေါသတွေနှင့် တဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။

မောင်သည် ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်နေရသည်။

“ပိုး ...”

“ရှင်”

“မောင့်ကို သိန်းနှစ်ဆယ်လောက်တော့ပေးကွာ”

မောင်သည် သူမအားပွေ့ဖက်ကာ ချောမော့ပြောနေသည်။

“ပေးမယ် မဟုတ်လား အချစ် ...”

“အင်းပါ ...”

“မောင့်အပေါ် ငြိုငြင်ချင်နေပြီလား ပိုးရယ်”

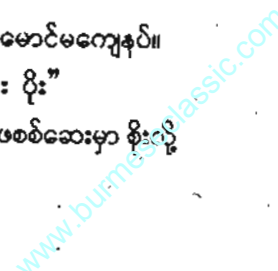
မောင့်စကားသံတွေက ပိုးနားထံသို့ အလောင်ရွာ တိုးဝင်လာသည်။

မောင့်အနမ်းတွေက နာကျင်စူးရှစွာ သူမနှလုံးသားထဲ စိဝင်နေသည်။

ပိုး ငွေစာရင်းမှာ ငွေနည်းနေတာကိုပဲ မောင်မကျေမနပ်။

“မင်းတမင် ပြန်မထည့်တာ မဟုတ်လား ပိုး”

“ပိုး အသုံးစရိတ်များလှချည်လားလို့ ဖေဖေစစ်ဆေးမှာ စိုးလို့”

၁၂

“မင်း ဆင်ခြင်ပေးတာပဲ”

ပိုး ...

မောင့်ကို ဘာမှမပြောလိုတော့ ...

သူ့ဖခိန်မယားဖြစ်သွားတာကိုက ပိုးရှုံးနေပြီ။

မောင်တောင်းတဲ့ငွေ သိန်းနှစ်ဆယ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ရ၏။

“မိန်းမ ...”

ပိုး မကြားချင် ...

“ပိုး ...”

“ရှင် ...”

“ပိုးဖေဖေ လက်ခံလာအောင်တော့ ပြောကွာ ... မောင်

လည်း သမက်တစ်ယောက် အနေနဲ့ ပြုစုသင့်တယ် မဟုတ်လား

မင်းဆီ မောင်ဝင်ထွက်ချင်တယ်”

စတီဗင်က တမင်အကျပ်ကိုင်ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

ပိုး ကြောက်နေ၏။

“ပိုး ...”

“ဟင်”

“နေနဲ့တော့ ရှုပ်မယ်မကြံနဲ့နော် ... ပြဿနာတွေ မိုးမီး

လောင်သွားမယ်ဆိုတာ မှတ်ထား ...”

ပိုး မျက်ဝန်းတွေကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“မောင့်ကို စွန့်ခွာပစ်ဖို့ စဉ်းစားတိုင်း မင်းဘဝတစ်ခုလုံး

မသိကွာတွေ ဘယ်လောက်မဲ့သွားမယ်ဆိုတာလည်း ထည့်စဉ်း

...”

သူမ ပါးပြင်လေးအား သူ့လက်ဝါးနှင့်ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး

ခိုလိုက်ပြီး မြိမ်းခြောက်စကားတွေ ပြောလိုက်သည်။

“မောင် ပြောတာကြားလား ပိုး”

မောင်က သူ့အတွင်းစရိုက်တွေကို ကြမ်းတမ်းစွာလှစ်ဟ

ပြောဆိုနေသည်။

ပိုး ဘာဆက်လုပ်ရတော့မလဲ ...

အဓိက ...

ဖေဖေ မသိဖို့ပဲ ...

သမီးကို မိုက်မဲတဲ့ သမီးအဖြစ် ဖေဖေ လူ့လောကကြီးထဲက

ထုတ်ဆုံးထွက်ခွာသွားသည်အထိ မသိရှိသွားစေချင်ပေ။

အားငယ်သလိုကြီး ခံစားလာရသည်။

နေရယ် ...

ပိုး ဘာဆက်လုပ်ရတော့မလဲ ...

အားကိုးတကြီးနှင့် နေအား တမ်းတမိသွားသည်။

အခန်း (၁၄)

“ဖေဖေ”

“သမီး”

“သမီးကို ဖေဖေ ဘာရောဂါတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာ ပြော

လား”

ဖေဖေလက်တွေကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်

ဓန ...

အစ်ကိုအဖြစ် သတ်မှတ်ထားရတော့မလိုဖြစ်နေသည်။

ဖေဖေမျက်ဝန်းတွေက အားငယ်စွာဖျော့တော့နေ၏။

ဝေဒနာအတော်လေး ပြင်းထန်နေပုံရသည်။

“ဖေဖေ ဘာရောဂါပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးကြီးတာက သမီးလေး

ဘဝ အေးချမ်းလုံခြုံဖို့ပဲ”

“ဖေဖေ ဘာဖြစ်စေချင်လဲ ... သမီးအတွက် စိတ်ချပါ သူ

နေပါပြီ”

“ဟင် ...”

ဦးဆက်ပိုင် အံ့ဩသွားမိတော့သည်။

သမီးလေး လိမ္မာနေပြီတဲ့ ... ။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးလေးရယ် ... ဖေဖေ မသေခင်

ပြီးချင်ဆုံးစကားတွေပါပဲ”

“မောင်နဲ့သမီး ကိစ္စခေါင်းထဲ မထည့်ပါနဲ့တော့ ဖေဖေ”

“ဟင် ... သမီး အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက်ပြီလား”

“အင်း ...”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးလေးရယ်”

ဖေဖေရဲ့ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာမှုတွေကိုကြည့်၍ ပိုးမျက်ရည်

စွပ် ဝဲကျလာရတော့သည်။

“အင်း ...”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးလေးရယ်”

ဖေဖေရဲ့ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာမှုတွေကိုကြည့်၍ ပိုးမျက်ရည်

စွပ် ဝဲကျလာရတော့သည်။

“သမီး ...”

“ရှင် ဖေဖေ ...”

“ဖေဖေမှာ အစီအစဉ်တစ်ခု စိတ်ကူး ဆန္ဒပဲ အရေးကြီးတယ်”

လေ ... သမီး သဘောမတူရင်လည်း အတင်းအကျပ် မလုပ်ပါဘူး
လို့ ကြိုတင်ပြောထားပါရစေ”

“ပြောပါ ဖေဖေ ...”

“သမီးနဲ့ခနကို ဖေဖေကိုယ်တိုင် လက်ထပ်ပေးခဲ့ချင်တယ်
ပိုးရင်ထဲသို့ အပူလုံးကြီးတစ်လုံးက ဆောင့်တက်သွားတော့
သည်။

“သမီး ...”

“ရှင်”

“သမီး ဆန္ဒတွေကို ဖေဖေသိချင်တယ်”

ဖေဖေက စကားပြောရင်း မောပန်းစွာဖြင့် အသက်
ပြင်းပြစွာဖြင့် ရှူသွင်းနေရင်း အနားယူနေသည်။

“သမီးလေး ဆန္ဒမရှိရင်လည်း ဖေဖေ အတင်းအကျပ် မစီ
ပါဘူးလေ ...”

ပိုး မဖြေနိုင် ...

ဖေဖေက ဆက်မမေးတော့ ...

“သမီးလေး သွားတော့”

“ဖေဖေ ...”

“ပြော”

“ခနကို သမီးအရင်လို မမုန်းတော့ပါဘူး ... လက်ထပ်ဖို့

ဘာ လောလောဆယ် သမီးမဆုံးဖြတ်ပါရစေနဲ့ဦးနော်”

ပိုး ...

“မုန်းကျပ်သွားသည်။

တရားဝင်လက်ထပ်ခဲ့မိတဲ့ မိုက်မိမူတွေအတွက် အပြင်းထန်

မိုး ရိုက်ခတ်မှုတွေကို ပိုးရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရတော့မှာပါ။

အနာဂတ်က မလှပနိုင်တော့ဘူး။

“ခနကို သမီးအားကိုးပါ ... ခန အဆုံးအဖြတ်တွေကို သမီး
ဆုံးဖြတ်ပါ”

“ဟုတ်တဲ့ ဖေဖေ ... သမီး နောင်တတွေရနေပါပြီ ... လေး
နက်နက် ကတိပေးပါတယ် ... ခနဟာ သမီးရဲ့အစ်ကိုတစ်
ယောက်ပါ”

“သမီးရယ် ... ဖေဖေ ဒီလောက်အခြေအနေလေး ဖြစ်လာ
အထဲ ဝမ်းသာကျေနပ်ပါပြီ ... ဖေဖေ သေပျော်ပါပြီ”

“ဖေဖေရယ် ...”

ဝီတိတွေ ပုံးလွှမ်းနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေသည်။

“ဖေဖေ အနားယူလိုက်ဦးနော်”

“အေး ... အေး”

ဖေဖေကို ဆေးတိုက်သည်။

ဖေဖေရှေ့မှာ မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းချုပ်နေရ၏။

ဖေဖေအခန်းမှာ အပြင်ထွက်လာပြီး သူမအခန်းသို့ လာခဲ့သည်။

“အဟင့် ... အဟင့်”

ခေါင်းအုံးပေါ် မျက်နှာအပ်ကာ ငိုကြွေးမိသည်။

“ဟီ ... ဟီ”

“ဟီ ...”

သူမ ဟန်းဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။

မောင် ...

မကိုင်၍မဖြစ် မောင်က ကြမ်းသည်။

“ဟဲလို ...”

“ပိုးလား”

မောင် အရက်တွေ သောက်ထားပုံပင်။

“ပိုး ... မင်း ဘာအချိုးချိုးတာလဲ ... မင်း ငါ့ကို ရှောင်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဖေဖေ နေမကောင်းလို့ပါ ... ရှောင်နေတာမဟုတ်ဘဲ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်ကမှ တွေ့ခဲ့ကြသေးတာပဲ”

“မင်း မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား ပိုး ... မိန်းမတာ လင်ယောက်ျားရဲ့အနားမှာ အမြဲရှိနေရတယ်ကွ”

“ခုကွပါပဲ ...”

ဖေဖေကို မောင်နဲ့မပတ်သက်ပါဘူးလို့ ပြောထားမိသည်။

“ပိုး ...”

“ဟင်”

“မောင် မင်းနဲ့တွေ့ချင်တယ် ... မောင်ပြောတာ ကြားလား”

“ဖေဖေ နေမကောင်းဘူး မောင် ... ပိုး တောင်းပန်ပါတယ် ... တစ်ပတ်လောက် မတွေ့ကြသေးဘူးနော်”

“မရဘူး ... မင်းအခုပဲ လာခဲ့ပါ ... မင်းကို အရမ်းလွမ်းနေပြီ”

“ပိုး ...”

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ”

“ဘာ ကျွန်မလဲ ... မင်း မလာရင် မောင်လိုက်လာမှာနော်”

“အမလေး ... မောင် မလိုက်လာပါနဲ့နော်”

“ပိုး မင်းငါ့ကိုစွန့်ခွာဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော် ... မင်း အရှက်ကွာတွေကို ငါ့ပုံကွက်ထောက်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်မ လာခဲ့ပါမယ့် မောင်”

သူမ ...

တောင်းပန်နေမိသည်။

ရှင် တော်တော်ကောက်ကျစ်တာပဲ ...

သင်မြကိန်း

ပိုးကို အကျပ်ကိုင်ပြီး ငွေတွေညှစ်တော့မည်ဖြစ်သည်။
ရင်ထဲမှာ ထူပူနေမိ၏။
နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို တင်းကျပ်စွာ ဖိကိုက်ထား

သည်။

ပိုး သွားရမှာပဲ ... ။
မသွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး ... ။
မောင် လိုက်လာလျှင် ဖေဖေ စိတ်ထိခိုက်ရမည်။

“ပိုး ... ”

“ဟင်”

ခန ...

အကြင်နာမျက်ဝန်းတွေနှင့် အမှတ်မထင် ရင်ဆိုင်မိသူ

သည်။

“ပိုး ဘာအခက်အခဲတွေဖြစ်နေလဲ ... တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကို
ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးနော်”

ပိုး ပျာယာခတ်နေတာ ကိုယ်အကဲခတ်မိနေသည်။

ပြဿနာတစ်ခုခုနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီဟု ထင်မိ၏။

“ပိုး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ခန ... ဖေဖေကိုသာ ဂရုစိုက်ပါခေါ

ပိုး စိတ်အပူဆုံးက ဖေဖေပဲဖြစ်သည်။

ခနရယ် ...

ရင်ဆိုင်ကျေတစ်ခင်းစာ

ကျွန်မရဲ့ ခိုက်မဲ့မှုအတွက် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ခံပါ

မယ်။

စတီဗင်က ခနအပေါ် အနိုင်ကျင့်အကျပ်ကိုင်မှာ မလိုလား

ဘူး ... ။

ပိုး ရင်ဆိုင်မယ် ...

ဖြေရှင်းမယ် ...

သူမ ထွက်လာခဲ့မိသည်။

ကားပင် မယူ ...

ဆိုင်ကယ်လေးနှင့်ပင် မောင့်ဆီအပြေးအလွှားရောက်လာရ

သည်။

အခန်း (၁၅)

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကားမယူလာရတာလဲ ပိုး”

“ကျွန်မ အလွယ်တကူ ဆိုင်ကယ်ပဲယူပြီး ထွက်လာခဲ့တာပါ မောင်”

“ကားကို မောင်စီးမှာ ကြောက်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်မစိတ်တွေ ဖေဖေကြောင့် ရှုပ်ထွေးနေလို့ပါ”

“မင်း အဖေက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစာအိမ်ရောဂါပဲ မောင်”

“ရှေ့ခါနီးပြီလား”

“ဟင်”

ရှင် သိပ်ရက်စက်တဲ့လူပဲ ...

ဖေဖေကို သေစေချင်နေတာ သိသာသည်။

ပိုး အံသွားလေးတွေကို တင်းကျပ်စွာ ဖိကပ်ထားမိသည်။

“ပိုး ...”

“ဟင်”

“မောင်တို့ အတူနေရအောင်ကွာနေဘိ”

“ဟို ... ဟို”

“မောင် ခွဲမနေချင်တော့ဘူး ပိုးရယ်”

ပိုးရဲ့ စည်းစိမ်းဥစ္စာတွေကို အပြည့်အဝ သုံးစွဲနိုင်ဖို့ ပိုးနှင့် အတူတူ နေမှဖြစ်တော့မည်။

ပိုးတို့မှာ သိန်းပေါင်းများစွာ တန်တဲ့ကားတွေ ရှိနေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ပိုး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မောင် ... ဖေဖေက ကျန်းမာရေးမကောင်း

ဘူး ... ပိုးကို အိမ်ထောင်မပြုစေချင်သေးဘူးတဲ့”

“ဘာကွ ...”

ပိုး ပန်းနှစ်ဖက်ကို ကြမ်းတမ်းစွာဆုပ်ကိုင်သည်။

“မင်း ဘာအချိုးချိုးတာလဲ ပိုး”

“မောင်ပိုးကို ပြန်မလွှတ်ရင် ပိုးနေမယ် ... ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ

က အမွေဖြစ်မှာပဲမောင်”

“ဘာကွ ...”

“မောင်နဲ့ကျွန်မကို လုံးဝသဘောမတူဘူး”

သင်မြတို့

အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် အမှန်အတိုင်းပြောပစ်လိုက်သည်။
မောင်လောဘတွေတက်နေတာ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်။

ပိုးကို ချစ်တာမှ မဟုတ်တာ ...

ငွေ ... ပိုးရဲ့ စည်းစိမ်တွေကို လိုချင်တာ ...

ပိုး ...

ဖေဖေဆီက အမွေမလိုချင်တော့ဘူး ...

ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေမိသည်။

“မောင် မှားသွားတယ် ပိုး ... မာမိကလည်း ပိုးကို မာမာ
ထန်ထန် ဆက်ဆံတာ သဘောမကျဘူး”

မောင့် မာမိကတော့ ပိုးအပေါ် ချိုသာစွာဆက်ဆံသည်။

ပိုး အထင်မကြီးတော့ ...

“မောင့်မှာ စီးစရာ ဘာမှမရှိဘူးပိုး ... ဆိုင်ကယ်ထားခဲ့
နော်”

ပိုး ...

မပေးချင် ...

ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ...

“မင်း နေကို ကြောက်နေတာလား ပိုး”

မောင်က အခုတလော နေကို ထည့်သွင်းပြီး ပြောပြောနေ
တတ်သည်။

ရင်ခုန်သံကျောတစ်ခင်းစာ

“မောင် လိုက်ရမလား”

“ဟင် ...”

ကျွန်မ အထိတ်လန့်ဆုံး စကားလုံးတွေကို မောင်က သိနေ
သည်။

“ပိုး”

“ဟင်”

“မောင့်ကို စကားပြောပါဦးကွာ”

မောင့်ကိုပိုး အရှုံးပေးလိုက်တာ အကောင်းဆုံးဗင်။

ဖေဖေ ရှိနေသည်။

“ရှေ့လေ မောင် ...”

“ဒီလို လိမ္မာမှပေါ့ ... ပိုးပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ ... မောင်
တစ်ယောက်တည်း ပြုစုပေးမယ့် နီးမယားကလည်း မရှိ၊ စိတ်

လေပြီး ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတယ်ကွာ”

ပိုးကတော့ မောင့်စကားတွေကို နားမဝင်တော့ ...

တကယ်ဆို ...

ဖေဖေ နေမကောင်းဘူး ...

ရှင် ကိုယ်ချင်းစာသင့်သည်။

“ပိုး ပြန်တော့မလား ... မောင်ကြံရှေ့ လိုက်ပိုးပေးမယ်နော်”

“ရပါတယ် မောင် ... ပိုး အငှားကားနဲ့ပြန်မယ်”

သင်ပြတန်း

“ဘာလဲ အိမ်အထိတောင် လိုက်ပို့ခွင့် မရှိဘူးလား”

ပိုး ဘာမှ မပြောလိုတော့ ...

တောင်းပန်ပြီး ပြန်ခဲ့ရ၏။

ဇနနယ် ...

ရှင့်ကို တစ်နေ့တစ်ခြား လေးစားပြီး အားကိုးလာမိသည်။

ပိုး ဘာထက်လုပ်ရတော့မလဲ ...

“ဇန ...”

“ဘာလဲ ပိုး”

“ပိုးကို မေးသေးလားဟင်”

“ဖေဖေ အိပ်နေတယ်”

“ဟင်း ...”

“ပိုး”

“ဘာလဲဟင်”

အဖြစ်မှန်တွေကို ဇန သိအောင် ပြောပြလိုက်ရင်ကောင်း

မလားဟု တွေးမိသွားသည်။

မပြောချင် ...

ရှက်နေမိသည်။

“ပိုး ဖြစ်နေတာတွေပြောမှ ကူညီနိုင်မယ် ထင်တယ်”

ပိုး အကြည့်တွေက အင်အားပျော့တော့စွာ ဇနဆီရောက်

သွားသည်။

ခင်ခင်နီယံကျောတစ်ခင်းစာ

ရှင်ဟာ ရိုးသားတယ် ...

တည်ကြည်တယ် ...

“ဇန ...”

“ပြောလေ”

“ပိုးနဲ့ ကိုစတီဗင်တို့ လက်ထပ်ထားတယ်”

ဇနထင်ထားတဲ့အတိုင်းပင် စတီဗင်ဘက်မှ အပိုင်ချည်ထား

ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

ပိုးကို အပြစ်မတင်ချင်။

“ပိုးရဲ့ နောင်တတွေက အရမ်းနောက်ကျသွားပြီ ဇန”

ကိုစတီဗင်ရဲ့ အပြုအမူတွေကို ပြောပြမိသည်။

“နောက်ဆို တစ်ခုပြီးတစ်ခု တောင်းတော့မယ် ... ကျွန်မ

ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ပိုးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး”

ပိုးမှားခဲ့တာ ...

သဘောထားသေးသိမိတာ ...

အသိဉာဏ်နည်းသော သမီးဘဝရှေ့ရေးအတွက် ဖေဖေ

စီစဉ်ခဲ့တာပါ။

ဇန အနားမှ သူမ လှည့်ထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။

အခန်း (၁၆)

“မင်း တော်တော်ညံ့တာပဲသား ... ကောင်မလေးကို မင်း အမိအရ ကိုင်တွယ်ထားသင့်တယ်”

စတီဗင်က ငွေပဲ

မိန်းမတစ်ယောက်ကို အလုပ်ရှုပ်ခံပြီး အတူမနေချင်ပေ။

အေမီ ရောက်လာသည်။

“ကိုကို ထောလှချည်လား ... ဆိုင်ကယ်လေးရတာနဲ့ ကျေနပ်မနေနဲ့ဦးနော် ... ပိုး ဘယ်လောက်ချမ်းသာလဲဆိုတာ အေမီ အသိဆုံးပဲ”

အေမီကလည်း ပိုးအပေါ် ရသလောက်ယူလာခဲ့သူပဲ။

“အေမီ ...”

“ပြော”

“ပိုးနဲ့ ဓန အခြေအနေ ညီမလေး အကဲခတ်ကြည့်စမ်း ... ပိုးတို့အိမ်ကိုလည်း မကြာခဏသွားစမ်းပါ ...”

“ဓနကို အေမီ အပိုင်ကိုင်လိုက်ရင်ရော ...”

“ကောင်တယ် အေမီ ... သားရော အေမီပါ သူဌေးဖြစ်ပြီ ဆို ... ဟင်း ... ဟင်း”

သူမ သဘောကျစွာ ရယ်မောနေသည်။

ပိုးကိုပင် စိတ်မဝင်စားကြောင်း အေမီသိထားသည်။

“အတိုးကြီး မြန်မြန်သေသွားမှ အမွေက များများကျန်မှာ ဘာကြော့ ဟိုကောင်လေး အကုန်သိမ်းသွားမယ်”

ဒေါ်ရီစီ လောဘရရွက်ကြီးစွာဖြင့် ပြောမိသည်။

“သား သိပ်ပြီး အချိန်မဆွဲသင့်ဘူးနော်”

“သားနဲ့ လက်ထပ်ရင် ပိုးဖေဖေက အမွေဖြတ်မှာတဲ့”

“ဘာပြောတယ်”

မိမိသားအား မတူမတန်ပြော၍ ဒေါ်ရီစီ ဒေါသဖြစ်ရသည်။

ကြီးကျယ်လိုက်တာ ...

“ပိုး ဒီအတိုင်းပဲပြောလား သား”

“ဟုတ်တယ် မာမီ”

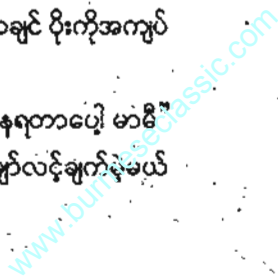
“ပိုး ကိုယ်တိုင် သားကို စိတ်ကုန်နေပြီလား”

“ထင်တာပဲ”

“ဒါဆို ခိုးရိုဗ်ရတယ်သား ... သူ့ အဖေမသေချင် ပိုးကိုအကျပ် ငိုရမယ် ... မင်း မမေ့နဲ့”

“ဒါကြောင့်လည်း သားရသလောက် ယူနေရတာပေါ့ မာမီ”

“ပိုးအဖေ ဆိုးသွားရင် သားအတွက် မျှော်လင့်ချက်မရှိမယ်”

နော်”

“သားလည်း အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေတာ မာမိ”

“အေမီ ...”

“ရှင် အန်တီ”

“ပိုးဆီကို ညည်းသွားစမ်း ... အန်တီရိုစီက ချွေးမနဲ့အတူ
နေချင်တဲ့အကြောင်း ပြောပြ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပိုးဆီ အေမီရောက်သွားတော့ စိတ်ဓာတ် အတော်လေးက
နေသော ပိုးအား တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်းအဖေ ဘာဖြစ်တာလဲ ပိုး”

“အစာအိမ်ပါ ...”

အေမီကိုလည်း ပိုး အယုံအကြည် မရှိတော့ပေ။

ပိုးဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကြံစည်သူတွေထဲမှာ အေမီပါနေ
သည်။

ဒါပေမဲ့ ...

ပိုး အချိုသတ်ရမည်။

နောက်ဆုတ်၍ မဖြစ်တော့ ...

“ပိုး ...”

“ဟင်”

“အန်တီ ရိုစီက ချွေးမနဲ့ အတူနေချင်တယ်လို့ အေမီကိုပြော
ခိုင်းတယ်”

“ဘာ ...”

ပိုး မျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့သကဲ့သို့ ဖြူရော်သွားသည်။
အေမီ ကျေနပ်သွား၏။

“ရှင် အဖေကြောင့် ကိုကိုနဲ့အတူမနေနိုင်သေးရင်လည်း လုပ်
မိတ်ခဲလောက် ဓနနဲ့တိုင်ပင်ပြီး လွှဲပေးလိုက်ပါလား”

အေမီရဲ့ စကားတွေကို ပိုးဘယ်နည်းနှင့်မှ လက်မခံနိုင်ပေ။

“လုပ်ငန်းတွေကို ကိုယ်မပိုင်ဘူး အေမီ ... ဓနပဲ ပိုင်တာ”

“ကိုကိုက လျှောက်ရမ်းရင် မင်းတို့မိသားစုပဲ ဝုထံသိက္ခာ
ဆင်းရမှာနော် ပိုး”

ပိုး ...

ဒေါသတွေကို မျိုသိပ်ထားလိုက်၏။

“ပိုး ... ရှင်ကိုယ်တိုင် ကိုကိုစတီဗင်ကို ရွေးချယ်ခဲ့တာပဲ
ဟုတ်လား ...”

ပိုး သေချင်လောက်အောင် စိတ်ဒုက္ခာကတွေ ခံစားခဲ့ရ
သည်။

မလှုပ်သာ ... မလွန်သာတော့ ...
ကြီးမားတဲ့ အခက်အခဲ ဒုက္ခတွေနှင့် ပိုးရင်ဆိုင်ရတော့မည်
ဖြစ်သည်။

ပိုးမျက်နှာလေး ညှိုးနေသည်။

ကိုယ် ရှာဖွေစုဆောင်းနေတာလည်း မင်းအတွက်ပါ။

“ပိုး ...”

“ပြောလေ ...”

“ကိုစတင်မင်က ဘာပြောလဲ ... ပြဿနာတွေကို မင်းတစ်
ဇယားကတည်း မခံစေချင်ဘူး”

“သူက ပိုးဆီက တစ်ခုပြီးတစ်ခုတောင်းဆိုနေတယ် ...
ဘာဖ်မှာရှိတဲ့ ငွေလည်းကုန်ပြီ ... ဆိုင်ကယ်လည်း ပေးလိုက်ရ
တယ်”

“ဟင် ...”

“ဆိုင်ကယ်လေးကိုတော့ ပြန်ယူထားပါလား ပိုး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ်နဲ့ပိုး တွေဆုံတဲ့ အမှတ်တရလေးလေ ...”

“ဟုတ်သားပဲ ...”

ပိုး စိတ်ထဲမှာတောင် သူသုံးပြုနံ့ပစ်လိုက်မှာ စိုးရိမ်မိသလို
လို ပူပင်သွားမိသေးသည်။

“ဧန ...”

“ဟင်”

“လုပ်ငန်းတွေကို ရှင်ပဲဦးစီးပါ ... ပိုးအတွက် အလွယ်တာကူ

အခန်း (၁၇)

“ပိုး”

“ဟင်”

“ကိုစတီဗင်ကို ချစ်လား”

“ဘာ ...”

“မင်းချစ်သူအတွက် မင်းစိတ်သောကတွေရောက်နေလား
လို့ မေးတာ”

ပိုးအတွက် ရှင်ဘာဖြစ်လို့ စိုးရိမ်ပူပန်နေရတာလဲ ...

“ဧန ... ကျွန်မ ကိစ္စမှာ ဝင်မပါပါနဲ့နော်”

“မင်း အခက်အခဲတွေ စိတ်ဒုက္ခတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာ ကိုယ်

မကြည့်ရက်နိုင်ဘူး ပိုး”

မင်းမျက်ဝန်းတွေက ကိုယ့်အပေါ် အားကိုးတွယ်တာနေတဲ့
မျက်ဝန်းတွေပဲ ဖြစ်နေသည်။

မပေးလိုက်ပါနဲ့နော်”

“ပိုးဘက်ကရော ...”

“ဟင် ...”

“ကိုစတီဗင်ကို သံယောဇဉ်ပြတ်နိုင်လား ပိုး ...”

“အစကတည်းက မချစ်ဘူး ... ရှင့်အပေါ် အမြဲတိုက်

တွဲလိုက်တာ ...”

“ကိုယ်သိတယ် ... ဒါကြောင့် မင်း မမှားသင့်တာ မှားတာမ

တာပဲ”

“ကျွန်မအပြစ်ပါ ... ကျွန်မ စဉ်းစားဆင်ခြင်တုံတရားကင်း

တာပဲ”

ဖေဖေက အမြော်အမြင်ကြီးစွာ စီစဉ်ခဲ့သည်။

ပိုး ကန့်ကွက်ခဲ့မိ၏။

မထေမဲ့မြင်ပြုမိသည်။

“ဖေဖေဆီ သွားလိုက်ဦးနော် ပိုး ... ကိုယ် အလုပ်သွား

တော့မယ်”

“အင်း ...”

မန ထွက်သွားသည်။

ပိုး နောင်တတွေနှင့် အတူ မနကျောပြင်အား ကြည့်မိသည်။

ဖေဖေအခန်းထဲသို့ လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဝင်လာ

နိသည်။

“ဖေဖေ နေကောင်းလား”

“ခုတလော ဖေဖေ နေကောင်းသလိုပဲ သမီး”

ပိုးအတွက် ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာနေတာပဲ မဟုတ်လား ...

ဖေဖေ လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင် ဖျစ်ညှစ်ထားမိသည်။

“သားရော ...”

“အလုပ်သွားတယ် ဖေဖေ”

သမီးလေးကလည်း အိမ်မှာပဲနေပြီး ဖခင်အား ပြုစုနေ

သည်။

စိတ်ချမ်းသာရ၏။

ကျန်းမာရေးပင်ကောင်းလာသည်။

ဖေဖေကြည့်ရတာ နည်းနည်းတော့ နေကောင်းနေသလို

ပင်။

“တီ ... တီ”

“တီ ... တီ”

ပိုး အထိတ်တလန့်နှင့် ဟန်းဖုန်းကိုကြည့်မိသည်။

မောင်လား ...

ဟုတ်တယ် ...

မောင်ဆက်နေကျ ဖုန်းနံပါတ်ပေါ်နေ၏။

ဖေဖေရှေ့ကနေ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။
 အဝေးရောက်မှ ဖုန်းကို ဖွင့်ပြီးနားထောင်လိုက်သည်။
 “ဟဲလို ...”
 “ဝိုးလား ...”
 မာမိုအသံ ...
 မောင့်မာမိ အသံဖြစ်နေ၍ ပို၍ ထိတ်သွားရသည်။
 “သမီးလေး ... မာမိ သမီးနဲ့တွေ့ချင်တယ် ... မာမိထာ
 ရမလား ...”
 “ဝိုး ... ဖေဖေ နေမကောင်းဘူး မာမိ ... ဝိုး အပြင်ထွက်
 ခက်နေတယ်”
 မတွေ့ချင် ...
 တစ်ခုခုကို အကျပ်ကိုင်တောင်းဆိုတော့မယ်ဆိုတာ သိသ
 နေသည်။
 ရင်ထဲမှာ ထိတ်နေ၏။
 “အကြောင်းပြချက် မပေးပါနဲ့ဝိုး ... မင်းလာပါ”
 မောင့်ထက်ပင် မာမိက ကောက်ကျစ်နေသည်။
 ဝိုး ကြောက်လာမိ၏။
 “ကျွန်မလာခဲ့ပါ့မယ် မာမိ”
 မလှားတော့ ...

ဝင်္ဂီကြွေးပဲ ...
 ဖုန်းပိတ်ပြီး ဖေဖေဆီပြန်လာခဲ့သည်။
 “ဘယ်ကလဲ သမီး”
 “သူငယ်ချင်းစီကပါ ... ဝိုး အပြင်ခဏ သွားလိုက်ဦးမယ်
 နော်”
 “အေး ... အေး”
 ဖေဖေကို ထားခဲ့ပြီးထွက်လာခဲ့မိသည်။
 သူမ ...
 အငှားကားနှင့်လာခဲ့သည်။
 မာမိုမျက်နှာက မကောင်း ...
 “သမီးလေးလာ ... အငှားကားနဲ့တောင် လာရသလား
 ကားရော ...”
 “နေ ယူသွားလို့ပါ”
 “သမီးတို့အိမ်မှာ ကားတွေအများကြီးရှိတာပဲ”
 “ဖေဖေအတွက် ထားရလို့ပါ မာမိ ... ဝိုးကို ဘာပြောစရာရှိ
 လို့လဲ”
 “သမီးတို့ အိမ်ထောင်ရေးအတွက်ပဲ သမီး ...”
 “ရှင် ...”
 “သားစိတ်လေနေပြီ ... အရမ်းလည်း ပျက်စီးနေတယ်။”

သမီးစွန့်ပယ်မထားသင့်ဘူးလို့ မာမိပြောမလို့”
 ဒေါ်ရီစီ တမင်ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်ခြင်းသာဖြစ်သည်။
 “ဖေဖေ နေမကောင်းတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မဘဝကို နာလည်
 ပေးပါ မာမိ”
 “မာမိ လက်မခံဘူး သမီး ... သားအတွက် ထည့်ပြီးစဉ်းစား
 သင့်တယ်”
 ကိုစတီဗင်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို အတည်အတံ့ ချစ်
 တတ်လို့လား ...
 မိန်းမတွေကို ဖျက်ဆီးနေတာပါ ...
 ပိုး မကြမ်းရဲ ...
 ဖေဖေ ရှိနေသည်။
 “ပိုး ...”
 “ရှင် ...”
 “ဘယ်လိုလဲ”
 “ကျွန်မ နေနေတိုင်ပင်ပြီး စဉ်းစားပါ့မယ်”
 “မာမိသားက တောကြုံအုံကြားက စက်ပြင်သမားတစ်
 ယောက် မဟုတ်ဘူးနော် ပိုး ...”
 နေကိုပါ ပြောဆို ပုတ်ခတ်လာသည်။
 ရှင်တို့မက်တာ အမွေတွေပဲ ...

ပိုး ...
 နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို တင်းကျပ်စွာ ဖိကိုက်ထားမိ
 သည်။
 ရှင်တို့လောဘကြီးလွန်းတယ် ...
 မောင် ရောက်မလာခင် ပိုးပြန်ဖို့ စဉ်းစားနေမိသည်။
 “ပိုးပြန်မယ် မာမိ ... မောင်နဲ့နေဖို့ ပိုးကို အချိန်အတိုင်း
 အတာ တစ်ခုတော့ ပေးပါ ...”
 “ပိုး ... ညည်း အမြန်ဆုံး စဉ်းစားပါ ... နောက်မှ မာမိအဆိုး
 မဆိုနဲ့နော်”
 ပိုး လေလံစွာ ပြန်လာခဲ့ရတော့သည်။

မောင့်မျက်ဝန်းတွေက အလိုရမ္မက်ကြီးစွာ ပူလောင်သော မျက်ဝန်းတွေဖြစ်၍ ခန မျက်ဝန်းတွေလို အေးချမ်းမနေပေ။

“ခန ...”

“ဟင်”

“ကျွန်မဆီက ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ယူကြမှာသေ ချာတယ်”

ပိုးဆန္ဒကတော့ ကွာရှင်းပစ်ချင်မိသည်။

“လျော်ကြေးပေးကွာမယ်ဆိုရင်တောင် မတရားတောင်းဆို ကြမှာပဲ ခန”

ပိုးအတွက် ဆုပ်လည်းစူး စားလည်းရွေးရမည့် အခြေအနေ ဝင်။

“ဖေဖေရှိနေလို့ သူတို့ဆန္ဒကို ပိုးလိုက်လျှော့နေတာမပါ”
ဖေဖေကို စိတ်သောကတွေ မရောက်စေချင်၍လည်း ဖြစ် သည်။

“ခန ...”

“ဖြော”

“ပိုးမှာထားမယ် ... ဖေဖေ မရှိတော့ရင် ပိုး ဘာအမွေမှ မယူဘဲ သူတို့နဲ့ လိုက်နေမယ် ... ဆင်းရဲဒုက္ခခံမယ်”

“ပိုး ကိုစတီဗင် ကျေနပ်အောင် လုပ်ငန်းတစ်ခုခု လွှဲပေး ဆိုက်ပါလား ပိုး ...”

“ဖေဖေပိုင်တဲ့ စည်းစိမ်တွေ ကုန်တာတောင် သူတို့က

အခန်း (၁၈)

“ကျွန်မနဲ့မောင်နဲ့ အတူနေဖို့ မောင့်မာမိကိုယ်တိုင်က အကျပ်ကိုင်နေပြီ ခန ...”

ပိုးမှာ ရင်ဖွင့်စရာက ခနပဲရှိနေသည် မဟုတ်လား။

ခန မျက်ဝန်းတွေက အကြင်နာတွေနှင့်စိုးရိမ်ပန်မှုတွေ ရော ယှက်နေသည်။

“ပိုး ဆန္ဒက”

“မပတ်သက်ချင်တော့ဘူး”

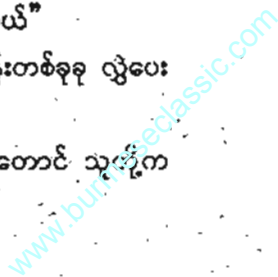
“ဟင် ...”

“သူတို့က လူလိမ်လူညာတွေပဲဟာ”

“ပိုးရယ် ...”

ခန နှုတ်ခမ်းတွေဆီမှ ညည်းညူသံထွက်လာသည်။

အကြည့်ချင်းဆိုမိသွား၏။

ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ...

အခြေအနေက နောက်ဆုတ်၍ မရတော့ ...

ပိုးအတွက် စိတ်ထိခိုက်ရသည်။

အကာအကွယ်ပင် မပေးနိုင် ...

“ကိုယ် ပိုးကို ဘာမှ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မပေးနိုင်ဘူး”

“ပိုး အပြစ်တွေပါ ခန ... ရှင့်မှာ ဘာမှ အမှားအယွင်းမရှိ

ပါဘူးလေ ...”

ပိုးဆီက ကိုယ့်အပေး နားလည်မှုတွေရှိလာတာ ကိုယ်ဝမ်း

သာရသည်။

“သူတို့က ဖေဖေရှိနေတဲ့ အချိန်မှာ အကျပ်ကိုင်ကြမှာ”

“ပိုး ဒုက္ခရောက်မှာ ကိုယ် ဒီအတိုင်းပဲကြည့်နေရမလား ပိုး

ရယ်”

“ကိုစတီဗင်ရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ ပိုးတစ်ယောက်တည်းဝင်

ပါရစေနေနီ ခန ...”

“မဟုတ်သေးဘူး ပိုး ...”

“ခနပဲ ပိုးအမွေတွေကို ထိန်းသိမ်းထားပေးစေချင်တဲ့

သဘောပါ”

ပိုးပြောသော စကားတွေကို ကိုယ်နားလည်သဘောပေါက်

မိသည်။

ကိုစတီဗင်ကို မယုံကြည်တော့တဲ့ သဘောဖြစ်နေ၏။

ကိုယ့်နှလုံးသားတွေထဲမှာ နာကျင်နေတဲ့ ဝေဒနာတွေကို

စားလာရသည်။

ပိုး မျက်ဝန်းလေးတွေက ဆိုနစ်ကြေကွဲနေသည်။

တစ်ခါတစ်လေ ...

ကိုယ့်ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲ အားကိုးတကြီးကြည့်တတ်သည်။

“ပိုး အပြစ်နဲ့ ပိုးပါပဲလေ ...”

ဒါပဲ ပြောစရာကျန်တော့သည်ဟု ထင်မိသည်။

လူယုတ်မာတွေ ...

အကွက်ဆင်ပြီး ပိုးဘဝတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ကြသည်။

ပိုး သေချင်တယ် ...

“ကိုယ်ကတော့ ကိုစတီဗင်နဲ့ညှိပြီး ပိုးလွတ်မြောက်ရေး

အတွက် ကြိုးစားကြည့်ချင်တယ်”

ပိုး ခေါင်းကိုသာ ခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“မညှိနဲ့တော့ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပိုးက မပြတ်နိုင်သေးတာလား”

“ဘာ ...”

ပိုး ဒေါသဖြစ်သွားမိသည်။

“ပိုး အစကတည်းကလည်း မချစ်ဘူး ... ရှင့်ကို ရွဲတာ”

ပိုး ပြောပစ်လိုက်သည်။

ဟုတ်တယ်လေ ...

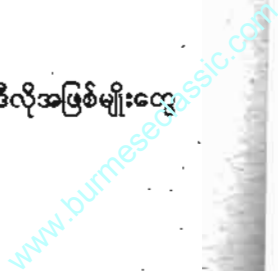
ခနကို ရွဲပစ်တာပဲ ...

ပိုး ...

ငိုချင်နေသည်။
 မောင်နဲ့အတူ ပိုးဘယ်လိုမှ နေနိုင်မှာမဟုတ်။
 စရိုက်မှ မတူတာဘဲ ...
 အရက်တွေ ...
 မူးယစ်ဆေးတွေ ...
 လောင်းကစားတွေ ...
 မိန်းမ ...
 မောင်နဲ့အရင်းနှီးဆုံး အရာတွေဖြစ်နေသည်။
 “ပိုး ...”
 “ပြော”
 “တကယ်ဆို ... ဖေဖေက ကိုစတီဗင်ကို လက်ခံမယ်ဆိုရင်
 ရော”
 “မဖြစ်နိုင်တာပဲ ဖေဖေကြိုက်ပြီး စိတ်သောကရောက်နေမှာ
 သူ့ကြောင့် ဖေဖေအစောကြီး ဆုံးပါးမှာပဲ”
 နောင်တတွေနှင့်အတူ ဖေဖေအတွက်ပဲ ပိုးစဉ်းစားနေမိ
 သည်။
 ဖေဖေ မသေခင် စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေစေချင်၏။
 “ဖေဖေကို ရှင်ဘာမှ မပြောပါနဲ့ ခန”
 “ပိုး ... အခက်အခဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ ကိုယ်မလိုလားဘူး”
 “ကျွန်မ ရင်ဆိုင်မယ် ...”

ခနကတော့ ပိုးအတွက်ပဲ စဉ်းစားနေတတ်သည်။
 “ဖေဖေကို ဂရုစိုက်ပါ ခနရယ် ... အရေးကြီးတာက ဖေဖေ
 “ပိုးရယ် ...”
 မင်း လိမ္မာနေမှ အခုလိုဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်းဘူးကွာ။
 ကိုစတီဗင်နှင့် ညှိဖို့စိတ်ကူးရသည်။
 ခက်တာက ...
 ဖေဖေပစ္စည်းတွေကို ဖေဖေမသိဘဲ မပေးချင်ပေ။
 ကိုယ့်မှာ ဘာမှ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေမရှိဟု ထင်သည်။
 “ခန ...”
 “ဟင် ...”
 “ကျွန်မအတွက် ရှင် မစဉ်းစားနဲ့နော်”
 “ကိုယ် အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် မင်းအတွက်ပဲ စဉ်းစားနေ
 အာ ပိုး ...”
 “ကျွန်မ ဘာမှလုပ်လို့ မရတော့ဘူး ... ရင်ဆိုင်ဖို့ပဲရှိတော့
 ဝယ်လေ ...”
 “လောလောဆယ် ဖေဖေ မသိအောင် ကိုယ်တို့ဘယ်လို
 ဖြုတ်ရှင်းမလဲ ပိုး ...”
 “ပိုးလည်း အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေတာ ...”
 “ခုကွပ်ပါကွာ ... ပိုး ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ
 ရင်ဆိုင်နေတာလဲ ...”

သင်္ကြန်

နောက်ဆုံးတော့ ...
သူတို့နှင့် ပိုး သွားနေလိုက်ရုံပဲ ရှိတော့သည်။

လောင်းကစားဝိုင်းတွင် အကြွေးတင်နေသော စတီဗင်
တစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်တွေ့ကျနေသည်။

“ကိုကို ...”

“ဟင် ...”

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ...”

“စိတ်ညစ်လို့ ...”

“ဆိုင်ကယ်ရော”

“ဖဲခွဲးသွားပြီ အေမီ ...”

“ထပါဦး ... အေမီ ပြောစရာရှိလို့ ...”

စတီဗင် ထလာသည်။

“ပိုးက ကိုကိုကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးနော်”

“ငါကလည်း ပိုးကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး ... သူ့ဆီက ငွေ

လိုချင်တာ ...”

“အေမီကိုတောင် မချေမင်ဆက်ဆံတယ် ... သူ့အဖေ

သွားရင် ကိုကိုမလွယ်ဘူး ...”

စတီဗင်ကလည်း အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေမိတာဖြစ်သည်။

ပိုး ...

ရင်ခုန်သံလျှောက်စဉ်

မင်းက ငါ့ကိုလျှော့တွက်ထားတာပဲ မဟုတ်လား။

“မနက်ပြန်ကို သွားခေါ်မယ် ... ကိုယ့်မိန်းမအပြစ် မင်း

သိအနားမှာပဲ နေရမယ်ပိုး ...”

စတီဗင်တစ်ယောက်တည်း ဒေါသတကြီးကြမ်းဝါးနေသည်။

ဟိုကောင်က မဆီမဆိုင် ကောင်းစားနေတော့၏။

“ကိုကို မအနံ့နော် ... ခနန့်ပိုးတောင် လွတ်ကင်းရဲ့လား

...”

“တောက် ...”

“ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ စက်ပြင်သမားတစ်ယောက်ကို မင်း

ထင်ကြီးသွားပြီလား ပိုး ...”

စတီဗင်က မင်းယောက်ျားကွ ...

သိမယ် ...

စတီဗင်ဆိုတဲ့ကောင်အကြောင်း မင်းကောင်းကောင်းသိစေ

မယ်။

ပိုးကို ကောင်းကောင်း ပညာပေးဖို့အတွက် ကြံစည်နေမိ

သည်။

အခန်း (၁၉)

ဖေဖေ အသည်းအသန်ဖြစ်နေသည်။

ပိုး စိတ်ပူနေမိ၏။

ဖေဖေရှေ့တွင် မျက်ရည်မကျအောင် သတိထားနေရသည်။

နေလည်း မအိပ်ရ ...

“ဖေဖေကို ဆေးရုံပို့ရင် မကောင်းမလား ဓန”

“ဖေဖေ ဒီမှာပဲနေမယ် ... ဒီမှာလည်း ဆေးတွေရှိနေတာ

သေခြင်းတရားကို ဖေဖေ လုံးဝမကြောက်ပါဘူး ... သမီးတို့လည်း

သောကရောက်မနေနဲ့ အိပ်ကြဦး ... ”

သားနှင့်သမီး စိတ်သောကတွေကို သိနေသည်။

မိမိ အစာမဝင်တော့

ဆေးရုံရောက်လည်း သေမှာပဲ ...

ဒီမှာပဲ ...

သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်မယ် ...

“သား ... ”

“ပြောပါ ဖေဖေ”

“သမီးကို ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် သားစောင့်
ရှောက်ပါ ... ”

ဆိုးဝါးတဲ့ သမီးလေ ...

အခုတော့ လိမ်မာနေသည်။

သားနှင့်သင့်မြတ်နေ၍ ဦးဆက်ပိုင် စိတ်အေးနေရ၏။

“ပိုးအတွက် စိတ်ချပါ ဖေဖေ ... သားတစ်ယောက်လုံးရှိပါ

သေးတယ် ... ဘာမှ ပူစရာမလိုပါဘူး ဖေဖေ ... ”

“သားကိုတော့ ဖေဖေယုံတယ် ... ဖေဖေ တစ်ခုခုဖြစ်သွား

ရင်လည်း အားမငယ်ကြန့်နော် ... ဘဝကို ဆက်ပြီးကြိုးစားကြပါ”

“ဖေဖေကျမ်းမာရေးကိုပဲ ဂရုစိုက်ပါ ... သမီးတို့အတွက်

စိတ်ချပါ ... ”

“သမီးရယ် ... ”

ဖေဖေနောက်ဆုံး အခြေအနေကို စိတ်အေးချမ်းစွာရှိစေ
ချင်သည်။

ဝေဒနာတွေ ပြင်းပြစွာ ခံစားနေရ၏။

“ဖေဖေနားက သွားကြတော့နော် ... ”

နေနှင့်ပိုး ပေပေအနားက ထွက်လာခဲ့ကြသည်။
ထိုအချိန်တွင် အရက်တွေမှူးနေသော စတီဗင်ရောက်လာသည်။

“ဟင် ...”

ပိုး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရတော့သည်။

“မောင် ... ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကိုယ့်မိန်းမကိုလာခေါ်တာပဲ ပိုး ...”

“ဖေဖေ နေမကောင်းဘူးမောင် ... ပိုး တောင်းပန်ပါတယ်”

ပြဿနာမရှာပါနဲ့နော် ...”

“ရှာရမှာပဲ ပိုး ... မောင်တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားတာကောင်းလား ...”

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်မောင် ... ရှင်နဲ့ ကျွန်မ လက်ထပ်ထားတာ ဖေဖေသိလို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး”

“ဘာကွ ...”

စတီဗင် သိနေသည်။

ကြမ်းမှ ဖြစ်တော့မယ် ...

ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက် ...

“ပိုး ...”

“ဟင် ...”

“မင်းလိုက်ခဲ့ပါ ...”

“မလိုက်ဘူး”

“မောင်ကတော့ ဥပဒေအရ တရားရုံးကနေ ခေါ်မှာနော်”
ခနဲ ထွက်လာသည်။

“ကိုစတီဗင် ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် ... ခင်ဗျား ဖြစ်ချင်လဲ ပြောပါ ...”

“ကျုပ်မိန်းမ ကျုပ်လာခေါ်တာ ဒါပဲ ...”

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြရအောင် ...”

“မင်းက ဘာအာဏာရှိလို့ ဆွေးနွေးရမှာလဲ”

စတီဗင်က မကျေမနပ်နှင့် ပိုးအနားကို တိုးကပ်လိုက်သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် ကိုစတီဗင် ...”

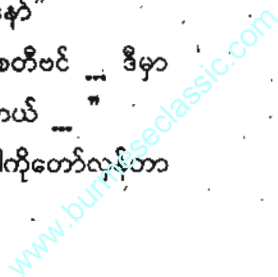
“ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဘာမှ လုပ်ပေးစရာမလိုဘူး ခနဲ ... ပိုးကိစ္စ ပိုးရှင်းမယ်”
ပိုး တားဆီးလိုက်သည်။

“မင်းမလိုက်ရင် မောင်ရုံးကနေခေါ်မှာနော်”

“ရှင် အောက်တန်းကျလှချည်လား ကိုစတီဗင် ... ဒီမှာ ဖေဖေ နေမကောင်းတာ ရှင်နားလည်ပေးသင့်တယ် ...”

“ပိုး ... မင်းက ဟိုကောင်အားကိုးနဲ့ ငါ့ကိုတော်လှန်တာ

လား ...”

စတီဗင် ဒေါသဖြစ်မိသည်။

ပိုး သူ့ဘက်မှာ မပါတော့တာ သေချာနေသည်။

ဦးဆက်ပိုင် ဆုံးသွားရင် ပိုဆိုးမည်ဖြစ်သည်။

“ပိုး မောင်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ ... ရုံးရောက် ဘာရောက်နဲ့ မကော
ပါဘူးကွာ ... မောင့်ဘက်ကလည်း မင်းစဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

“ကျွန်မ လောလောဆယ် လိုက်လို့ မဖြစ်သေးဘူး ...

ဖေဖေ နေမကောင်းဘူး ...”

“ပိုး မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ ... နေကြောင့် တင်းမာနေတာ

လား”

“ခနဲဘာမှ မဆိုင်ဘူးမောင် ...”

မောင်က ဘယ်လိုမှ ပြော၍မရတော့ဘူးဆိုတာ ပိုးသိလိုက်

သည်။

ပိုး လိုက်သွားဖို့ပဲ ရှိ၏။

“ကိုစတီဗင် ...”

“ဖြော”

“ကျွန်တော်နဲ့ ဆွေးနွေးပါလား”

“မင်းက ဒီအိမ်က အစေအပါးပဲ ... ငါက သားမက်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်လည်း လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိသေး

သလောက်တော့ ရှိပါတယ်”

နေပြောတာလည်း ဟုတ်နေသည်။

ပိုးနှင့်ပတ်သက်ပြီး နေကို အကျပ်ကိုင်မှ ဖြစ်တော့မည်။

“ပိုး ... မင်း တစ်ညစဉ်းစားထား ... မောင်နဲ့လိုက်မနေရင်

မင်းကို ရုံးကနေ ခေါ်ရမယ်”

“နေရယ် ... ပိုး ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

ပိုး မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာသည်။

“ပိုး ...”

“ဟင် ...”

“ကိုယ်ပြောတာ လက်ခံပါ ... လောလောဆယ် ကိုစတီဗင်
နဲ့ အတိုက်အခံ မလုပ်ပါနဲ့ဦး”

“သူ သက်သက်ကောက်ကျစ်နေတာပဲ နေ ... ပိုးကို ချစ်
တာ မဟုတ်ဘူး ...”

ကိုယ် ပိုးမျက်နှာလေးကို ကြင်နာစွာ ကြည့်မိသည်။

ညှိုးနွမ်းပျော့တော့စွာ ပြန်၍ကြည့်နေ၏။

“ပိုး ...”

“ဟင် ...”

“အားမငယ်နဲ့နော် ...”

“ပိုး သေချင်တယ်”

“ကိုယ့်စကားတွေကို မင်းနားထောင်ပါ ပိုး ... ကိုစတီဇင်ကို တင်းမာလို့မဖြစ်ဘူး ...”

“ကျွန်မ လိုက်ဖွားမှာပါ ... သူ့ ကျွန်မကို ဘယ်လောက် အထိ နှိပ်စက်မလဲ ... သေတဲ့အထိ နှိပ်စက်မလား ...”

ကိုစတီဇင်က စိတ်စေတနာကောင်းသူမဟုတ် ...။

“ဓန ...”

“ဟင်”

“ရှင်စိတ်နှံ့အရာရာကို မနှိုင်းယှဉ်ပါနဲ့နော်”

ရှင်ဟာ ရိုးသားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ ...။

ပိုး သိသည်။

“မင်းအတွက် ကိုယ်စိတ်ပူတယ် ပိုး”

အကြည့်ချင်း ဆုံမိသွားသည်။

ရှင်မျက်ဝန်းတွေက အမြဲတမ်း ဖြူစင်သန့်ရှင်းနေတာ ပိုး

နစ်သက်၏။

အို ...

ပိုး ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ...

ဓနကလည်း ပိုးအတွက်ပဲ စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်လား ...

ပိုး သိပါတယ် ...

“ဓန ...”

“ဟင် ...”

“ရှင် ဘာမှ မလိုက်လျောဖို့ပြောချင်တယ်”

“မင်း ဒီလိုပဲ စိတ်သောကတွေ ခံစားတော့မလား ပိုး”

“ရင်ဆိုင်မယ် ... ကျွန်မ အပြစ်တွေအားလုံး ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ခံမယ်”

“မဟုတ်တာပဲ ပိုး ...”

“ဖေဖေရှိနေလို့ ပိုး ဒီလောက်ထိ သည်းခံဆက်ဆံနေတာ”

ပိုးဘဝနဲ့ ပိုးရှိမိစေတော့ ဓနရယ် ... စိတ်ထဲမှာ ပြောနေမိသည်။

အခန်း (၂၀)

“ကိုယ့်ကို လုပ်ငန်းတစ်ခုလွှဲပေးသင့်တယ် ခန ... တကယ်ဆို ကိုယ်က သားမက်ပဲ”

ကိုစတီဗင်က အရှက်မဲ့စွာ တောင်းဆိုနေတော့သည်။

“ကိုယ် ကားတစ်စီးလိုချင်တယ် ... မောင်ရင်ဝယ်ပေးပါ”

“ကိုစတီဗင် ... ”

“ပြော ... ”

“ခင်ဗျားကို စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုပေးမယ် ... ကားတစ်စီးပေးမယ် ပိုးကို ကွာရှင်းပေးလိုက်ပါ ... ”

“ဘာကွ ... ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ကိုယ် ဘာဖြစ်လို့ ကွာရမှာလဲ ခန ... ဘာလဲ မင်းက ငါ့မိန်းမကို အချောင်ယူချင်လို့လား”

“ခင်ဗျားနဲ့ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးစရာ မရှိတော့ဘူးထင်တယ်” ကိုယ်ထသည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

ပိုးခံစားနေရတဲ့ အပူသောကတွေကို မခံစားစေချင်လို့ပါ။

“မောင်ရင် ကိုယ်နဲ့ဆွေးနွေးပါ ... ငြင်းဆန်ရင် ပိုးဘဝ တစ်ခုလုံး အမှုန့်ဖြစ်အောင် ချေမှုဖျက်ဆီးပစ်ရလိမ့်မယ်”

“ကျုပ် ဆွေးနွေးပြီးပြီပဲ”

“ငါ အိမ်ထောင်ရေးကို မင်းက ဖျက်ဆီးပစ်ချင်တာလား”

“ပိုးက ကျုပ်ညီမလေးပဲ ... အိမ်ထောင်ရေး သောက ဒုက္ခတွေ ရင်မဆိုင်စေချင်ဘူး”

“မောင်ရင် တော်တော်ခက်တာပဲ ... ကိုယ့် မိန်းမနဲ့ကွာဖို့

ကျုပ်အများ ကြိုးစားရမယ်”

ကိုစတီဗင် တမင်သက်သက် ပေကပ်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။

ကိုယ် မတတ်နိုင်ဘူး ပိုး ...

ကံကြမ္မာပဲ ...

ကိုယ် လက်လျော့ပြန်လာခဲ့ရသည်။

အခန်း (၂၁)

“ပိုးကို ကွာရှင်းဖို့ လက်မခံဘူးဆိုရင် ရှင်ဘာမှထပ်မကြိုးစား ပါနဲ့တော့ ခန ...”

“မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ကျွန်မ လိုက်သွားမယ်”

“မင်း ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ် ... ပိုး ဒါမှ မဟုတ်လည်း မင်း ရသင့် ရထိုက်တာတွေ ယူသွားပါလား ...”

“ဟင့်အင်း ...”

ပိုး ငြင်းဆန်လိုက်မိသည်။

ဖေဖေရှာထားတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေက အကျိုးမဲ့ပျက်စီးတာ

မျိုး လက်မခံနိုင်ပေ။

“ပိုး ...”

“ကျွန်မကံကြမ္မာကို ကျွန်မဖန်တီးခဲ့တာပဲ သိပ်ပြီး ပြဿနာ

ခိုပါဘူး ခန ...”

“ပိုး ...”

“ရှင်”

“ဖေဖေကို သွားတွေ့လိုက်ဦး”

ဖေဖေ ...

ပိုး ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ...

သူ့နောက် လိုက်သွားရမှာပဲ ...

“စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ ခန ... ရှင့်ဆီမှာထားတာက

ကျွန်မ အနာဂတ်အတွက် သေချာတယ်”

ကိုယ် သဘောပေါက်လာသည်။

တာပဲဖြစ်ဖြစ် ...

ပိုး နှိပ်စက်ခံရမှာပဲ ... ကိုယ် သိနေတယ် ...

သူတို့က ပိုးဆီက ငွေကြေးတွေကို နှက်မောတာဝါ။

ဖေဖေက ပိုးကို မေးလျှင်ခက်မည်။

“ဖေဖေ ...”

“သမီး ...”

“သက်သာလားဟင်”

“ဒီလိုပါပဲကွယ် ...”

အခုတလော ...

ဖေဖေကိုကြည့်ရတာ အင်အားတွေပိုချည့်နဲ့လာပုံရသည်။
မထင်တော့ပါဘူး ...

ဖေဖေ လူလောကကြီးထဲက ထွက်သွားဖို့ရက်ပိုင်းမျှသာ
လိုတော့သည်ဟု ပိုးထင်နေမိသည်။

“ပိုး”

“ရှင်”

“ခနရော”

“ဒို့ပါတယ် ဖေဖေ”

“ဖေဖေ မရှိရင် ... ခန စကားတွေကို သမီးနားထောင်နော်”
ဦးဆက်ပိုင် စကားပြောရင်း မောပန်းနွမ်းနယ်လာသည်။
တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနာကျင်လာ၏။

သေချင်ပါပြီ ...

“သမီးအတွက် စိတ်အေးသွားရလို့ ဖေဖေအသေပြောပုံ”

ပြီ ပိုးရယ်”

ဖေဖေ မောပန်းစွာ အသက်ရှူသွင်းရင်း ငြိမ်သက်နေ၏။
အရင်လောက်ပင် စကားမပြောနိုင်တော့ပေ။

ဖေဖေ အနားယူပါစေ ... ။

ပိုး အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

“မမ ...”

“ဟင်”

“ကိုစတီဗင်ရောက်နေတယ် ... ဘာကြီးကို ဝင်ကြည့်မယ်”
... နေလို့ ကျွန်မ တားထားရတယ်”

စတီဗင်ကိုသာ မြင်လိုက်ရင်တော့ ဖေဖေသေမှာပဲ ...

ပိုး ဧည့်ခန်းဆီရောက်လာသည်။

“ဖေဖေ နေကောင်းရဲ့လား ပိုး”

“နေမကောင်းဘူး နေလား ညလားပဲ”

“မောင် ဝင်ကြည့်သင့်တယ် ပိုး ...”

“ဖေဖေအိပ်နေပါပြီ ... အနားယူနေတဲ့ အချိန်မှာ ဘယ်သူမှ
... တွေတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

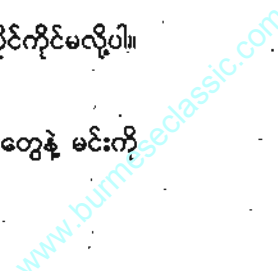
“မင်းက မောင့်ကိုချောင်ထိုးထားချင်တာလား ပိုး”

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်မောင် ... ထုတ်ပတ်လောက်ပဲ
... နှင့်ပေးပါ ... ကျွန်မ မောင်နဲ့လိုက်နေပါ့မယ်”

“မရဘူးကွာ ... အခုပဲ လိုက်ရမယ် ... မင်းအဖေဆီ လာချင်
... တို့လင်မယား လာမယ် ...”

ဖေဖေမကွယ်လွန်ခင် ရှင်က ကျွန်မကို အပိုင်ကိုင်မလို့ပါ။
ကျွန်မ သိတာပေါ့ ... ။

“မင်း ငြင်းရင်တော့ ဒီညပဲ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေနဲ့ မင်းကို

၁၀၀၀၀

ခေါ်ရလိမ့်မယ် ဝိုး ... ”

“ကျွန်မလိုက်ခဲ့မယ်”

“တကယ်ပြောတာလား ... ”

“တကယ်ပဲ ... အခုချက်ချင်းပဲ သွားကြရအောင်”

အိမ်ဖော်မလေးအား မှာချင်တာတွေ တိုးတိတ်စွာမှာခဲ့

အမိက ...

ပေဖေကို ဂရုစိုက်ဖို့ပဲ ...

ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။

ရင်ဆိုင်မယ် ... ။

ရှင် ဘယ်လောက်အထိ နှိပ်စက်မလဲ ...

မောင့်နောက်ကို ကျွန်မလိုက်ခဲ့မိသည်။

နန်း (၂၂)

“ညည်းက ညည်းမိဘ ပစ္စည်းဘာတစ်ခုမှ ယူမလာဘဲ

လာတာပေါ့လေ ... အိပိုးအိမ်”

ယောက္ခမ ဒေါ်ရှိခီသည် ဝိုးအား သမီးဟုပင် မခေါ်တော့

တင်းမာနေသည်။

“သား ... မင်းမိန်းမက ကားတစ်စီးတောင် ယူမလာပါ

... မင်းက ဒီအတိုင်းပဲကြည့်နေတော့မှာလား စတီဗင်”

“သူ့အဖေသေမှ သားတို့ အမွေတွေ ခံစားရမှာပဲ မာမိ”

ဝိုး အံ့ဩသွားရသည်။

တော်တော်လောဘရမ္မက်ကြီးတဲ့ လူတွေပဲ ... ။

ဝိုး ...

သူ့နောက်လိုက်ခဲ့တည်းက ဘာအမွေမှ မယူတော့ဟု ဆုံး

ဖြတ်ထားပြီးသားဖြစ်သည်။

သင်ပြတိုက်

ရင်ခုန်ထိကျော့တစ်ခင်းစာ

“ညည်းမိဘအမွေတွေတော့ ညည်းယူသင့်တယ် ပိုး”

“ကျွန်မကို ဖေဖေက စတီဗင်နဲ့သဘောမတူဘူး ... အမွေ

ဖြတ်မှာပဲ”

“ဘာအေ့ ...”

“ပိုး ...”

“ပြော ...”

“မင်းက ငါ့ကိုစိန်ခေါ်လိုက်တာလား”

“ကျွန်မ အမှန်တရားကိုပြောတာပဲ”

“ဘာကွ ...”

ကိုစတီဗင်က သူမအနားသို့ တိုးကပ်လာသည်။

ပိုး ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သူမဘဝတွင် အရာအားလုံး လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

“ပိုး ...”

သူမ မျက်ဝန်းတွေထဲ ထိုးဖောက်တော့မတတ် ရေခဲ

ကြည့်သည်။

“မင်းအဖေဆီသွားမယ် ... မင်းအဖေက မင်းကို ဘယ်
လောက်အထိ ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါသိတယ် ... မင်းကို ဘယ်တော့
မှ အမွေမဖြတ်ဘူး”

“ရှင် မှားနေပြီ ... ကျွန်မအဖေက တစ်ခါတလေ ပြတ်သား

တယ် ... ဓနကို မွေးစားတာပဲကြည့် ... သူမှန်တယ်ထင်ရင်
လုပ်တာပဲ”

“မင်း လိမ်တာ ...”

“ရှင်သဘောပဲ ... ထင်ချင်သလိုထင် ... ကျွန်မကတော့
ဖေဖေဆီ လုံးဝမသွားဘူး ... ကျွန်မအဖေကို စွန့်ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး
ရှင်နောက်လိုက်လာခဲ့တာပဲ”

“ဖြန်း ...”

“ဖြန်း ...”

သူမ ပါးပြင်ဆီက နာကျင်တဲ့ ဝေဒနာကို ပြင်းပြစွာခံစား
လိုက်ရသည်။

သူနှိပ်စက်တော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်မတွေ့ပြီးသားဖြစ်၏။

ငွေကို သုံးဖြန်းမယ် ...

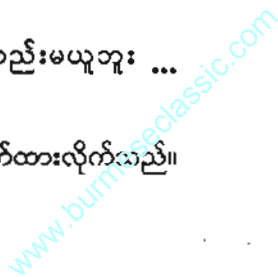
လူကို နှိပ်စက်မယ် ...

ရှင်တို့သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲမဟုတ်လား။

“မင်း အဖေဆီသွားရမယ် ... မင်းရသင့်တဲ့ အမွေတွေ
တောင်းရမယ် ...”

“မတောင်းဘူး ... ကျွန်မ ဘာမှလည်းမယူဘူး ...
ကျွေးနပ် ရင် သတ်ပစ်လိုက် ...”

အံသွားလေးများကို တင်းကျပ်စွာဖိကိုက်ထားလိုက်သည်။

ပိုး ရင်ဆိုင်မယ် ...

ဘာဖြစ်လဲ ...

“မင်း ငါ့ကို ဆန့်ကျင်တာလား ပိုး ...”

“အပြတ်သားဆုံးပဲပြောတာနော် ... ကျွန်မဘဝက ပြီး

သွားပြီ”

“ပိုး ... မင်း ... မင်း တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့ မိန်းမ”

“ဖြန်း ...”

“ဖြန်း ...”

ဒေါ်ရီစီ တစ်ခန်းမှ မပြောပေ။

ဟန့်တားခြင်းလည်း မရှိ။

“ညည်းက ကျုပ်တို့သားအမိကို မယုံကြည်တဲ့ သဘော

လေ”

ဒေါ်ရီစီ ထင်သလောက်ဖြစ်မလာ၍ ဒေါသတွေ ဖြစ်

သည်။

ကြည့်စမ်း ...

အိပိုးအိမ် ...

လူပါးဝလိုက်တာ ...

ဖခင်အမွေတွေကို မယူဘဲ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ကျုပ်တို့မှာ စားစရာမရှိဘူး ... ညည်း အလုပ်လုပ်ရာ

“ကျွန်မ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး ... လုပ်လည်း မလုပ်တတ်ဘူး
ကျွန်ကို ရှင်ကြိုက်သလောက် နှိပ်စက်စမ်းပါ ...”

“ကောင်မ ...”

အိမ်ပိုးအိမ် ဝဋ်လည်တာပဲ နေ ...

ကောင်းတယ် ...

ခံယူမယ် ...

ဖေဖေကို သတိရမိသည်။

အခု ...

အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေသည်။

တစ်ပတ်လောက်ပင် လူ့လောကကြီးထဲမှာ နေခွင့်ရှိပါ့တော့

လေး ...။

ငိုကြွေးချင်မိသည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ညည်းက ကျုပ်တို့အပေါ်

စေတနာမရှိမှ တော့ ကျုပ်တို့ကလည်း ညည်းအပေါ်

ညာတာထောက်ထားစရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့ ...”

ပိုးစိတ်ပူသွားသည်။

ဖေဖေဆီသွားပြီး စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်အောင်လုပ်မှာ

ကြောက်နေမိ၏။

နေ ...

ငြင်းဆန်ပါစေ ...

လူယုတ်မာတွေ ...

“ဒေါ်အေး ...”

“ရှင် ...”

“ဒီဟာမလေးကို အပြင်မထွက်အောင် ကြည့်ထား ...”

အလုပ်တွေခိုင်း ...”

ဒေါ်ရီစီနှင့်စတီဗင်တို့သားအမိ အပြင်ထွက်လာကြသည့်

“ဦးဆက်ပိုင်ဆီ သွားဆွေးနွေးရမယ် သား”

“ကောင်းတယ် မာမီ ... အမွေမရတဲ့ ဒီမိန်းမကို သားမထွက်

ထားနိုင်ဘူး ...”

ပိုးဖခင်ဆီသွားပြီး ပြဿနာရှာဖွေ ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

ဦးဆက်ပိုင်ကတော့ သမီးဖြစ်သူကို မေးနေမိ၏။

“သမီးလေးရော ဓန ...”

“အပြင်ခဏထွက်သွားတယ် ဖေဖေ”

“ဓန ...”

“ဗျာ”

“မင်းညီမလေးကို မင်းစောင့်ရှောက်ပါ ... ဖေဖေ အရမ်း

ပူတယ် သားရယ်”

“သား အသက်ရှင်နေသရွေ့ ဝိုးကို စောင့်ရှောက်မှာပဲ”

“တကယ်လို့ စတီဗင်နဲ့ သမီးပတ်သက်နေရင် အမွေတွေကို သူတို့လက်ထဲ မထည့်ဘဲ သားသိမ်းထားပါ ... သမီး တစ်နေ့ ဒုက္ခကောင်းကောင်း ရောက်လိမ့်မယ်ထင်တယ် ...”

“သား ကတိပေးပါတယ် ဖေဖေ ...”

“သား အမုန်းခံပြီး ထိန်းသိမ်းပါ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“သား ...”

“ဖေဖေ ဘာဖြစ်တာလဲ ...”

တစ်ချက်တစ်ချက် အသက်ရှူလို့ မဝအောင်ပင် မွန်းကျပ်လာမိသည်။

“ဖေဖေ ဆေးလေးသောက်လိုက်ပါဦး”

ဆေးတွေက ဆုံးနေပြီဖြစ်၏။

သေဖို့ပဲရှိ၏။

“ဝိုးရော”

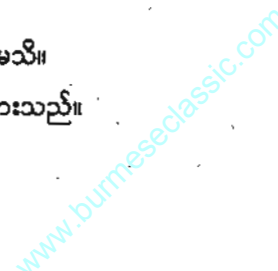
ဝိုးကို ခေါ်ဖို့အတွက် ဓန စဉ်းစားနေမိသည်။

သူမက ခေါင်းမာလွန်း၏။

စတီဗင်ဆီ လိုက်သွားတာ ကိုယ် မသိ။

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကိုပဲ မှာသွားသည်။

စတီဗင်ကို ဘာမှ မပေးပါနဲ့တဲ့ ...

သူမ တစ်နေ့ပြန်လာမှာတဲ့ ...

“ဖေဖေ ...”

“ဟင် ...”

“အနားယူနော် ... အိပ်နေပါ ပိုးမကြာခင်ပြန်လာမှာပါ”

“သမီးလေးမှာ အကျပ်အတည်းတစ်ခုခုများ ရင်ဆိုင်နေ

ရလား ...”

“မရှိပါဘူး ဖေဖေ ... အနားယူလိုက်တော့နော်”

ဖေဖေကိုချော့မော့ထားခဲ့ပြီး ပိုးအား ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲဆို

တာ စဉ်းစားနေမိသည်။

အေမီဆီကတစ်ဆင့် စတီဗင်ဆီလိုက်သွားဖို့ပဲ ရှိ၏။

ကိုယ်ကြံစည်နေတုန်းမှာပင် ဒေါ်ရီစီနှင့်စတီဗင်ရောက်လာ

သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ ... ဖေဖေ နေမ

ကောင်းဘူး ... ပြန်ကြပါ”

“မပြန်ဘူး ... မောင်ရင် ကိုယ်ဖေဖေကို လာကြည့်တာ

ပိုးက ကြောက်လို့တဲ့ ...”

“ဟုတ်တယ် မောင်ရင် ... အန်တီတို့ လူမှုရေးအရ လာ

ကြည့်ကြတာပဲ ... မင်း မတားသင့်ဘူး”

ဒေါ်ရီစီက မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူးဆိုသော လေသံမျိုးဖြစ်နေသည်။

ကိုယ် တားဆီးရမယ် ...

ပြတ်သားမှ ဖြစ်မယ် ...

ဖေဖေရဲ့နောက်ဆုံး အချိန်နီးလေးမှာ စိတ်သောကတွေနှင့်

မကုန်ဆုံးစေလိုပေ။

“ခင်ဗျားတို့ ပြန်ပါ ... ဆက်ပြီး နောက်ယှက်နေဦးမယ်ဆို

ရင် ကျုပ်ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်ရလိမ့်မယ်”

“မောင်ရင် ကိုယ်က ဦးဆက်ပိုင်ရဲ့သားမက်နော်”

“ကျုပ်က သား ...”

“မင်းက အချောင်သမားပဲ ... ဦးဆက်ပိုင် သေခါနီးမှာ မွေး

စားသားဖြစ်အောင် ကြံစည်တာ ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားတို့ပြန်ကြပါ ... ဖေဖေနေမကောင်း

ဘူး ... တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

ကိုယ်ကတော့ ဖေဖေကို စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်တာ

မျိုး လက်မခံနိုင်အောင် တားဆီးနေမိသည်။

ဒေါ်ရီစီက မရ ...

ဇွတ်အတင်းပင် ဖေဖေဆီသွားနေသည်။

ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲ ...

ဖေဖေဂုဏ်သိက္ခာကလည်း ရှိသေးသည်။

စတီဗင်လည်း လိုက်သွား၏။

ကိုယ်လိုက်သွားမိသည်။

စတီဗင်ကိုတွေ့တော့ ဖေဖေ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဦးဆက်ပိုင် ကျွန်မက စတီဗင်ရဲ့မိခင် ဒေါ်ရီစီပါ သားသမီး ကိစ္စပြောချင်လို့ပါ ...”

“ဗျာ ...”

သားသမီးကိစ္စတဲ့ ...

ဦးဆက်ပိုင် ခေါင်းနုပန်းကြီးစွာ ကြည့်မိသည်။

“သမီးလေးက သားဆီလိုက်လာတယ် ... နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ထားကြတယ်လေ”

“ဟင် ...”

ဦးဆက်ပိုင် သတိလစ်မသွားအောင် သတိထားလိုက်ရ သည်။

ဒေါ်ရီစီတို့ အကြံအစည်တွေကို သိထား၏။

“ဒါဆို ကျုပ်သမီးကို ကျုပ်အမွေဖြစ်ရမယ် ... ကျုပ် သဘောမတူဘူးလို့ ပြောထားပြီးသားနော်”

“ဘာရှင့် ... အဖေတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရှင်တာဝန်မကျေတဲ့ စကားမပြောပါနဲ့ ...”

ဒေါ်ရီစီ ထင်သလိုဖြစ်မလာ၍ ခက်သွားသည်။

“ရှင့်သမီးကို ပစ်ထားမယ်ဆိုရင် ရှင့်သမီးပဲဒုက္ခရောက်မှာ”

နော် ... ဦးဆက်ပိုင်”

ဒေါ်ရီစီရော စတီဗင်ပါ ဒေါသတွေနှင့်ရှူးရှူးရှဲရှဲ ဖြစ်သွား ကြသည်။

ဦးဆက်ပိုင်က ပြတ်သား၏။

သမီးလေးကို အကျပ်ကိုင် ခေါ်ဆောင်ထားကြောင်းသိနေ သည်။

ဒေါ်ရီစီတို့ ပြဿနာရှာပြီး ပြန်သွားကြ၏။

“သား ...”

“ဗျာ ... ဖေဖေ”

“သတင်းစာထဲမှာ အမွေပြတ်ကြောင်းထည့်လိုက် ဘာအမွေ ပေးစရာမလိုဘူးနော် သား ...”

ဦးဆက်ပိုင် အသက်ရှူမရသလို ဖြစ်လာရသည်။

“သမီးလေး အနာဂတ်အတွက် အမွေမှပေးမှဖြစ်မယ် သား ငါး သဘောပေါက်ပါ ...”

ကိုယ်ကတော့ ဖေဖေဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ် သည်။

အခန်း (၂၃)

“အမွေဖြစ်တယ်တဲ့ ... မဖြစ်နိုင်တာပဲ ... မင်းအကြံမဟုတ်
လား ... မင်းတို့ ကောက်ကျစ်တာပဲ”
ကိုစတီဗင် ဒေါသတွေပေါက်ကွဲပြီး သောင်းကျန်းနေသည်။
ဖေဖေ သိသွားပြီ။
အမွေဖြစ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ ...
ဘာအမွေမှ ပိုး မလိုချင်ဘူး ...
ဒုက္ခသောကတွေ အားလုံးကို ပိုး ခံစားမယ် ...
ရင်ဆိုင်မယ် ...
ရှင် ဘယ်လောက်အထိ နှိပ်စက်မလဲ ...
ပိုး ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခြေအနေတွေကို ဓန သဘောပေါက်
ပုံပင်။
“ဓနဆိုတဲ့ကောင်ကို မင်းပေးတာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး

မင်းအကောင်ကို တော်တော်ပေးချင်လား ... ”

စတီဗင် လုံးဝ မကျေနပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။
ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေ၏။

ပိုး ...

မင်းအကောက်ကြံတာ ...

“ဖြန်း ... ”

“ဖြန်း ... ”

“ဖြန်း ... ”

ပါးပြင်ဆီမှ နာကျင်တဲ့ ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရသည်။

“မင်းကို မသေမချင်း ညှဉ်းဆဲသတ်ပစ်မယ်”

“ဖြန်း ... ”

“ဖြန်း ... ”

“ဖြန်း ... ”

တားဆီးဟန့်တားမည့်သူ တစ်ယောက်တစ်လေမှပင် မရှိ။

ဖေဖေသိရင် ...

ဓနလည်း သိမှာပဲ ...

ကျွန်မ ရင်ဆိုင်မယ် ...

ပြဿနာတွေ အားလုံးကို ဖန်တီးသူက ပိုးသာဖြစ်သည်။

ဓနကို စော်ကားခဲ့တာလည်း ပိုးပဲ ...

သင်ပြုကိန်း

“ညည်းက ကျုပ်တို့မိသားစုတွေကို စိတ်သောက ရောက်
အောင် ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့အောင် လုပ်တာပဲ ပိုး ...”

ဒေါ်ရီစီ မကျေမနပ်နှင့်ဒေါသတွေ ထွက်နေသည်။

အသုံးမကျတဲ့ မိန်းမ ...

ထင်သလောက် ဖြစ်မလာ၍ အခဲမကြေနိုင်အောင်ဖြစ်နေ
သည်။

“သား”

“မာမိ”

“ဒီကောင်မကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မသေမချင်း နှိပ်စက်ပစ်မယ် မာမိ”

ပိုး ...

အိမ်အလုပ်တွေကို သိမ်းကြိုးလုပ်ရသည်။

ထမင်းက နပ်မမှန် ...

ကိုစတီဗင်တို့ မိသားစုတွေမှာ အကြွေးတွေပိုင်းနေသည်။

စားစရာလည်း မရှိ။

နေ့စဉ် ...

အရက်တွေမူးပြီး ပိုးကို နှိပ်စက်နေသည်။

“နှင့်အပြစ်တွေပဲ ပိုး ... ကိုကိုတို့ ရသင့်တဲ့အခွင့်အရေးတွေ
တော့ ပေးသင့်တယ်”

ခင်ခင်ယုံကျော့တစ်ခင်းစာ

အေမိကလည်း ပိုးကိုပဲ အပြစ်တင်နေတော့သည်။

သူငယ်ချင်းကောင်း မပီသ ...

ကိုစတီဗင်တို့နှင့်ပေါင်းပြီး အကောက်ကြံသော သူငယ်ချင်း

“ပိုး ...”

“ရှင် ...”

“လာစမ်း ...”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ”

“ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆေးလိမ်းပေးစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ပိုး ...

မအိပ်ရ ...

နှိပ်စက်တဲ့ ဒဏ်တွေ မခံနိုင်လျှင် သူ့ခံအားပေးဖေက ပြန်

ဩဇာရန် အသနားခံရန် ဖန်တီးနေသည်။

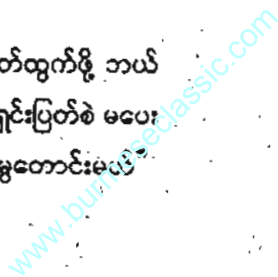
အသေခံမယ် ...

ဖေဖေဆီက ဘာမှ မယူဘူး ...

“မင်းဟာ ကိုယ့်မိန်းမ ... ငါ့ဆီကနေ လွတ်ထွက်ဖို့ ဘယ်

အတော့မှ မကြိုးစားနဲ့ ... မင်းကို ဘယ်တော့မှ ကွာရှင်းပြတ်စဲ မပေး

ဘူး ... မင်းအဖေသေမှ သက်ဆိုင်ရာကနေ အမွေတောင်းမယ်”

ကောက်ကျစ်စွာ ကြံစည်နေကြတဲ့ လူတွေကို နာကြည်းမိသည်။

ဘာအမွေမှ ရမယ်မထင်နဲ့ ...
စိတ်တွေကို တင်းထားမိသည်။

ဖေဖေ ...

ဓန ...

ကျွန်မဘာကို ကယ်တင်နိုင်မယ့် နည်းလမ်းတွေ မရှိတော့

ဘူးလား ...

အံ့သွားလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဖိကိုက်ထားမိသည်။

မျက်ရည်တွေက မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ပြည့်နေ၏။

“ညည်းက မျက်ရည်ကျချင်နေလား အိပိုးအိမ် ... ဆင်းရဲတဲ့

ဒဏ်ကို မခံစားချင်ရင်လည်း ညည်းအဖေဆီ သွားလေ”

ဒေါ်ရီစီက အချိုသတ်နေသည်။

ပိုး သိနေ၏။

“ပိုး ...”

“ရှင် ...”

“ဒီအိမ်မှာ နေခွင့် တစ်လပဲရှိတော့တယ်နော်”

“ရှင် ...”

“နောက်တစ်လကြာရင် မာမိတို့ အိမ်ထပ်ငှားရမယ် ...”

ညည်း မရှိတော့ဘူး ... ညည်း အဖေပိုင်တဲ့ ငွေထဲကနေ ဟို ဓနဆို
ကောင်လေးဆီမှာပြောပြီး တိုက်ခန်းတစ်ခန်းဝယ်သင့်တာ”

ပိုးကတော့ ဖေဖေဆီက ဘာတစ်ခုမှ မလိုချင်ပေ။

သင်းတို့ကို စေတနာမရှိ ... ။

“မာမိပြောတာ ကြားလား ပိုး ...”

“ဖေဖေက အမွေဖြတ်ထားပြီးပြီပဲ မာမိ ... ကျွန်မကို ဘာမှ
မဟုတ်ဘူး”

“ညည်း သက်သက် အကျင့်ယုတ်တာပဲ ... ကျွပ်စို့သား
မိကို စေတနာမဲ့လွန်းတယ်”

ပိုးကို ချောမော့ ပြောနေတာ မရ၍ ခက်နေသည်။

ငွေက မရှိ ...

နည်းနည်းပါးပါးပင် မရှိ ... ။

သားကတော့ အရက်တွေပဲ သောက်နေသည်။

ဘာအကြံမှ မပေးနိုင် ...

ပိုးကို လက်ခံထားရတာလည်း ပိုးဖခင် ဦးဆက်ပိုင်းသေဆုံး

သွားလျှင် အမွေစကားပြောနိုင်ရေးအတွက် ဖြစ်သည်။

“ညည်း လမ်းဘေးမှာ လိုက်နေရမယ် ပိုး ... ငတ်ပြတ်မယ်”

ဒေါ်ရီစီ အကြွေးပိုင်းပြီး အကြွေးရှင်တွေနှင့်မတွေ့အောင်

ရှောင်နေရသည်။

ဝိုးသာ ကူညီရင် ပြီးရော ...

ဒီဟာမက ကပ်နေတယ် ...

“ညည်း သူငွေသမီး တစ်ဦးတည်းသော သမီးပဲ ဖအေက ညည်းကို အမေဖြတ်တယ်ဆိုတော့ ညည်းအကြံအစည်ပဲဖြစ်မယ်”

ဝိုး ...

ဘာမ မတုန်ပြန်မိ ...

အေးစက်တဲ့မျက်ဝန်းတွေနှင့် အဝေးကိုသာ ငေးမောကြည့်

နေမိသည်။

“ဝိုး ...”

“ရှင်”

“ကျုပ်မှာ ဒုက္ခတွေရောက်နေတယ် ... ညည်းအဖေဆီသွား

ပါ”

“မသွားဘူး ...”

“ဘာ ...”

“ကျွန်မ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူး”

“ကောင်မ ...”

“ဖြန်း ...”

“ဖြန်း ...”

“ညည်းက တော်တော်လူပါးဝတာပဲ ... ကျုပ်ကို ဒုက္ခ

ရောက်အောင် လုပ်တာလား”

“မာမိ ကျွန်မ ဒီနေရာကနေ ထွက်သွားပါရစေ ... ကျွန်မကို ကွာရှင်းပေးပါ ...”

သူမ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းနှင့် ကားတစ်စီးပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောမိသည်။

“ညည်းက အကျပ်ကိုင်တာလား ဝိုး ...”

“ကျွန်မ လုပ်ပေးနိုင်တာ ပြောတာပဲ”

“ကျုပ်သားနဲ့ တိုင်ပင်လိုက်မယ်”

ကိုစတီဗင်နှင့်ကွာရှင်းဖို့အတွက် သူမ ကြိုးစားချင်သည်။

ငွေပေးချင် ပေးပါရစေ ...

ကွာရှင်းဖို့ပဲ ...

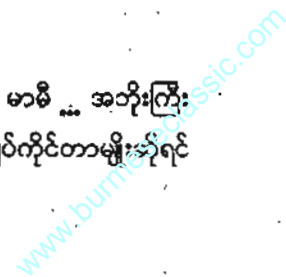
ဒေါ်ရီစီကလည်း သားနှင့်တိုင်ပင်ပြီး ကွာရှင်းဖို့ကိုဆွေးနွေးသည်။

“မာမိတို့မှာ အကြွေးတွေဝိုင်းနေပြီ သားလက်ခံလိုက်တော့”

စတီဗင်က လက်မခံချင် ...

“ဝိုး အဖေက အမွေဖြတ်ထားတယ်”

“သား ရှေ့နေတွေနဲ့တိုင်ပင်ကြည့်ပြီးပြီ မာမိ ... အဘိုးကြီးက လူမမာပဲ သတိချို့ယွင်းနေပြီ ... ဓန အကျပ်ကိုင်တာမျိုးဆိုရင်

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟုတ်သားပဲ... ဒါပေမယ့် ပိုးက လက်ခံမလား... ဒီဟာ
လေးက အသေခံမယ့် ရုပ်ပဲသား”

“ဒီဟာမကို အကျပ်ကိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေရှိပါတယ်”

“လုပ်စမ်းပါဦး သားရယ် ... ကြာရင် မာမိတို့ဘဝ ရပ်တည်
က မလွယ်တော့ဘူး”

“မာမိ အသာနေ ... သား လုပ်ပြမယ်”

“သား”

“မာမိ ...”

“မင်း သောက်တာတွေလျော့ဦးကွယ် ... တော်ကြ
ကျန်းမာရေး ထိခိုက်နေပါဦးမယ်”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး မာမိ ... ဒီမိန်းမ လုပ်တာတွေ ခံပြင်း
တယ် ... စိတ်လည်း အတော်လေးညစ်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... မာမိလည်း စိတ်တိုတယ် ... အမွေတွေ
ရှိနေလို့ အသာကြည့်နေရတာပဲ”

ပိုးကတော့ ဖေဖေကို နောက်ဆုံးအနေနှင့်တွေ့ချင်တဲ့ ဆန္ဒ
တွေ ပြင်းပြစွာ ဖြစ်ပေါ်နေမိသည်။

ဒေါ်ရီစီတို့ သိသိကြီး မသွားချင်ပေ။

ဖေဖေရဲ့နောက်ဆုံး အချိန်တွေမှာ စိတ်သောကတွေခံစား

ပြီး ကွယ်လွန်သွားရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ပိုး သွားတွေ့မယ် ...

ပြောစရာရှိတာတွေ ပြောမယ် ...

ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ...

ဖေဖေကိုတော့ တွေ့သင့်သည်ဟု ထင်နေမိသည်။

တစ်နေ့ ...

ဒေါ်ရီစီ အပြင်ထွက်သွားသည်။

ကိုစတီပင်က အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်ပြီး အိပ်မော

ကျနေ၏။

ပိုး ...

ထွက်လာခဲ့မိသည်။

ဖေဖေဆီရောက်တော့ သူမကို မသိတော့ပေ။

“ပိုး”

“ဓန”

“မင်း ပြန်လာတာလား”

“ခိုးထွက်လာတာ”

“ပိုးရယ် ... မင်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... မျက်နှာမှာလည်း

ဒဏ်ရာတွေနဲ့”

“သူတို့နှိပ်စက်တယ် ... ဖေဖေကိုတွေ့ချင်လို့ ပိုးလွှက်လာ

တာ”

“ဖေဖေ အသိမဲ့နေပြီ ... မင်းကို ဆုံးမစကားတွေ မသိနိုင်တော့ဘူး ... စတီဗင်တို့ကို ပေးသင့်တာပေးလိုက်ပါလားရယ်”

“ခန ...”

“ဟင်”

“ပိုးကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ အကျပ်ကိုင်ပြီး အမွေတွေတောင် လိမ့်မယ် ...”

“ပိုးကို လွှတ်မြောက်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်ဘယ်အရာပဲဖြစ်ဖြစ် စွန့်လွှတ်မယ်”

“လူယုတ်မာတွေကို မပေးစမ်းပါနဲ့ ခနရယ်”

ခနရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ်ထားခဲ့သည်။

“ပိုးက ကိုယ့်ညီမလေးပါ ... ကိုယ် စောင့်ရှောက်ရမယ် မဟုတ်လား”

ပိုး ...

ကြွေကွဲစွာ ငိုမိသည်။

အမှားတွေက ပြင်၍ မရသောအမှားတွေ ဖြစ်နေသည်။

ပိုးရောက်တဲ့နေ့မှာပင် ဖေဖေဆုံးသွား၏။

“ဖေဖေရယ် ... ပိုးကို စိတ်ချပြီးထားခဲ့ပြီလား”

“ပိုး ...”

“ဟင်”

“ဘာဆက်လုပ်မလဲ ... ပိုး နေမလား”

“ပိုး ပြန်မယ် ...”

“ဟင် ... ဖေဖေ အလောင်းမြေကျတဲ့အထိ နေပါလား ပိုးရယ်”

“ခန ...”

“ဟင် ...”

“စတီဗင်တို့ အကြီးအကျယ် တိုက်ပွဲစတော့မယ်ထင်တယ်”

“ပိုး ပြန်လာပါ ... ကိုယ် ဘာအမွေမှ မလိုချင်ဘူး ... မင်းအတွက် အရာအားလုံး စွန့်လွှတ်မယ်”

“လူယုတ်မာတွေရဲ့ လက်ထဲကျိုး ဖေဖေရှာဖွေထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ မပေးနိုင်ဘူး ... ရှင် ထိန်းသိမ်းထားပါ”

ဖေဖေကလည်း ခနအား ထိန်းသိမ်းထားရန် အသေအချာ မှာထားခဲ့သည်။

ပိုးက ဖခင်ကို ကန်တော့၏။

ပြီးတော့ ...

ပြန်သည်။

သင်ပြောရန်

“ဖေဖေ သေဆုံးသွားပြီဆိုရင် ... ပိုး ဘာမှ ဆက်လုပ်စေ
မရှိတော့ပါဘူး နေ ... ဘဝတစ်ခုကို ပိုးအပြတ်သားဆုံး ရင်ဆိုင်
မယ်”

“ပိုးရယ် ... ”

“ခနကို မှာထားခဲ့မယ်နော် ... ပိုး ဘယ်ဘဝပဲရောက်
ရောက် ဖေဖေစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ထိန်းသိမ်းထားပါ”

သူမ မှာပြီးထွက်လာခဲ့သည်။

ဖေဖေ မရှိတော့ဘူး ... ။

ခနနဲ့ အကင်းရှင်းဆုံး နေရမယ် ...

ရင်ထဲမှာ ...

ကြေကွဲမှုတွေနှင့် မွန်းကျပ်နေသည်။

အခန်း (၂၄)

“ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူး ... ဘာအမွေမှလည်း မယူဘူး ...
ရှင်တို့ ဆန္ဒတွေကို မလိုက်လျောနိုင်ဘူး”

ပိုး ...

အော်ဟစ်မိသည်။

လက်မခံဘူး ...

ဖေဖေနောက်ဆုံး ခရီးမှာပင် ပိုးလိုက်ပါပို့ဆောင်ခြင်း မရှိ
တော့။

ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်မည်ဟု သတင်းစာနာရေးမှာ ဖတ်လိုက်ရ
သည်။

“မင်း လိုက်ပို့ရမယ် ပိုး ... ”

“မပို့ဘူး ... ဖေဖေကို စိတ်သောကရောက်အောင်လှည့်ခိုတဲ့
သမီးတစ်ယောက် အရှက်မဲ့ပြီး မသွားနိုင်ဘူး”

“မင်းတော်တော် ခေါင်းမာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ အိမ်အိမ်”

စတီဗင် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်နေသည်။

ပိုးက ခေါင်းမာနေ၏။

သူမ ရသင့်ရထိုက်သော အမွေပစ္စည်းတွေကို လက်မခံဘဲ မယူဘူးဟု ငြင်းဆန်နေသည်။

နေက မဆီအဆိုင်ရနေ၏။

ခံစားနေသည်။

ဘယ်လောက် ဒေါသဖြစ်စရာကောင်းနေလဲလို့ ...။

စတီဗင် ခံပြင်းစွာ ပိုးကိုပဲ နှိပ်စက်နေမိသည်။

“မင်း ငါ့စကားတွေကို ဆန့်ကျင်တာလားပိုး ...”

“ကျွန်မကို ကွာရှင်းပေးပါ”

“မင်းသေတဲ့အထိ ငါ့အနားမှာပဲ နေရမယ်ပိုး ...”

“ဖြန်း ...”

“ဖြန်း ...”

ပိုး အံသွားလေးကို တင်းတင်းလေးဖိကိုက်ထားသည်။

“ပိုး ... မင်း ငါ့ကို အရမ်းကွာရှင်နေလား”

“ကျွန်မကို နှိပ်စက်မနေပါနဲ့ ကိုစတီဗင် ... တစ်ခါတည်း

သား သတ်ပစ်လိုက်ပါ ...”

သူမ တောင်းဆိုမိသည်။

ရောမောလှပသော သူမမျက်နှာလေးက ပိန်ချွေးကျနေ၏။

ဖေဖေဆုံးသွားသည်။

ပိုး ရှိနေ၏။

ကျွန်မအတွက် ဓန ခံစားနေရမှာပါ။

ကိုစတီဗင် နှိပ်စက်သမျှ ပိုးလည်း ကြိတ်မိတ်ခံစားနေရ

သည်။

ပိုးတောင်းဆိုလျှင် ဓနက ပေးမှာပါ ...

ဓနကို သတိရနေသည်။

သတိမရသင့်ဘူး ...။

ပိုးက အိမ်ထောင်ရှင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေ

သည်။

မတမ်းတသင့်တော့ဘူး ...

“ကောင်းပြီ ပိုး ... မင်း အိမ်ထဲမှာပဲနေ ... အပြင်မထွက်ရ

တော့ဘူး”

မှောင်မိုက်နေသော အခန်းတစ်ခုထဲတွင် ပိုး နေရသည်။

တစ်ယောက်တည်း ...

အခန်းတစ်ခုလုံး ညစ်ပတ်ပေရေကာ နံစော်နေသည်။

ဓနရယ် ...

ပိုး အဖြစ်တွေကို လာပြီး ကြည့်ပါဦး ...
 အစားအသောက် နပ်မမှန် ...
 “မင်း အတော်ခံပြီးသေ ...”
 ကိုစတီဗင်က ပြောသည်။
 အမြဲတမ်း ...
 အရက်မူးနေတတ်တဲ့အပြင် မူးယစ်ဆေးဝါးတွေပါ စွဲနေ
 သည်။
 ပိုး စိတ်သောကတွေ အရောက်ကြီး ရောက်နေရတော့၏။
 ဒီနေ့လည်း ...
 ပိုးအတွက် စားသောက်စရာတွေ မလာ ...
 ဆာလောင်နေသည်။
 သေခြင်းတရားကိုပဲ ပိုးအမြဲတမ်း စောင့်မျှော်နေမိ၏။
 စတီဗင်ကတော့ အကြံကုန်ပြီဖြစ်၍ ဓနဆီသွားရန်ဖြစ်သည်။
 ဓန ဘာပြောမလဲ ...
 “ဓန ...”
 “ခင်ဗျာ”
 “မောင်ရင်နဲ့ ဆွေးနွေးချင်လို့”
 ဓနကတော့ ဦးဆက်ပိုင် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို အခန့်သား
 စံစားနေသည်။

မနာလိုစရာပဲ ...
 ခေါသဖြစ်လာသည်။
 ပိုး ဖေဖေလည်း မရှိတော့ ...
 ဓန သဘောပဲ ...
 ဒီကောင်အစက စက်ပြင်ဆရာတစ်ယောက်ပဲ ...
 “ကိုစတီဗင် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ...”
 ပိုးကို သတိရမိသည်။
 ဒုက္ခတွေ ရောက်နေပြီလား ...
 အမြဲတမ်း ...
 တမ်းတနေမိသည်။
 “ပိုးရော ...”
 “ပိုး နေမကောင်းဘူး ဓန”
 “ဟင် ...”
 ပိုးသည် မိသားစုနှင့်အဆက်အသွယ်ဖြတ်ကာ သူမဘဝကို
 သူမတစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေသည်။
 “ပိုးက ခေါင်းမာတယ် ... ရှင်းရှင်းပြောရင်တော့ ကိုယ်
 ဒီးပွားကျနေတယ် ... ပိုးက သူတို့အမွေဖြစ်ထားတယ်ဆိုပြီး ဘာ
 အမွေမှ လက်မခံဘူးတဲ့”
 ပိုးကိုယ်တိုင်ပဲ အမွေတွေကို ဓနထိန်းသိမ်းထားရန် သတိ

ထပ်မှာထားခဲ့သည် မဟုတ်လား ...။

တမင် မယူတာပါ ...

“ကိုယ်ရော ဝိုးပါ ငတ်နေပြီ ဝေ ... စီစရာကားလည်း မရှိ

တော့ဘူး ... မောင်ရင်ပေးပါ”

“ဝိုးကို တွေ့ချင်တယ်”

“ဝိုးက ခေါင်းမာတယ် ဝေ ... ဘယ်သူ့ကိုမှ အတွေ့ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ...”

ဝိုးကို ကွာရှင်းပေးပါဟူသော စကားတွေကို မပြောချင် ... မပြောသင့်ဟုထင်သည်။

ဝိုး အနှိပ်စက်ခံနေရမယ်ဆိုတာ သိနေ၏။

“မောင်ရင် ပေးပါ ... ဝိုး ခံစားသင့်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေပဲ မောင်ရင် သက်သက်ကပ်နေတာ ...”

ဝေပေးရင် ရတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်နေသည်။

ကျုပ် ပေးတော့ရော ခင်ဗျားက သုံးဖြုန်းပစ်မှာ မဟုတ်လား ... အဖက်တင်မှာ မဟုတ် ...

“ဘယ်လိုလဲ ဝေ ...”

“ကျုပ် အိမ်ပိုးအိမ်နဲ့တွေ့ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်နိုင်မယ် စတီဗင်”

ဝိုး ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ ...

သောက ဒုက္ခတွေ ဘယ်လောက်အထိ

ဆက်နေလဲဆိုတာ မတွေးရဲ ...

ကိုယ်ခံစားနေရတာ ဝိုးခံစားသင့်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေပါ။

မင်း ဒုက္ခရောက်နေပြီလား ...

စတီဗင်ကို ပေးလိုက်ရင် မင်းဆီရောက်မှာ မဟုတ်ဘူးဆို

တာ ကိုယ်သိလို့ တွန့်နေမိတာပါ။

“မောင်ရင် မကပ်နဲ့ ... ပေးစရာရှိရင် ပေးလိုက်ပါ”

“ကျုပ် ဝိုးမတွေ့ရဘဲ မပေးနိုင်ဘူး ...”

“မင်း အချောင်သမားတစ်ယောက်ပဲ ဝေ”

“ဒါ ကျုပ်ကိစ္စ ... ဝိုးကို ဖေဖေက အမွေဖြတ်ထားပြီ ...

ကျုပ်နာမည်နဲ့ အကုန်လွှဲပြီးသား ...”

ဝေ ငြင်းဆန်လိုက်သည်။

စတီဗင်ကို မယုံမိ ...

“ကောင်းပြီ ဝေ ... မင်းမပေးရင် ဝိုးအိမ်စာငတ်ပြီး သေမှာ

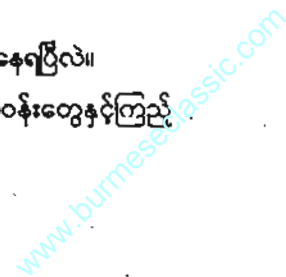
“ဟင်”

ကိုယ် စိတ်ပူသွားမိသည်။

ဝိုး ဘယ်လိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရပြီလဲ။

စတီဗင်ကတော့ မူးယစ်ရီဝေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်

သည်။

သင်္ကြန်

အကြည့်တွေက ခက်ထန်မာကျောစွာ ဒေါသတကြီးဖြစ်နေ၏။

“ပိုး စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မင်းတစ်ယောက်တည်း ခံစားရတာ အရှက်မဲ့လွန်းတယ် ခန ...”

“ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ ... ပိုးတောင်းရင်တောင် ကျုပ်က စည်းစားပြီးပေးရမှာ ...”

“တောက် ...”

စတီဗင် ထလိုက်သည်။

ပိုးမပါဘဲ ခနဆီကရမှာ မဟုတ်ကြောင်း သိသာနေ၏။

ဒေါသဖြစ်ရသည်။

အကြွေးက ပိုင်းနေပြီ ... ။

ဘယ်လိုလုပ်ရတော့မလဲ။

ပိုးဆီ ရောက်လာသည်။

“ပိုး ...”

အိပ်ရာပေါ်မှာ နေ့နေသော ပိုးတစ်ယောက် နုံးချည့်စွာဖြင့် မျက်ဝန်းတွေကို အားယူဖွင့်ရသည်။

ကိုစတီဗင် ...

အရက်တွေ အလွန်အကျွံ သုံးစွဲထားသည်။

“ထစမ်း ...”

ရင်ခုန်ယုံကျောတစ်ခင်းစာ

“မှထဘူး ... ရှင်တို့ ကျွန်မကို အသေသတ်လိုက်ပါ”

ပိုး ...

မထူနိုင်တော့ပေ။

“မင်းလင် ခနက မင်းကိုတွေ့ရမှ ပေးနိုင်မယ်တဲ့ကွ”

“ကျွန်မ’ ဘယ်သူနဲ့မှမတွေ့နိုင်ဘူးလို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ”

သူမ ...

အသေခံတော့မယ် ...

သင်းတို့ လက်ထဲကိုတော့ စည်းစိမ်းဥစ္စာတွေ မအပ်နိုင်။

“မင်း တော်တော် အာခံချင်တဲ့ မိန်းမ ...”

“ဖြန်း ... ဖြန်း”

စတီဗင် ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“မင်း ခနကို တွေ့ရမယ်”

“မတွေ့ဘူး ... ဘာအမွေမှလည်း မတောင်းဘူး”

“မင်း ...”

“ဖြန်း ... ဖြန်း”

“အား ...”

စတီဗင် ခေါင်းထဲမှ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

မျက်ဝန်းတွေ ပြာသွား၏။

“ပိုး ... မာမိုကို သွားခေါ်စမ်း ... သွား”

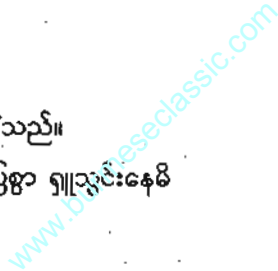

သင်ပြန်နိုး

သူ ...
 အသံနက်ကြီးနှင့်အော်ပြီး လဲကျသွားတော့သည်။
 “ကိုစတီဗင် ...”
 ပိုး အထိတ်တလန့်နှင့် အားယူပြီး ထလိုက်မိသည်။
 “ကိုစတီဗင် ...”
 ခေါ်မရတော့ ...
 “ဟင် ...”
 သေပြီလား ...
 ဘုရားရေ ...
 သူမ လန့်သွားပြီး အပြင်သို့ပြေးထွက်လာခဲ့မိသည်။
 “မာမိ ...”
 “မာမိ ...”
 ဘယ်သူမှ မတွေ့ ...
 အခန်းအပြင်ဘက်သို့ သူမ ပြေးထွက်လာခဲ့မိသည်။
 ပိုး စိတ်တွေ ချောက်ချားနေမိ၏။
 ဓနဆီသွားမယ် ...
 သူမ အားကိုးရာက ဓနယုံရှိတော့တာ မဟုတ်လား။
 အပြင်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိ ...။
 တစ်ယောက်တည်း အငှားကားစီးပြီး ဓနဆီလာခဲ့သည်။

ရင်ခုန်သံကျောတစ်ခင်းစာ

ဓနရယ် ...
 ကျွန်မ ကြောက်လိုက်တာ ...
 ကိုစတီဗင် ...
 သေပြီထင်တယ် ...
 မာမိလည်း မရှိဘူး ...
 သူမနေထိုင်ခဲ့သော ခြံအရောက်တွင် ဓနကားနှင့်ထွက်
 ထာသည်။
 “ဟင် ... ပိုး”
 “ဓန ...”
 အင်အားချည့်နဲ့စွာဖြင့် ဓနရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ဖက်တွယ်ထား
 သည်။
 “ပိုး ... ဘာဖြစ်လာတာလဲ ... ကိုယ့်ကိုပြောစမ်း ... မင်း
 စတီဗင်ဆီက ထွက်ပြေးလာတာလား”
 “ဟင်အင်း ... ဟင်အင်း ...”
 ပိုး ဘာပြောရမှန်း မသိ။
 မောနေသည်။
 “လာပိုး ...”
 ပိုးကို တွဲပြီး ဓနတိုက်ကြီးထဲ ခေါ်လာမိသည်။
 အင်အားချည့်နဲ့စွာဖြင့် အသက်ကို ပြင်းပြစွာ ရှူသွင်းနေမိ

၏။

“ဦး ...”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ...”

“ကိုစတီဗင်လေ ... သူ ... သူ သေပြီလား မသိဘူး”

“ဘာ ...”

ပိုးစကားကြောင့် မနပင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်ရသည်။

“မင်း ... မင်း ... စတီဗင်ကို သတ်လိုက်တာလား”

“ဟင်အင်း ... ဟင်အင်း ... သူဟာသူ ...”

ပိုး ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

အအိပ်ပျက် ... အစားပျက် ဖြစ်နေရသည်။

ကိုစတီဗင် နှိပ်စက်သမျှ ပိုး ခံစားနေရတာ ကြာပြီပဲ ...

ပိုး ကိုယ်တိုင် သူ့ကို သတ်ချင်တာ ...

ဒါပေမဲ့ သူ့ဟာသူ လဲကျသွားတာပါ။

“ပိုး အသာလေးငြိမ်နေနော် ... ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်

ခေါ်လိုက်မယ်”

“အင်း ...”

ပိုး စိတ်တွေ အတော်လေးလှုပ်ရှားနေဆဲဖြစ်သည်။

မာမီ မရှိဘူး ...

လောင်းကစာပိုင်း တစ်ပိုင်းမှာ ရှိနေမှာတော့ သေချာသည်။

“ကိုစတီဗင်က ပိုးကို နေ့စဉ်နှိပ်စက်နေတယ် ဓန ... ကျွန်မ

ဘစ်ယောက်တည်း ကြိုတ်မှိတ် ခံစားနေရတာပါ”

“ပိုးရယ် ...”

ပိုးကိုယ်လုံးလေးကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။

ကိုယ်ချစ်ရသော ပိုး ...

မင်း အနားယူပါစေ ...

ကံကြမ္မာတွေက မင်းအပေါ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ကျရောက်လာ

ရတာလဲ ...

“ပိုး ...”

ငြိမ်သက်နေသည်။

“ဟင် ...”

ကိုယ် စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ပိုးကိုယ်လုံးလေးကို ဖက်ထားမိ

သည်။

ဆရာဝန်ရောက်လာ၏။

“ပိုး သတိမရတော့ဘူး ...”

ကိုယ် စိတ်ပူပြီး ပြောလိုက်မိသည်။

ဆရာဝန်က စမ်းသပ်သည်။

“အားနည်းနေတာပါ ... ဘာမှ မပူပါနဲ့ဓန”

သင်္ကြန်နိုး

ပိုးအား ဆရာဝန်က ဆေးသွင်းပေးလိုက်သည်။

“ပိုးရယ် ...”

ငြိမ်သက်စွာ မိန်းမောနေသောပိုးအား သူပွေ့ဖက်ထားသည်။

“မင်း ဘယ်လို အန္တရာယ်တွေနဲ့များ ရင်ဆိုင်နေရလဲ”

ချောမောလှပသော ပိုး မျက်နှာလေးက မမှတ်မိစွာ ပိန်နိုးကျနေသည်။

မြင်ရက်စရာ မရှိတော့ ...

ဘယ်လို အမှုကိစ္စတွေ ဖြစ်ပျက်ခံစားလာရတာလဲ။

ကိုယ် ကြင်နာစွာ ကြည့်နေမိတော့သည်။

အခန်း (၂၅)

သက်ဆိုင်ရာတွေ ရောက်လာတော့ ကိုယ် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားမိသည်။

ပိုးကို လူသတ်မှုအတွက် ဖမ်းခြင်းဖြစ်၏။

ဒေါ်ရီစီက တိုင်ခြင်းပင်။

“ပိုး မသတ်ဘူး ... သူ့ဟာသူ လဲကျသေဆုံးသွားတာပါ”

ပိုး ငြင်းဆန်နေသည်။

“ညည်းသတ်တာပဲ ပိုး ... ကျုပ်သားကို သတ်ပြီး ညည်းထွက်ပြေးတာပါ”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်မသတ်တာ မဟုတ်ဘူး သူ့ဟာသူ ...”

“ရဲစခန်းကျမှရှင်းပါ မအိပိုးအိမ်”

“ရှင် ...”

သင်ပြန်နိုး

“ဘာမှ မပူပါနဲ့ ... သက်ဆိုင်ရာက အလောင်းကိုစစ်ဆေးရင် အဖြေသိရမှာပါ”

“ကျွန်မက အရမ်းအားနည်းနေတာပါ ... သူတို့ ကျွန်မကို ပိတ်လှောင်ထားပြီး အစာငတ်ထားတာပါ”

ပိုး ပြောလိုက်သည်။

ဒေါ်ရီစီတို့ သားအမိနှိပ်စက်ကြောင်း တိုင်ကြားလိုက်၏။

“မအိပိုးအိမ် လိုက်ခဲ့ပါ ... စစ်ဆေးစရာရှိလို့”

ဓနတစ်ယောက် ပိုးအတွက် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားရသည်။

“ပိုးလိုက်သွားမယ် ဓန ... အမှန်တရားတွေ ရှိပါသေးတယ်လေ”

ပိုး မကြောက်ပေ ...

ကိုစတီဗင်ကို သူမသတ်တာ မဟုတ်မှန်း သူမ အသိဆုံးပင်။

“ကျွန်မကို အမွေတွေ မယူရကောင်းလားဆိုပြီး နှိပ်စက်နေတာ ကြာပါပြီ ... အဲဒီနေ့က အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်လာပြီး ကျွန်မကို နှိပ်စက်ပါတယ်”

သူမ ပွင့်လင်းစွာပဲ စစ်ချက်ပေးမိသည်။

ဒေါ်ရီစီကိုလည်း စစ်ဆေး၏။

ပိုးသတ်တာဟုပဲ ပြောနေသည်။

ရင်ခုန်သံကျောတစ်ခင်းစာ

ကိုစတီဗင်သည် သေဆုံးသည်အထိ သူမအား ဒုက္ခပေးသွားခဲ့၏။

လူသတ်တရားခံ ဖြစ်ရသည်။

ပိုးအတွက်ကတော့ ဒုက္ခတွင်းမှ လွတ်မြောက်သွားခြင်းသာ ဖြစ်၏။

သောကတွေ အရောက်ဆုံးက ဓနပင် ... ။

“ပိုး ... အားမငယ်နဲ့နေ ... မင်းဘဝအတွက် မျှော်လင့်ချက်တွေ လင်းလက်လာပါပြီကွာ”

ဓနကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။

သူမအား အလွန်အမင်း ဂရုစိုက်ခဲ့၏။

“ကိုယ့်မှာရှိသမျှ မင်းတစ်ယောက်တည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတာပါ ... မင်း လူမသတ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ် ယုံကြည်တယ် ပိုး”

ဓနက အားပေးနေသည်။

ပိုး အင်အားတွေ ပြည့်လာရ၏။

သက်ဆိုင်ရာက စစ်ဆေးချက်အရ ကိုစတီဗင် သေဆုံးရတာ အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်သုံး၍ သေဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း စစ်ချက်ထွက်လာသည်။

ပိုးမှာ အပြစ်မရှိတော့ ...

သူမအား နှိပ်စက်မှုအတွက် ဒေါ်ရီစီအား စစ်ဆေးခဲ့၏။

ဒေါ်ရီစီ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ပြီး ပိုးအား တောင်းပန်ခဲ့၏။

“မာမီ တောင်းပန်ပါတယ် ပိုးရယ် ... အခု နောင်တတွေ ရနေပါပြီ ... သားလည်း မရှိတော့ မာမီတစ်ယောက်တည်း စောင့်ရှောက်ခဲ့သူလည်း မရှိပါဘူး”

ဒေါ်ရီစီအပေါ် အမှုမလုပ်တော့ဘဲ အမှုကိုကျေအေးလိုက်သည်။

အခုတော့ ...

ပိုးဘဝ အေးချမ်းသွားရသည်။

ဖေဖေအရိပ်အမြုံလေးထဲသို့ အေးချမ်းစွာ ရောက်လာရ၏။

“ပိုး”

“ဟင်”

“ကိစ္စတွေ အားလုံးလည်း အေးချမ်းသွားပြီဆိုတော့ ဖေဖေ ရှာဖွေစုဆောင်းထားတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ မင်းကို အပ်ပါတယ်ပိုး”

ဓနသည် သူမ အထင်ကြီးထားရတာထက်ပင် လေးစားစရာဖြစ်နေသည်။

“နောင်ကို အမှားအယွင်းတွေမဖြစ်အောင် ပိုးဆင်ခြင်တတ်နေပြီပဲ ... ကိုယ် ဝမ်းသာတယ်”

“ဓန ...”

“ပြော ...”

“ရှင်က ...”

“ကိုယ်ဝပ်ရှေ့ကိုပဲ ပြန်သွားပြီး စက်ပြင်သမားလုပ်တာပဲ ကောင်းမယ်ထင်တယ် ပိုး ...”

“ဓနရယ် ... ပိုးကို တစ်ယောက်တည်းထားပြီး ဘယ်မှ သွားပါနဲ့ ... တောင်းပန်ပါတယ်”

ဓနထွက်သွားမှာ ပိုး အစိုးရိမ်ကြီး စိုးရိမ်သွားမိသည်။

“ပိုးလေ အခုထိ စိတ်တွေချောက်ချားနေတုန်းပဲ ဓန၊

လောကရေတွင်းက လွတ်လာတာ အိပ်မက်လိုပဲ”

ကိုယ် ပိုးမျက်နှာလေးကို ကြင်နာစွာ ကြည့်မိသည်။

ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့ ပိုးအနားမှာ ကိုယ်မနေချင်ဘူး ... ။

စိတ်မလုံဘူး ပိုး ...

ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုယ်ဘဝကိုကိုယ် ကြိုးစားချင်တယ် ...

ဖေဖေဆီက ကိုယ်အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့လောက်ပဲ မျှော်လင့်ထားပါတယ် ...

ကိုယ် ကြိုးစားမယ် ...

စက်ပြင်သမားလေးဘဝက ကိုအတွက် အလွတ်လပ်ဆုံးပါပဲ ... ။

ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းမယ်နော် ပိုး ...

ကိုယ် ပိုးကို နှစ်သိမ့်ထားခဲ့ပြီး ပိုးအလစ်မှာ ဝပ်ရှော့သို့ ပြန်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

“ခန ... မောင်ရင် ဘာတွေဖြစ်လာလဲ ... သူဌေးသားဖြစ်နေပြီလို့ သတင်းတွေကြားတယ်နော် ...”

ဆရာက သူပြန်ရောက်လာသဖြင့် အံ့ဩနေသည်။

“ဆရာ ဝပ်ရှော့လေးမှာပဲ စက်ပြင်ဆရာအဖြစ်က ပိုပြီး ပျော်စရာကောင်းလို့ ...”

ကိုယ့်ဘဝလေးကို တစ်ကပြန်စဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

ပိုးကို သတိရနေမိ၏။

မင်း လိုက်လာမလားဘဲ ...

ပိုး ဘဝမှာ သင်ခန်းစာတွေ အများကြီးရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်။

“ခန”

“ဗျာ”

“ဟိုမှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးပျက်နေတယ် ... မောင်ရင့်ကို တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ကျွန်တော်က ကားပြင်တာပဲဆရာ”

“မောင်ရင်က ဆိုင်ကယ်လည်း ပြင်တတ်တာ သိနေတယ်”
ကိုယ် ပိုးကို သတိရမှာစိုး၍ မသွားချင် ...

ဆရာက လွှတ်နေသည်။

မလွှဲသာ မရှောင်သာပဲ ကိုယ်ရောက်သွားတော့ ပိုမဖြစ်နေသည်။

“ဟင် ... ပိုး”

“ကျွန်မ ဆိုင်ကယ်ပျက်နေလို့ ရှင်ကို လာပြင်ခိုင်းတာလေ”
အတိတ်ကို မေ့ထားချင်တယ် ပိုးရယ် ...

“ခန ...”

“ဟင် ...”

“ကျွန်မကို တစ်ယောက်တည်း စွန့်ပစ်ထားခဲ့တဲ့အထိ ရက်စက်နိုင်သားပဲ”

“ပိုးကို စိတ်ချလို့ ကိုယ်စောင့်ရှောက်စရာ မလိုဘူးလို့ထင်တယ်လေ ...”

“ပိုး ဘာမှ မသိဘူး ... ပိုးမှာ အင်္ကာအကွယ်မဲ့နေသလိုပဲ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခနတော့ ပိုးအနားမှာ ရှိနေသင့်တယ်လေ ...”

ပိုးမျက်နှာလေးကို ကိုယ်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်မိသည်။

“ခန ... ပိုးတို့ ဘဝကို တစ်ကပဲပြန်စကြအောင်နော်”
အပြစ်တင်းစင်သော အပြုံးလေးများ ဆိုမိသွားကြသည်။

မျှော်လင့်ချက်တွေနှင့်ပြည့်ဝနေသော ပိုးရဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေ ညှိုးနွမ်း မသွားစေချင်၍ ကိုယ်လက်ခံလိုက်မိ၏။

www.burmeseclassic.com

သင်မြတ်နိုး

“ရှင် သဘောတူရင် ရော့ ... သော့ သွားကြစို့နော် ခန့်”
ကိုယ့်ကို ဆိုင်ကယ်သော့ လှမ်းပေးသည်။

လက်ခံလိုက်၏။

ကိုယ် ဆိုင်ကယ် စက်နှိုးလိုက်ချိန်တွင် ပိုးက နောက်ခုံမှ
တက်သည်။

ဆိုင်ကယ်ကို ဝေါခနဲ မောင်းထွက်ခဲ့မိ၏။

ဟုတ်တယ် ...

ကိုယ်နဲ့ ပိုးဘဝကို တစ်ကနေပြန်စကြမယ် ...

ပိုးက ကိုယ့်ခါးအား သူမလက်ကလေးများဖြင့် အားကိုး
တကြီး ဖက်တွယ်ထားတော့သည်။

သင်မြတ်နိုး